

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN®

Romance

*Stepping into the
Prince's World*

—
Marion Lennox

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

*Tahtın varisi olduğunu unutma ve artık kendine uygun bir kız bul. Ev-
lenme yaşı geçiyor.*

VELIAHT Prens Raoul Marcus Louis Ferdinand babaannesinden gelen mektubu okuduktan sonra düşünceye dalmıştı. İlk kez bu derece iddi bir uyarı alıyordu.

Birlik komutanı Franz'ın mektubu okumasını istedi. Tecrübeli komutanın önerilerine ihtiyacı vardı. Elindeki parlak parşömen kâğıdı masanın üzerine bırakırken sıkıntılıydı.

Komutan mektubu alıp okuduktan tekrar masaya koydu. "Seçeneğin ok gibi."

"Evet, yok." Raoul birkaç adımla pencereye yaklaştı ve dışarı baktı. Ev gibi heybetli dağlar Tasmanya'nın başkentini gölgesi altına almıştı.

Eve dönmesi gerekiyordu.

"Büyükbabamın sağlığının kötüye gittiğini biliyorum." Dönüp birlik komutanına baktı. "Ama her zaman, Kraliçe'nin yenilmez olduğunu düşünmüşümdür. Bu mektup bir emir anlamında olsa da, sanki babaannemin ardına ihtiyacı varmış gibi geldi bana."

"Öyle." Komutan tekrar mektuba göz attı. Kâğıdın tepesinde Marelal raliyet tacının simgesi vardı ve umursanmayacak bir mektup değildi. Raliyet emriydi bu. "Ama en azından zamanında yazılmış."

Maretal ordusu uluslararası bir tatbikat için birkaç aydır Tasmanya adasındaydı. Ancak sonuna yaklaşıyorlardı.

"Sensiz idare edebiliriz." Franz tereddütle devam etti. "Raoul biliyor sun ki..."

"Biliyorum. Askeri görevim sona erdi." Derin bir iç çekti. "Hep ba baannemin ülkeyi yeteri kadar iyi yönettiğini düşünürdüm."

"Kraliçe yetmiş altı yaşına geldi."

Veliaht prens başını iki yana salladı. Babaannesinin asla boğun eğmeyecek bir yapısı olduğunu biliyordu. Dedesi Kral Marcus, resmi olarak devletin başındaydı ama kütüphaneden dışarı çıkacak hali yoktu. Gerçi evlendiklerinden beri zaten ülkeyi Kraliçe Alicia yönetiyordu. Bunun için engel tanımazdı bile. Ama şimdi yardım istiyordu.

"Haklısın. Kraliyet özel kalem müdürü Henri, bana özel olarak yazdığı mektupta, babaannemin aldığı ya da almadığı kararlar hakkında endişe içinde olduğunu söylüyordu. Kraliçe'nin tehditlere aldırmadığından ve ülkenin tehlike altına girebileceğinden bahsetmişti. Güvenlik güçlerinin arttırılması gerektiğini söylemiş ama Kraliçe aldırmamış... Anlaşılan, ülkenin güvenliği tehlikede."

"Bunu değiştirebilecek tek kişi sensin."

"Bu güne kadar, en küçük şeyleri bile değiştirmeme izin verilmedi." Raoul Franz'ın masasına gidip mektuba bir kez daha baktı. "Ve şimdi babaannem tahta çıkışının ellinci yıl kutlamaları için beni eve çağırıyor."

"Şahane bir fırsat olacak." Franz da mektuba baktı. Son paragrafı tekrar okuyunca gülmeye başladı.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Raoul Franz'a baktı. "Yanımda güzel bir kız getir demek istiyor. Yoksa o bulacak bana uygun birini."

"Evlendiğini görmek istiyor. Tahtın varisi sensin, Raoul. Endişesi bundan."

"Beni elinin altında görmek istiyor. Tabi yanımda aristokrat bir gelinle birlikte."

"Daha önce hiç onun buyruğu altına girmedin sen."

Franz Prens Raoul'u orduya katıldığından beri tanıyordu. Dünyaya ideal bir prens olarak lanse edilmişti ama o onun başına buyruk yapısını biliyordu. Emir almaktan hoşlanmaz ve sadece kendi istediklerini yapardı. Eğer Kraliçe onun orduda yaptıklarını görse, çok daha önce geri çağırırdı. Aralarında çok başarıyla yürüyen bir ilişki vardı. Babaannesinin gözünde Raoul, o ne söylerse söylesin yüzünde tatlı bir gülümsemeyle hakar

“Birkaç aydır Tasman... bir delikanlıydı. Sürekli, ‘evet haklısın, babaanne’ diyen bir çocuk. Raoul asla tutamayacağı bir söz vermezdi ve istediğini almasını bilir-
“Halkımız beni asker üniformasıyla görünce gurur duyacaktır.” Orduya katılmaya karar verdiğinde babaannesine böyle söylemişti. “Güzel bir
Veliaht prensi sadece seremonilerde ortaya çıkan biri olarak
görmek istemezler. Ülkeleri için çalıştığını bilmek onları memnun edecek-
İznin olursa Özel Kuvvetlere katılmak istiyorum. Berelerine dikkat
ettin mi? Tam bir kraliyet havası var.”

Kraliçe torununa asker üniformasının yakışacağını biliyordu. Otuz beş yaşında, uzun boylu, siyah saçlı ve çakı gibiydi. Yanık teni ve gri gözleriyle kartal gibi bakardı. Onun bu sağlam duruşuna üniforma da eklenince, bulvar gazeteleri fotoğrafını çekebilmek için yarışa gireceklerdi.
“Üniforma onu daha iri gösteriyor.” Raoul ilk yurtdışı görevini başarıyla bitirip geri döndükten sonra Kraliçe gazetecilere böyle demişti.

Franz gazetede okuduğu makaleyi hatırladı. Raoul’un askerlikteki ilk günlerinde sıkıntıyla geçen fiziksel eğitimleri düşündü. İşkence gibi geliyordu ona. Ancak çalışmaktan yılmamış ve tam bir Özel Kuvvetler askeri olmuştu. Onu yakından tanıdıkça hayranlığı sürekli artmıştı.

Franz Raoul’un on beş sene önce, askeri birliğe katılmasından beri komutanıydı. Rütbesi arttıkça Franz’inki de artmıştı. Birlikte geçen yıllar içinde ikisi iyi dost olmuşlardı.

“Sen normal bir asker olsaydın, önümüzdeki sene ben emekli olunca yerime geçecektin. Yani masa başı. Ordu seçme hakkı vermez. Masa başında çalışmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama şimdi veliaht prens olarak yapman gereken çok daha önemli işler var. Daha şık bir üniforma giyeceksin.”

“Asker üniformamı saklayacağımdan emin olabilirsin.”
Tecrübeli komutan güldü. “Ama artık püsküllerin olacak. Hatta bir kılıcın. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?”

“Balo bir ay sonra.”
“Ama sen daha önce hareket etmelisin.” Masasının üzerinde duran mektuba bakıyordu. “Önce uygun bir kız bulman lazım.”

Raoul gözlerini devirerek baktı. “Önce ülkeme geri dönmek zorundayım. Hatta bazı görevleri üstlenmek zorunda da kalabilirim. Ama babaannenimin bana evlenmek için kız bulmasına katlanamam.”

Franz gülümsedi. “Majestelerini tanırım. Sana iyi şanslar.”
Raoul cevap vermedi. Yapacağı yorumun nefes tüketmekten başka

bir işe yaramayacağını biliyordu.

"Hemen tahliye olabilirsin. Formaliteleri sonra halledebiliriz. İstersen bu akşam bile uçabilirsin."

"Hemen bu akşam gitmek istemem."

"Ne zaman gideceksin?"

"Biraz zamana ihtiyacım var. Yüzleşeceğim gerçeğe kendimi hazırlamam lazım. Ama ülkeme dönmek zorunda olduğumun farkındayım. Dedem ve büyükanmem iyice yaşlandılar. Ülkemin bana ihtiyacı var. Evet, gideceğim ama kız bulmak için değil."

Claire, Orcas Adasındaki falezlerin en yüksek yerine oturmuş Sydney'i izliyordu. Pazartesi sabahıydı. Aklında Craybourne' deki gökdenlenlerin en yükseğinde, koyu renk takım elbiseli adamlarla indeks ya da Dow Jones tartıştığı günler vardı.

Burada olmak çok daha iyiydi.

Yoksa değil miydi?

Özlediği şeyler vardı. Yani iş hayatını değil ama kahveyi özlemişti.

Şimdi yalnızdı. Kimse yoktu çevresinde.

Fırtına çıkar mıydı acaba? Fırtınadan çok korkardı. Hava raporlarına göre Tasmanya'nın doğu tarafında hava iyi olacaktı ama Orcas Adasından bahsedilmemişti. Dört aydan beri bu adadaydı ve iklimini öğrenmeye başlamıştı. Bulutların alçak olması iyiye işaret değildi.

Fırtına Sydney'de şemsiye demekti. Bir de eve geç kalacağının işaretiydi. Ama Orcas'da fırtına, günlerce eve kapatırdı insanı. Bu nedenle sahipleri altı ay kullanmıyorlardı adayı.

Victoria ile Tasmanya arasındaydı. Kayalık, kıraç ve verimsiz toprakları vardı. Dünyanın en vahşi denizi buradaydı. Çok esintili bir yerdi. Fırtına çıktığında Claire ayakta durmakta bile zorlanıyordu.

"Ama biz yine de çok seviyoruz, değil mi Rocky?" Claire yanında getirdiği küçük ve güdük köpeğine baktı. Onu adaya gelmeden önce barınaktan almıştı. "Burada seninle yalnız kaldıkça birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Dünyayı unutacağız."

Ama dünyada doğru dürüst kahve vardı.

Adaya yiyecek sağlayan tekne bir hafta daha gelmeyecekti. Ama gelirse ne olacaktı ki? Son gelişinde getirdiği kahve markasız ve içilemeyecek kadar berbat bir şeydi.

Derin bir iç çekti.

"İki ay kaldı, Rocky." Claire ayağa kalkıp hareketlenmiş bulutlara baktı. Adaya hiç düşünmeden, ani bir kararla gelmişti. Tabi ki sonradan pişman olmuştu. Geldiğinden beri de şikâyet ediyordu. Ama boşuna. "Hava raporu yanlış olmalı. Fırtınaya karşı uyanık olmalıyız."

Raoul kraliyet kuralları nedeniyle nereye gittiğini haber vermeliydi. Ama bunu yapsa korumaları da peşinden gelecekti. Kurallar böyleydi. Prensler, özellikle veliaht prensler çok ciddi korunurdu. Ordudayken onlardan kurtulmuştu. Çevresi düşman askerleriyle sarılmadıkça kıpırdakımlarını elbiseli adamların kontrol etmiyorlardı bile.

Ancak birlikteki asker arkadaşları da onu korumaya çalışıyorlardı. O herhangi biri gibi davranılmasını istemesine rağmen, diğerleri onun Maretal krallığının tahtına çıkacak kişi olduğunu bildikleri için, sadece dışarıdan gelecek tehlikelere karşı değil, kendi kendine zarar vermesini de önleyebilmek için sürekli tetikte duruyorlardı.

Keşke bir tekneye binip tek başına yelken açabilseydi.

Henüz korumalarına askerlikten ayrıldığını söylememişti. Onu hala diğer askerlerle beraber eğitimde sanıyorlardı.

Franz'ın odasından çıktıktan sonra rıhtıma doğru yürüdü. Üzerinde hala askeri üniforma vardı. Uluslararası tatbikat nedeniyle şehir birçok adadardı ve iklimin milletten askerle doluydu ve onların arasına karışarak tanınmaz hale gelecekti. Bu onun için bulunmaz bir fırsattı ama fazla sürmeyeceğini de biliyordu. Çünkü sonunda ülkesine dönmek zorundaydı. O bir veliaht prensti. Görevleri her şeyden önde gelirdi.

Ancak babaannesinin seçeceği kızla evlenmeyecekti.

Tomurcuk adlı küçük ama sempatik yatın yanına geldiğinde durdu.

Bu Tom Radley'in teknesiydi. Tom yerel subaylardan biriydi. Tatbikatın büyük günlerinde, birlikte halatlara tutunarak kayalıklardan aşağı inmişler ve düşmanı arkadan sarmışlardı. Sıkıntılı günlerden iyi arkadaşlıklar çıkıyor ve ikisi iyi dost olmuşlardı.

Tom şöyle demişti. "Hobart'a döndükten sonra gel bana, tekneyle do-laşalım." Raoul suyun üzerinde güzel bir gün geçireceğini ummuştu. Ancak tatbikat bitmeden Tom Nepal'e gitmek zorunda kalınca teknenin anahtarlarını ona vermiş ve "Tasmanya'dayken istediğin gibi kullanabilirsin. Yeteneklerini gördüm. Tekneyi de iyi kullanacağından eminim." Demişti.

Küçük yat bir teknoloji harikası değildi. Belki kırk yıl önce imal

edilmiş ahşap bir tekneydi. Hava şartları da iyi görünüyordu. İlkbaharın başlarında, güneş parlıyor ve insanın içini ısıtıyordu. Serin ama ferahlık veren tatlı bir rüzgâr vardı. Tekneyle açılmak için kusursuz bir gündü. Üsse geri dönüp üniformasını çıkarmak istemiyordu. Canı eşyalarını toplamak da istemiyordu.

Ama nereye gittiğini birine söylemesi lazımdı.

“Sadece küçük bir gezi.” Kendi kendine mırıldandı. “Nasıl olsa yarından itibaren herkes nerede olduğumu bilecek.”

Yine de birine haber vermeliydi. Sağduyusu öyle diyordu.

Ama korumalarını yanında istemiyordu.

“Onlara yarın haber veririm. Bugün orduda bir görevim yok. Ülkem için de yapabileceğim bir şey yok. Bugün tamamen bana ait bir gün.”

Her adımının takip edilmesi onu delirtiyordu.

Tekneye binip demir aldı. Ardından açılmaya başladı. Rıhtımda onu gören hiç kimse yoktu.

Ve hiç kimse havanın patlayacağını tahmin etmemişti.

“Eminim fırtına geliyor. Hava raporları umurumda değil. Ben buruma güvenirim.” Claire köpeğiyle konuşuyordu.

Evinin pencerelerindeki tahta kepenkleri sırayla tek tek kapatmıştı. Lüks bir villada oturuyordu. Melbourne’de yaşayan milyarder bir finansçı tarafından geçici bir hevesle inşa edilmişti. Adanın sahibiydi ve zaman zaman helikopteriyle gelip zaman geçiriyordu.

Ancak uzun zamandır gelmemişti buraya.

Ev ilk yapıldığında milyarder iş adamının karısı evi sahiplenmiş ve özen göstermişti. Evin kuzey tarafındaki gül bahçesini o yapmıştı. Öncele-ri kim bilir, güzel olmalıydı fakat Antartika’dan gelen fırtınalar nedeniyle perişan bir hale gelmişti. Diğer yandan, yıllar boyu bakımsızlığına rağmen, terası kaplayan İtalyan mermerler çok şık duruyordu.

“Buranın havasını sezebiliyorum.” Rocky’e baktı. Köpek burnunu yaz mevsimi için özenle tasarlanmış şelalenin kayaları arasına sokmuş, kertenkele arıyordu. “Elektrikler de kesilebilir. Birkaç günlük yemek hazırlasam iyi olacak.”

Köpek yemek kelimesini anlıyormuş gibi başını kaldırıp baktı. Sevinmiş gibi kuyruğunu sallıyordu.

Claire gülümseyerek hayvanı kucağına aldı. “Evet, yemek yapacağım. Hem sana hem bana.” Rocky sahip olduğu tek varlıktı. “Rocky, iyi ki

eni almışım.”

Sydney’i terk ettiğinden beri çok yalnızdı. Şirkette birlikte çalıştığı meslektaşlarıyla arkadaş olduklarını düşünmüştü hep ama hiç biriyle temas kurmamıştı. Şirket gözünde lekelenmeyi kim isterdi ki?

Gözlerini kapatıp köpeğine sarıldı. “Çikolatalı kurabiye yapacağım. Senin de maman var zaten. Arkadaşlar birbirlerine sımsıkı sarılmalı. İkiniz gibi. Bizim kimseye ihtiyacımız yok.”

Rüzgâr güneyden Meteoroloji uzmanlarını şaşırtacak şekilde şiddetli esmeye başlamıştı. Tasmanya’nın balıkçı filoları zor durumdaydılar. Acil yardım ekiplerinin tamamı onları kurtarmak için yola çıkınca, Prens Raoul küçük tekneyle çalkantılı denizde yalnız kalmıştı.

O mükemmel bir yat kaptanıydı. Ama şimdiye kadar hep fırtınaya dayanıklı büyük tekneleri kullanmıştı.

Böyle küçük bir tekneye alışkın değildi.

Bir süre flock yelkenini kullanarak dalgaları kontrol etmeye çalıştı ancak dalgalar bitmek bilmiyordu. Sonunda dev bir dalga teknenin üzerinde patlayınca yapacak bir şeyi kalmamıştı. Yat paramparça olup kontrplak yığını haline gelmiş ve Raoul kendini bir anda denizde bulmuştu. Can yeleğini giydi için şimdilik güvendedeydi ama arkadaşının teknesi kullanılamaz haldeydi. Kırık dökük tahtalardan başka tutunacak bir şey yoktu.

Bir sihir sona ermiş gibiydi.

Kontrolünü sağlayamıyordu ve deniz ne derse o oluyordu. Dalgalar arasında sürüklendikçe sürüklendi. Yardım gelmeyeceğine göre tek şansı havanın düzelmesiydi.

Tomurcuk ona kötü bir oyun oynamıştı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

FİRTINA bitmek bilmiyordu. Claire eve sıkışıp kalmıştı. Dışarı adımını dahi atamıyordu. Bazen öyle şiddetli esiyordu ki, genç kadın evin uçacağından endişe duymaya başladı.

"Sen ve ben, Rocky... Doroty ile Toto gibiyiz. Uçarsak birlikte uçarız."

Çok şükür uçmamışlardı ve fırtına dinmeye başlıyordu. Kapkara bulutlar dağılmış ve güneş kendini ilk kez göstermişti. Claire dışarı çıkıp hasarı görmeye karar verdi.

Aslında fırtınaları severdi ama zararsız olanları. Onu alıp Antartika'ya götürecek olanları değil. Sıkıca giyindikten sonra Rocky'ye de, o hiç giymek istemese de, şirin durduğunu düşündüğü koruyucu yüni giysiyi giydirdi.

Kapıyı açtığında rüzgâr devam ediyordu. Bir an içeri dönmeyi düşündü ama Rocky hayatından memnundu. Neşe içinde zıplayıp duruyordu. Ardından en sevdiği yere, yani kumsala doğru koşmaya başladı.

Deniz muhteşem görünüyordu. Sis inmiş ve buğulu bir hal almıştı. Plajda daha da güzel bir manzara olmalıydı. Rüzgârla başa çıkabileceğini düşünerek köpeğin arkasından o yöne doğru yürümeye başladı. Başını öne doğru eğmişti.

Eve yakın küçük bir koy vardı. Hava uygun olduğunda yüzmek için güzel bir yerdi. Ancak vardığında burun tarafında bir şey gördü. Ne olduğunu anlamamıştı.

Bir tekne miydi o?

Yoksa teknenin bir parçası mı?

Durdu. Tekne fırtına nedeniyle burundaki kayalıklara çarpıp parçalanmış olmalıydı.

Büyük bir tekne değildi. Fırtınadan korunmak için koya sığınmak istemişti herhalde.

İçinde biri olması gerekirdi. Sağ mıydı acaba?

Suyun içinde sarı, parlak bir şey gördü. Kayalıklarla kumsal arasında bir yerdeydi. Galiba biri sahile çıkmak için mücadele ediyordu.

Aman Allah.

Claire bu suları bilirdi ve asla orada yüzmezdi. Çünkü sık sık anafor olurdu orada. Ancak denizdeki adam anafora doğru yüzüyordu. Sahile varması için içine girmeden, etrafını dolaşması gerekiyordu.

Bağırsa duyar mıydı acaba? Rüzgârın sesi onun sesini bastıracak kadar yüksekti. Telaşlandı. Adamı nasıl kurtaracağını düşünüyordu.

O bir kahraman mıydı?

"Hayır, değilim." Diye bağırdı. Ama bazı şeylerin tartışması bile olmazdı. Oturup adamın boğulup ölmesini izleyemezdi.

O iyi bir yüzücüydü.

"Mamanın nerede olduğunu biliyorsun. Arka kapı açık." Köpeğine talimat verdikten sonra soyunmaya başladı. "Eğer ölürsem en azından adamı kurtarmayı denediğimi söylersin." Yağmurluğundan sonra botlarını da çıkarıp attı.

Ama ölmeye hiç niyeti yoktu. Üstünü ve blucinini de çıkardıktan sonra külot ve sutyenle kalmıştı. Kendine sordu. "Hazır mısın? Başla."

Prens Raoul yüzme için çabalıyordu ama akıntı öyle yüksekti ki, neredeyse yerinde sayıyordu. O doğduğundan beri sıkı eğitim almış biriydi. Ordudaki seri yükselişinin nedeni de zor durumlardan kurtulma yeteneklerini doğru kullanabilmesiydi. Ancak akıntıyla baş edemiyordu. Kendini akıntıya bırakıp gerilemeyi düşündü. Sonra belki sakın bir su bulabilirdi.

Ama sorun çok yorgun olmasıydı. Ayrıca su buz gibiydi. Geriledikten sonra kıyıya yüzme için enerjisi kalacak mıydı?

Seçme hakkı yoktu. Sakin olmaya çalışarak kendini akıntıya bıraktı. Denize düştüğünden beri ilk kez yüzmesi gerekmiyordu. Başını kaldırıp sahile baktı.

Kumsalda biri vardı.

Yardım edecek biri miydi yoksa?

İyi göremiyordu. Erkek miydi yoksa kadın mı? Kadın olmalıydı çünkü kü uzun saçları rüzgârla uçuşuyordu. Bir köpeği vardı ve ona doğru bağı-
rıyordu. Eliyle koy tarafını işaret ediyordu. Üzerindeki anorağı çıkartıp
attı. Sonra pantolonunu.

Eğer adanın yerlisiyse, denizi iyi bilirdi.

Kadın sola doğru koşmaya başladı. Herhalde o tarafta akıntı yoktu.
Birden suya daldı. Riske giriyordu. Bunu yapmamalıydı.

Raoul gücü yettiğince bağırmaya başladı ama iş işten geçmişti.

Claire usta bir şekilde yüzüyordu. Gelen dalgalardan kurtulmak için
tam zamanında dalıyor ve dalga geçtikten sonra çıkıyordu. Çılgınca bir
şeydi bu yaptığı. Hem de cesurca.

Prens akıntıdan yeterince kurtulmuştu. Son enerjisini kullanarak ba-
şını indirdi ve yüzmeye başladı.

Ah, ah. Craybourne'deki ofis binasının altında yüzme havuzu vardı.
Ledger ve Smythe ile bazı avukatlar öğle tatilinde yüzerlerdi. Claire sand-
viç alıp parkta yemeğe giderdi daha çok. Bazen de alışveriş yapardı. Ama
şimdi, havuzda yüzme çalışmasının daha işe yarar olduğunu anlamıştı. Bu
dalgalı denizde yüzmek için süper form gerekiyordu. Yüzdüğü yerde fazla
akıntı yoktu ama kapıldığı an kendini kayalıklarda bulabilirdi.

İlkbaharın başlarında, deniz suyu buz gibiydi. Donmadan karaya
çıkması gerekiyordu ama akıntıya kapılmadan adama ulaşması imkânsız
gibi görülüyordu.

Kimdi o kurtarmaya çalıştığı adam? Hiç tanımadığı biri için ölüm
tehlikesini göze almıştı.

Raoul'un kafasını kayalara çarpmıştı. Bu ikinci kez oluyordu. Baş
dönmeye başladı. Fena sersemlemişti. İçgüdüsel olarak tutunmak için elini
uzattı. O da ne? Yumuşak bir tendi tuttuğu. Yumuşacık bir kadın teni.

Gözlerini aralayıp baktı. Tuzlu suyla buğulanmış, iki yemyeşil göz
ona bakıyordu. Islanınca kıvrıcıklaşmış uzun kestane renkli saçları vardı.
Ve o da, onun gibi bayılmak üzereydi.

Raoul kadının omuzlarını tuttu. Can simidi bulmuş gibiydi. Dalgala-
rın ikisini ayırmasından korkuyordu. İkisi de ölüm tehlikesi altındaydılar.
Ama içindeki dürtüyle birden bir kahkaha attı. Şaka mıydı bu? Buz gibi
dalgalı denizde onu kurtarmaya bir kadın mı gelmişti?

"Revenir a la plage. Je suivrai." Farkında olmadan Maretal'ın resmi

İngilizce konuşmuştu. Tasmanya'nın buzlu sularında Fransızca ile işe yarardı ki? 'Sahile dön. Peşinden geleceğim.' demek istemişti. İngilizce söylemeye çalıştı ama ağzını açtığı anda azgın sular içine doluyordu.

Ancak genç kadın söylediğini anlamış gibiydi. "Boğuluyorsun, nasıl peşimden geleceksin?" Claire Fransızca cevap verdi. Ama aksanından ana dili olmadığı belliydi.

"Boğulmuyorum. Seni takip edebilirim." İngilizce konuştu.

"Ama başın kanıyor."

"İyi. Sen sadece yüz. Peşinden geleceğim."

"Teknede başka biri var mıydı?"

Başka biri olsa, onu da mı kurtaracaktı? Bu nasıl bir kızdı? Hayatını

başkaları için hiçe sayıyordu. Üstelik can yeleği bile yoktu.

Bu nasıl bir cesaretti? Orduda olsa madalya verirdi.

"Kimse yok. Hadi kıyıya gidelim."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Hadi." Can yeleğini kıza vermeyi düşündü ama bunu

uygulamasına imkân yoktu.

"Boğulmaktan korkmuyor musun?"

"Hayır."

O sırada gelen büyük bir dalga ikisini ayırmıştı. Claire başını kayaya

çarpıktan sonra kayboldu. Suyu batıp gitmişti.

Aman Allah.

Raoul hemen suya daldı. Enerjisinin kalmadığını düşünüyordu ama

vücudundaki aşırı adrenalini ona güç vermişti sanki. Uzattığında eline bir

şey geldi. Dantelli bir şeydi bu. Hemen yukarı çekti.

Genç kadın sudan çıkmış, yine kollarındaydı.

"Vayy... Özür dilerim... Şey... Artık bırakabilirsin. Kıyıya yüze-

liktim. Bu ikinci kez oluyor."

"Bırakmam. Benim can yeleğim var. Bana tutunmalısın." Raoul o sı-

rada bir elinde sınıksız tuttuğu şeyin kadının külotu olduğunu fark etti.

Diğer eliyle de farkında olmadan sutyenini çekiştiriyordu. Claire üzerinde

sadece sutyeniyle kalmıştı. Adamın elinden külotu alıp hemen giydi.

"Ama yaralısın."

"Önemli değil. Plaster yapıştırırım. Hadi."

"Sutyenimi çekiyorsun. Bollaştıracaksın."

Ne kadar cesur bir kadındı. Bu ölümcül durumda bile şaka yapabili-

yordu.

Şakayla cevap verdi. "Evet. Göz banyosu için bollaşmasını istiyorum zaten. Ama önce kıyıya çıkmalıyız."

"Evet." Sohbet değil hayatta kalmak için mücadele zamanıydı. Claire yüzmeye başladı.

Fakat kolunda rahatsız eden bir şey vardı. Belki de omzunda. Ya da göğsünde. Acı vücuduna yayılıyordu ama nereden geldiğini anlayamıyordu. Durakladığı için neredeyse bir kova su yutmuştu. Birden sutyenini sıktığını fark etti. Ondandır kurtulmazsa kıyıya varamayacaktı. Acıdan yüzemiyordu. Hayatının her şeyden daha önemli olduğunu düşündü.

Adam hala bir kolunu tutuyordu. O iyi bir yüzücüydü ama bu suları tanımıyordu.

"Kayalardan uzaklaşma. Yoksa anafora kapılırsın."

"Tamam, şimdi yüzelim."

Tam o sırada kuvvetli bir dalga ikisini birden aldı götürdü. Nereye gittiklerini bilmeden suyun içinde dönüp duruyorlardı. Hangi taraf su yüzeyi, hangi taraf denizin dibi olduğu belli değildi. Claire ağzını kapalı tutmaya çalışıyordu ancak belli ki ölüme gidiyorlardı.

Dalga çekildiğinde şansın onların yanında olduğu belli olmuştu. İkisi de kıyıda, sığ sular daydılar.

Raoul ayağa kalktı. "İşte geldik. Birkaç adım sonra kumsaldayız."

Rocky kumların üzerinde havlayıp zıplıyordu. Sahibinin yanındaki yabancıdan hoşlanmamış olacaktı.

Claire kıyıya çıktıktan sonra doğrudan köpeğine gitti ve kucakladı. Sımsıkı sarılmıştı. Birden göz yaşlarına boğuldu.

Uzun bir süre hiç konuşmadan, hareket etmeden öylece kaldılar. Claire kucağında köpeğiyle ıslak kumlara uzanmıştı. Hava soğuktu. Giyecek kuru giysiler bulması gerekiyordu ama çok yorgundu. Yanında yatan adama baktı. Ona yardımcı olması gerekiyordu. Gözleri kapalı yatmış kalmıştı. Göğsünün şişip inmesinden nefes aldığı anlaşıyordu. Zayıf güneş ışınları sakallı yüzüne vuruyordu. Acaba ne zamandır sudaydı? Sanki sarhoştur ve sızıp kalmıştı.

Kimdi bu adam?

Üzerinde asker üniforması vardı. Klasik asker gibiydi ama Avustralya ordusundan olmadığı belliydi.

Ayağında ayakkabıları yoktu.

Omzundaki ağrı iyice artmıştı. İlk kez adamın yüzüne dikkatle baktı.

Alnında bir yara vardı. Kan deniz suyuyla karışmış, yanağına doğru ak-
mıyordu.

Hoş bir adamdı.

Güçlü bir fiziki vardı. Esmerdi. Kapkara saçları asker tıraşı yapılmış-
Gözlerine dikkat etmemişti. Ne renkti acaba? Kapalı oldukları için gö-
remiyordu. Ancak çok bitkin olduğu anlaşılıyordu.

Otuzlu yaşların ortasında olmalıydı. Kaba bir duruşu vardı.

Kaba mı? Kendi kendine sordu. Asker üniforması onu kaba gösteri-
yor olmalıydı. Bir savaş makinesiydi o.

Aklına küçükken aynı okula gittikleri arkadaşı Andy gelmişti. Onun
da askerlik tutkusu vardı. Kunamungle'den kaçıp asker olmak istediğini
hatırladı.

"Orduya katılıp savaş makinesi olacağım."

Ama Andy şu an evli ve üç çocuklu biriydi. Kunamungle'de sigorta
acentesi vardı.

Aklından geçenler omzundaki ağrıyı bir süreliğine unutturmuştu ama
farkında olmamasına rağmen kesinlikle bir şey olmuştu. Kötü bir şey.
Bakmaya korkuyordu. Kucağında Rocky ile uzanmak şu anda istediği tek
şeydi.

"Ne oldu bana?"

Prens uyanmıştı. Doğrulmaya çalışıyordu.

"Söyle, ne oldu bana?" Gözlerini kısmış, ona doğru bakıyordu.

"Me... Merhaba." Claire şaşkındı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Sutyeni nereye gitmişti? Beline doğru kaymış olduğunu gördü. Ama
yukarı çekecek enerjisi yoktu. Rocky onu kamufle ediyordu zaten.

"Kolun... Kolun yaralanmış." Raoul kendine gelmiş gibiydi.

Kolu mu? Claire hala bakamıyordu. "Kayalara çarpmış olmalıyım.
Cankurtaranlık diplomam yok maalesef. Bilseydim alırdım."

"Sen yardım etmesen şu an ölmüştüm. Anafor beni dibe çekecekti.
Kurtulamazdım."

"Uzun süre elimle işaret yaptım ama sanırım beni görmedin." Hala
konuşmakta zorluk çekiyordu. Adam Fransız mıydı? Değişik bir aksanı
vardı. Sesi kısık gibi konuşuyordu. Uzun süre denizde kaldığı için olma-
lıydı bu. Ölümle mücadele etmişti. Bir insanı ölümden kurtarmış olmak
çok güzel bir duyguydu. Kolundaki yaranın hiçbir önemi yoktu.

"Yardım almak için nereye gidebilirim?" İhtiyatla sordu. Sanki soru-
nun cevabını bilmek istemiyormuş gibiydi.

"Yardım mı?"

"Haritalara göre burası ıssız bir ada. İnsan yaşamıyor."

"Hayır, öyle değil."

"Değil mi?"

"Ben ve Rocky var. Şimdi sen de varsın."

"Rocky mi?"

"Evet kucağımda."

Bir sessizlik oldu. Ama ortam sessiz değildi. Kıyıya vuran dalgaların gürültüsü devam ediyordu. Rüzgârın sesi de oldukça etkiliydi.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Buraya bakıyorum."

"Adaya mı bakıyorsun?"

"Hayır eve."

"Burada bir ev mi var?"

"Büyük bir ev."

"Harika."

Raoul ayağa kalkıp çevreye bakındı. Sonra bir yöne doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra döndüğünde elinde Claire'nin çıkardığı giysiler vardı.

"Bunları giy. Üşüyorsun."

"Ama sen de ıslaksın."

"Evet, ama benim plajda bekleyen kuru elbiselerim yok. Bir kişinin hastalığı ile uğraşmak iki kişinin hastalığı ile uğraşmaktan daha kolay. Külotunu çıkar sonra ben giyinmene yardım ederim."

"Külotumu çıkarmam."

"Islak ıslak giyemezsin."

"Çıkarmam. Utanırım."

"Utangaçlık şu an düşünülmesi gereken en son şey." Kadının yağmurluğunu uzattı. "Önce bunu giy. Ama yaralı kolunu sokma."

Yağmurluk yeteri kadar uzundu. Claire ıslak külotunu çıkardı. Aslında seksi ipek çamaşırları tercih ederdi ama altı aydır ıssız bir adada, erkek arkadaş beklentisi olmadan yaşadığı için sıcak tutması amacıyla aldığı külot vardı üzerinde.

"Büyük annem bana hep sıcak tutacak külotlar giymemi söylerdi." Konuşurken dişleri takırdıyordu.

Raoul blucini uzattı. "Düşünceli kadınmış."

"Dantelli tanga külotlardan hoşlanmazdı. Benim bir doktorla evlen-

"...nedi hep."
"...çekten düşünceli
...yordum. Tabi bak
...madan mı?
...den bir düşünceci olc
...kolum iyileşir."
...den önce telaşa çık
...dikkatle bağladı.
...bağlarını kurtaran bu de
...kaya kalkıp kadını :
...neşeyle çevre
...özgürlüğü
...eve gidelim. I
...değil ama kan
...Yokuş mu yanı?"
"Evet, yokuş yukarı."
Raoul baktı. "Özür di
Claire gülümsedi. "Z
Phers Raoul Hobart'ı
çok hafif kalıyordu
mücadele etmişti.
hangi yönden gel
Ayrıca yelken direğ
gün geçirmek zo
Ve kimse nerede oldu
Ulukta kara bulutları
dönmeye karar
ki, kaçmasına z
bile bulamamıştı.
Çep telefonu suya dü
durumlarda kon
sa bile iş isten geç
tıptığı tam bir ahm.

menini isterdi hep.”

“Gerçekten düşünceliymiş.” Genç kadının pantolonunu giymesine yardım ediyordu. Tabi bakmadan.

Bakmadan mı?

“Neden düşünceli olduğunu söyledin?”

“Şimdi bir doktor lazım sana. Kolun için.”

“Kolum iyileşir.”

Raoul’un elinde ayakkabıları vardı. Bağları açılmıştı. Claire denize dalmadan önce telaşla çıkarırken bağlarını açmadığını hatırladı. O açmış olmalıydı. Dikkatle yavaş yavaş ayakkabılarını giydikten sonra Raoul diz çöküp bağlarını bağladı.

Canını kurtaran bu dehşet kadına çok şey borçluydu.

Ağaya kalkıp kadını sağlam kolundan tuttu. “Şimdi.”

Rocky neşeyle çevrelerinde turluyordu. Belli ki olan bitenden habersizdi. Dışarıda, özgürlüğünün tadını çıkarıyordu.

“Şimdi eve gidelim. Uzak mı?”

“Fazla değil ama kanatlarımız yok maalesef.”

“Yokuş mu yani?”

“Evet, yokuş yukarı.”

Raoul baktı. “Özür dilerim. Seni taşıyabileceğimi sanmıyorum.”

Claire gülümsedi. “Zaten gerek yok.”

Prens Raoul Hobart’tan tekne ile ayrılalı iki gün olmuştu. Yorgunluk ifadesi çok hafif kalıyordu. Neredeyse bayılacaktı. İki gün boyunca fırtınayla mücadele etmişti. Önce tekne de sonra denizde. Küçük teknenin motoru hangi yönden geldikleri belirsiz, dev dalgalara karşı yetersiz kalmıştı. Ayrıca yelken direği de kırılmıştı. Tahta parçalarına tutunarak aç ve susuz iki gün geçirmek zorunda kalmıştı.

Ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Ufukta kara bulutları ilk gördüğünde içine bir kuşku düşmüştü. Herkes geri dönmeye karar verip dümeni kırmıştı ama fırtına o kadar ani başlamıştı ki, kaçmasına zaman kalmamıştı. Telsizi kullanacak kadar kısa bir süre bile bulamamıştı.

Cep telefonu suya düşünce çalışmaz hale gelmişti tabi ki. Acaba tekne de acil durumlarda konum bildirme aleti var mıydı? Herhalde yoktu. Zaten olsa bile iş işten geçmişti. Yerini kimseye haber verememişti. Yaptığı tam bir ahmaklıktı. Orduda olmaktan memnundu ama birlikte

sürekli kalabalığın arasında kalmaktan bunalmıştı. Yalnızlığa ihtiyacı vardı. Tom'un teknesiyle açılmak ve kafasını dinlemek, uzun zamanda aradığı sakin ortamı verecekti ona. Ama hiçbir tedbir almadan çıkmıştı yola. Aldığı eğitime yakışmayacak kadar ahmakça davranmıştı.

Yalnız kalma tutkusu neredeyse onu ölüme kadar götürcekti. Şimdi burada olması büyük bir şanstı.

O kadın olmasa hayatta kalamazdı. Üstelik kadının da hayatı tehlikeye girmişti.

Tepeyi tırmanırken, Claire'ye yardım etmeye çalışıyordu. Denizde ayakkabılarını attığı için ayağında sadece çorapları vardı. Yerdeki taşlar ayağına batıyordu ama bu içinde olduğu durumda şikâyet edeceği en son şeydi. Çok açtı. Çok bitkindi. Perişan haldeydi. Ve istediği tek şey yatıp uyumaktı.

Yanındaki kadın acıya dayanıklı olmalıydı. Çünkü hiç şikâyet etmiyordu. Destek olmak için bir eliyle beline sarıldı. Zarif bir vücudu vardı. Zarif ama sağlam. İhtiyacı olmasa kimseden yardım istemeyecek bir yapısı vardı.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?" Raoul sordu.

Genç kadın nefes nefeseydi. "Biraz daha var. Önden git istersen. Arka kapı açık."

"Dalga mı geçiyorsun?" Kadının beline daha sıkı sarıldı. Sol kolu yaralı olduğu için sağ tarafındaydı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Sen olmasan ölecektim."

"Rocky sana kileri gösterir. Bir şeyler yersin."

"Kileri senin göstermeni istiyorum. Az kaldı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. İyi hissetmen için öyle söyledim."

"Teşekkür ederim." Claire fısıldadı.

"Teşekküre gerek yok."

Tepeye vardıklarında Raoul evi gördü.

Ada kayalıklarla kaplıydı. Sanki denizin içinden fırlayarak çıkmış gibiydi. Çevrede başka hiçbir kara parçası yoktu. Buraya onu deniz sürüklemişti. Denizde ilk gördüğünde soğuk gelmişti ada. Sanki kayalardan başka bir yok gibiydi. Kim, niçin bu ıssız adaya bir ev yapmıştı?

Üstelik olağanüstü bir ev.

Adanın bir parçası gibiydi. Uzun ama alçak bir binaydı. Dışı aynı taş-

larla kaplanmıştı. Kale gibi bir şeydi. Bir fantezi.

Denize bakan tarafında geniş bir teras vardı. İki büyük sütun pergola-yı destekliyordu. Korku ve merak uyandıran bir malikâneydi bu.

Çevresi taş heykel doluydu. Fransız pencerelerinin hepsi denize bakı-yordu. Ancak hepsi kapalıydı ve evi esrarengiz hale getirmişti. Bahçesin-de olimpiyatlardaki gibi dev bir yüzme havuzu vardı. Ancak kıvrık bir şekli vardı ve doğal kayalarla yapılmıştı. Mevsim nedeniyle üzerine bran-da çekiliydi.

Raoul uzun süre yüzmek istemediğini düşündü.

Aslında bir odalı küçük, derme çatma bir kulübeye bile razıydı. Ama

bu ev...

“Güvenli bir ev.” Prens gözünü eve dikmişti.

“Arka kapı açık.”

Bunun cesaretle, güçle alakası yoktu. Raoul içinden gelen bir dürtüy-le, bütün yorgunluğuna rağmen ya da aldırmadan Claire’yi kucağına aldı. Küçük köpek havlamaya başlamıştı ama genç kadından herhangi bir itiraz gelmedi.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

Eve girdiklerinde Raoul ilk iş olarak genç kadını şöminenin karşısındaki büyük kanepeye bıraktı. Mucizevî bir şekilde şömine hala yanıyordu ve evin içi sıcak sayılırdı. Elleri ve ayakları uyuşmuştu. Aslında o kadar uzun süre soğuk su içinde kalmasına rağmen ölmediğine şükretmesi gerekiyordu.

Claire bunun farkındaydı. "Banyo şurada." Eliyle işaret etti. "Yanındaki soyunma odasında giysiler var."

"Sağ ol. Hemen dönerim."

"Acele etme. İyiye ısınana kadar sıcak suyun altında kalmalısın."

Haklıydı. Artık acelesi yoktu.

Ancak sıcak ortam onu gevşetmiş dizleri pelte gibi yumuşamıştı. Bütün istediği bir an önce şöminenin karşısına yatıp uzun uzun uyumaktı.

Orduda hipotermi eğitimi almıştı. Vücut ısısı düştüğü zaman ne yapması gerektiğini biliyordu. Fakat ısınıp arttırmak için gerekli mücadeleyi verememişti.

"Haklısın. Sen yaralı kolunu hareket ettirme."

"Merak etme. Hadi."

Sonunda prens banyoya girdi. Banyo o kadar büyük ve şatafatlıydı ki, ülkesindeki, sarayın banyosu bile yanında sönük kalırdı. Hemen duşu açtı. Ilık su tenine değdiği an dünyası değişmiş gibiydi. Uzun uzun sıcak suyun tadını çıkardı.

Duş kabininin içinde uzun bir bank vardı. İki ayrı duş, iki ayrı yön-

den su püskürtüyordu. Banka oturup düşün çalışma sisteminin tadını çıkarmaya başladı. Vücudundaki ağrılar yavaş yavaş gidiyorlardı.

Vücudunun farklı yerlerinde sıyrıklar, çürükler vardı. Bunlara alıştı çünkü askeri eğitim sırasında da başına geliyordu.

Vücut ısısı normale dönünce doğru düşünmeye başlamıştı. Bir tek şey dışında. Aşırı uykusu vardı ve hemen uyumak istiyordu.

Ama ona ihtiyacı olan bir kadın vardı evde.

İyice kurulandıktan sonra giyinmek için yan odaya geçti. Ancak bu oda da aşırı genişti. Dört duvarına şık dolaplar konulmuştu. Ortada iki kişilik rahat bir koltuk ve boy aynası vardı. Kim yaşıyordu bu evde?

Kim yaşıyorsa yaşasın, etkileyici bir elbise koleksiyonu olmalıydı. Kadın elbiseleri belli ki kurtarıcısına ait değildi. Onu uçuşan şifon bir elbiseyle düşünemiyordu bile.

Erkek giysileri de muhteşemdi. Eşofmanlar için bile ayrı bir dolap vardı. Çoraplar çekmecedeydi. Kuzu derisi terlikler de. Dedesinin giydiği yeleklerden gördü.

Yorgunluğu sürüyordu ama en azından akli yerine gelmişti. Aç ve susuzdu. Giyindikten sonra odadan çıkıp mutfığı buldu. Buzdolabında büyük bir süt şişesi vardı. Başına dikip uzun uzun içti. İyi gelmişti. Salona gitti.

Kurtarıcısı genç kadın sırt üstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Uyurken bile acı çektiği anlaşıyordu.

"Hey, uyuyor musun?"

Claire gözlerini aralayıp baktıktan sonra cılız bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Hey, merhaba. Üzerindekiler Bob'dan daha çok yakışmış sana."

"Bob?"

"Bob ve Marigold. Evin sahipleri."

"Sen değil misin?"

"İsterdim." Hemen sonra yüzünü buruşturdu. "Aslında istemezdim. İyi bir kahvem bile yok. Bitti."

"Tanışma zamanı geldi herhalde."

Genç kadın gülümsemeye çalıştı. "Ben Claire. Claire Tremaine. Adına bakıyorum."

"Ben de Raoul. Raoul de Castelaire. Şimdilik ayrıntılarla zaman kaybetmeye gerek yok herhalde. Askerim. Tanıştığımıza memnun oldum, Claire. Doğrusu, ne kadar memnun olduğumu anlatamam bile. Kolun nasıl

oldu?"

"Sanırım kırık."

"Görebilir miyim? Yağmurluğunu kaldırmam gerekecek."

"Sutyenim yok."

"Sana bir tane bulmamı ister misin?"

"Boş ver. Sadece koluma bak. Başka yere değil."

Prens koltuğa ilişip Claire'nin dik oturmasına yardım etti ve yaralı kolunu yağmurluğa sokmadığı için kolayca kaldırıp baktı.

Ona kolundan başka bir yere bakmamasını söylemişti. Büyük bir emirdi bu.

Ama fazla büyük.

Vücudu bir atlet gibi zarif ama sıkıydı. Kestane renkli bukleleri omuzlarına düşmüştü.

Korumasız ve korkmuş görünüyordu.

Kalkıp banyoya gitti ve bir havlu getirdi. Yaralı kolu dışarıda kalacak şekilde bembeyaz havluya vücudunu sardı.

Claire hemen havluya sarıldı. Sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibiydi. O ilk karşılaştıkları andan itibaren gösterdiği cesaretli duruşu gitmişti.

Korkuyor muydu?

Herhalde korkuyordu. Karşısında hiç tanımadığı cüsseli bir erkek vardı. Köpek dışında koca evde yalnızdı. Ayrıca yarı çıplak ve yaralıydı.

Korkmakta haklıydı.

"Babaannemin beni güvenilir bulduğunu söylesem, inanır mıydın?" Kadının havlusunu bacaklarını örtecek şekilde aşağıya çekti. "Herkese benim ne kadar iyi bir çocuk olduğumu anlatır. Ben de onu bugüne kadar hayal kırıklığına uğratmadım. Söz veriyorum, Claire. Benim yanımda güvendesin."

Claire gülümsedi. İçten bir gülümsemeydi bu. "Korkunç babaanne."

"Ama ona inanmalısın."

"Onu sever misin?"

"Sevdiğime de inanmalısın."

Birden genç kadının yüzündeki tebessüm solmaya başladı. Sanki birden ona güvenmeye karar vermişti. Sordu.

"Fransız mısın?"

"Maretalliyim. Denize kıyısı olmayan küçük bir ülke..."

"Biliyorum. Tasmanya'daki uluslararası tatbikata katılmak için bura-

...olmalısın. Bunu duym
...duydu?" Claire konu
...Radyoda Tasmany
...isimlerini sıraladı
...sen de katılmıştın o
...başka askerler de var
...yalnızdım. Zaten
...arkadaşımın teknesi
...iki gün denizde s
...biliyorsun. Tor
...Teknesini aldığımı
...Bir anda karar verm
...benim bir deli olduğun
...Bedelini ödedin."
...Cok daha yüksek olabili
...konuşurlarken, Raoul ka
...vermişti yaralı koluna.
...Deli olabilirim ama b
...ama çığlık atarsam kor
...Dikkat edeceğim." Bir
...ilk yardım eğitimine
...Kolon çıkmış."
...Ama kırık gibi hissedir
...Kırık olsa duramazdır
...dirseğini kontrol e
...yaptığını biliyor gi
...İllardır ordudayım. İ
...Plaster mi yapıştıraca
...Daha fazlası gerekiyo
...Yani şimdiki gibi."
...Umarım erişim dışın
...em verici mi o? Ana
...tede o telsiz? K

ya gelmiş olmalısın. Bunu duymuştum.”

“Nereden duydun?”

“Sıkılmıştım.” Claire konuşmakta zorlanıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. “Radyoda Tasmanya haberlerini dinliyordum. Tatbikata katılan ülkelerin isimlerini sıraladılar. Maretal’ın nerede olduğunu bilmiyordum. Yani sen de katılmıştın o tatbikata.” Birden paniklemiş gibi sordu. “Denizde başka askerler de var mıydı?”

“Hayır, yalnızdım. Zaten tatbikatla ilgisi yoktu. İzinliydim. Hobart’tan arkadaşımın teknesiyle açıldım. Sonra hava patladı ve fırtınaya yakalandım. İki gün denizde sürüklendikten sonra senin adana ulaşabildim. Sonrasını biliyorsun. Tomurcuk’un, yani teknenin sahibi arkadaşım Nepal de. Teknesini aldığımı bilmiyor. Zaten denize açıldığımı da kimse bilmiyor. Bir anda karar vermiştim. Bütün kuralları yıkmış oldum. Ordudakiler benim bir deli olduğumu düşünecekler.”

“Bedelini ödedin.”

“Çok daha yüksek olabilirdi.”

Konuşurlarken, Raoul kadının koluna bakıyordu. Claire diğer eliyle destek vermişti yaralı koluna.

“Deli olabilirim ama bana güvenmem gerekiyor. Dokunabilir miyim?”

“Ama çığlık atarsam korkma.”

“Dikkat edeceğim.” Bir parmağıyla omuz eklemine dokundu. Orduda gördüğü ilk yardım eğitimine göre hareket ediyordu. İnsan anatomisini iyi bilirdi.

“Kolun çıkmış.”

“Ama kırık gibi hissediyorum.”

“Kırık olsa duramazdın.” Genç kadının bileğini tutup nabzına baktı. Ardından dirseğini kontrol etti.

“Ne yaptığını biliyor gibisin.”

“Yıllardır ordudayım. İlk yardım eğitimi aldım.”

“Plaster mi yapıştırıracaksın?”

“Daha fazlası gerekiyor. Erişim dışı zamanlarda acilen yapılacak şeyler var.”

“Yani şimdiki gibi.”

“Umarım erişim dışında değilizdir. Bir telsizden bahsetmiştin. Hem alıcı hem verici mi o? Anakaradan helikopterle bir saat mesafede olmalıyız. Nerede o telsiz? Konuşacağım.”

“Ya da konuşamayacaksın.”
“Neden?”

“Biliyorum sana saçma gelecek ama...” Durup devam etti. “Büyük bir telsizimiz var. Bir de Hobart ile görüşebilmek için el telsizi. Fakat son gelişinde Bob, yani evin sahibi, onun üzerine bira döktü. Ana telsiz de fırtınadan etkilenmiş olmalı. Çalışmıyor.”

“Bira mı döktü?”

“Evet, Marigold olsa şampanya dökerdi.” Claire gözlerini kapadı. “Mutfakta ilk yardım çantası var. Sanırım ona ihtiyacım var.”

“Aspirinin yeterli geleceğini sanmam.”

“Marigold’un acıya tahammülü yoktur. Hem de hiç. Bir keresinde ayak tırnağı kırıldığı için morfin istemişti. Sonra helikopterle anakaraya uçmaya karar verdi. Çantada muhakkak uygun bir şeyler olmalı.”

Gerçekten de vardı. Prens Raoul çantada bir fili bile uyuşturabilecek ağrı kesiciler buldu. Ayrıca kas rahatlatıcı ilaçlar da vardı. Dozajları gösteren bir liste bile koymuşlardı içine. Avustalya’nın meşhur Uçan Doktorlar dizisinde kullandıkları ilk yardım çantası gibiydi.

Çay yapıp ilaçlarla beraber salona getirdi ve ardından bir battaniye bulup Claire’nin üzerini örttü.

“İlaçlar etkisini gösterene kadar altında kal.”

Genç kadın koltukta büzülmüş yatıyordu. Rocky de yanına uzanmıştı.

Raoul bir plan yapması gerektiğini düşündü. Ancak hala doğru düşünemiyordu.

Ağrı kesiciler acısını geçirecekti ama çıkık kol yerine oturtulmazsa kalıcı bir zarar verebilirdi.

Evi dolaşmaya başladı. Çalışma odasında bir telsiz vardı ama Claire haklıydı. Çalışmıyordu.

Dışarı çıktı. Ahşap bir baraka yıldırım çarpması sonucu paramparça olmuştu. Tahta parçalarının arasından upuzun bir telsiz anteni görünüyordu.

Issız bir adada yapayalnızdı.

Eve doğru yürümeye başladı. Claire bıraktığı yerde yatıyordu. Ama sanki acısı biraz azalmıştı. Yaklaşıp eğildi. “Daha iyi misin?”

Genç kadın fısıldadı. “Evet, ama dokunma bana.”

“Ama çıkan kolu oturtmamız lazım.”

“Böyle sakın bir şekilde yatmak istiyorum.”

“Rahatını bozacağım ama kol yerine oturmazsa kalıcı hasar verir.”

“Kırık olmadığını nereden biliyorsun?”

“Temel ilk yardım kurallarını kullanıyorum. İlk kural zarar vermemektir. Bize zaman zaman işe yarayan bir metot öğretmişlerdi. İyi tarafı sana hiç zarar vermeyecek. Eğer kırık varsa dayanamayıp çığlık atarsın. Ben de hemen dururum. Yüzükoyun yatıp kolunu aşağıya sarkıtmanı istiyorum. Kolunun boşlukta kalabilmesi için altına birkaç yastık koyacağım. Sonra fasulye konservesini kaldırmanı isteyeceğim senden.”

“Fasulye mi?”

“Yani ağır bir şey. Ne bulabilirsem. Acil durumlarda her şey kullanılabilir. Sen ağırlığı kaldırmaya çalışırken kolun gerilecek, gerilecek ve sonunda yerine oturacak. O sırada İngiltere’yi düşün.”

“İngiltere’yi mi? Neden?”

“Ya da güneşli bir günü. Aklını koluna vermemek için.”

Claire bir an gözlerini kapatıp düşündü. Başka bir seçeneği var mıydı? Hayır yoktu. Askerin sözünü dinlemek zorundaydı. Yavaşça gözlerini açıp Raoul’u tepeden tırnağa süzdü. Sivil kıyafetle son derece yakışıklı görünüyordu.

“Peki. Ama sanırım seni düşüneceğim. Bob’un giysileri çok yakıştı sana. Ne kadar farklı duruyor üzerinde. Onun bira göbeği vardır. Tişörtü doldurur. Ama senin...”

“Evet, benim? Benim neyim var?”

“Kasların.”

Tamam. Aldığı ilaçlar etkisini göstermeye başlamıştı. Ama askerin gözlerinin içine bakmayı kesmesi lazımdı artık. Ona herhangi bir hasta gibi davranmalıydı. Muharebe sırasında yaralanmış bir asker arkadaşı gibi.

Özel bakışların ne anlamı olabilirdi ki?

Ancak Raoul onu rahatlatmaya çalışıyordu. Yanında diz çöküp gözlerine düşen nemli saçlarını arkaya attı. Yüzündeki çiller çok tatlıydı. Onu iyice kurulamak istedi ama önce kolunu iyileştirmesi gerekiyordu.

“Nasıl olacak?” Claire mırıldanarak sordu.

“Eklem yerleri kâse gibidir. Sanırım senin kolun o kâsedan ayrılmış. Ama kasların geri dönmek için çabalıyorlar. Sen ağırlığı kaldırarak kaslarına yardım etmiş olacaksın.”

Ama bu sadece teoriden ibaretti. Eğer kol kırık değilse işe yarayabilirdi. Ağırlık kaldırma metodunun iyi tarafı, hiçbir zararı olmamasıydı ve mutlaka denemek lazımdı. Kırık olsa acıya dayanamaz ve çığlık atardı. O

zaman durması gerekiyordu.

"Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet, deneyelim ama korkarım fasulye konservesi yok." Gülümsedi.

"Havyar kavanozu olur mu?"

"Dalga mı geçiyorsun sen?"

"Hayır. Domates kutuları da var. Ayrıca kavanozlar dolusu kahve. Bir işe yaramış olurlar." Gülümsedi.

Raoul gülümseyerek karşılık verdikten sonra geriledi. Çünkü o gülümsemeden her erkeğin kaçması gerekirdi. Kahve kavanozlarını bulmaya gitse daha iyi olacaktı.

Her nasılsa, prens bir iş adamı gibi davranıyordu. Profesyonelce. İlk yardım konusunda aldığı dersleri kafasında birleştirerek, uyması gereken kuralları kendine hatırlattı.

Önce kavanozlardan birini Claire'nin yaralı koluna, bileğinden bağladı. Genç kadının ağırlığı kaldırmakta zorlanacağını ve acı çekeceğini sanıyordu ama yanılmıştı. Bir kavanoz daha bağlayıp sonucunu bekleme-ye başladı.

Claire sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Raoul kalkıp koltuğa oturdu. "Sakin ol ve kolunu unut. Sana bir hikâye anlatacağım."

"Nasıl bir hikâye?"

Bir an düşündü. Kolun rahatlaması için sıkıcı bir şey bulması gerekiyordu. "Goldilocks ve üç ayı. Ne dersin?" Aklına bir çocuk masalı gelmişti.

"Sahi mi?"

"Daha önce biri sana anlatmış mıydı?"

"Sanırım... Ama çok uzun zaman önceydi."

"Ben de unutmuş olabilirim. Ayıları karıştırırsam düzelt. Peki başlıyoruz."

Prens üç ayının hikâyesini anlatmaya başladı. Fazla uzun olmayan basit bir masal olduğu için süsleyerek uzatmaya çalışıyordu. Goldilocks'ları günümüze uygun, modern Bond kızları yapmıştı. Kötü adamlardan kaçıp kurtuluyorlardı. Hikâyeye biraz da dramatik şeyler eklemişti.

Prens için eğlenceli bir iş haline gelmişti bu. Aynı zamanda kendi kafasındaki bulanıklıkların da önüne geçmiş oluyordu.

Küçük ayı kötü adamlardan kurtulup annesinin ve kardeşlerinin yanı-

na geldikten sonra hep birlikte yulaf lapası yemişlerdi.

Bu arada, Raoul'un beklediği gibi, Claire'nin çıkan omuzu yavaş yavaş yerine oturmuştu.

Masal bitince bir sessizlik oldu.

Prens önemli bir sorumluluk almış ve üstesinden gelmişti. Fakat rahatlamasının verdiği hazla yorgunluğu birbirine karışınca, hayatında ilk kez bayılacakmış gibi hissetti ve başını dizlerinin üzerine koydu. İki eliyle de tutmuştu.

Claire onu anlayabiliyordu. İçinden başını okşamak geldi. Parmaklarıyla dokunduğunda saçları hala nemliydi. Bir çocuğu sever gibi prensin başını okşadı.

"Oldu. Teşekkür ederim." Genç kadın fısıldadı.

"Asıl ben teşekkür ederim. Beni kurtarmak isterken, sakat kalsaydın kendimi affetmezdim. Claire, kolunu bağlamam gerekiyor."

"Raoul, önce uzan. Lütfen, sarıl bana."

Prens iki gün boyunca ölüm tehlikesiyle yaşamıştı. Birkaç saat önce bile ölümle burun burunaydı. O kadar yorgundu ki.

"Önce kolunu bağlayalım."

Son bir gayretle Claire'nin kolunu kaymayacak gibi omzuna bağladı-ğında artık tükenmişti.

"Benim de uyumam gerekiyor. Aldığım ilaçlar, kolumdaki ağrı. İyileştim ama Raoul benimle kal."

Uzun ve rahat koltukta yumuşacık havluya sarınmış, yarı çıplak yatıyordu. Üzerinde Raoul'un bulup getirdiği battaniye vardı. Şöminede yanan ateş salonu ısıtırmıştı.

Raoul mücadele edemeyecek durumdaydı. Hiçbir şey düşünemiyordu. Her şey çok uzakta kalmış gibiydi.

Claire kenara doğru gidip yer açtı. "Artık güvendeyiz. Yanıma yat."

Prens uzandı. Vücutları birbirine yapışmıştı. Doğal bir hareketle, içinden geldiği gibi Claire'ye sarıldı.

"Güzel. Böyle uyuyalım." Genç kadın prensin koynuna yerleşti.

Raoul uyandığında hava aydınlıktı. Öğleden sonra mıydı yoksa ertesi gün sabah mı olmuştu? Ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Hala koltukta yatıyordu. Claire kollarındaydı. İçinde olduğu ılık hava o kadar güzeldi ki.

Vücudundaki ağrılar pusuda bekliyormuş gibi uyanınca hemen ortaya

çıkışlardı. Kıpırdasa, daha belirgin olacakları belliydi. Ama şu an hiç öyle bir niyeti yoktu. Yanında yatan kadının sıcaklığını bırakmak aptallık olurdu.

Claire sağlam kolunun üzerinde yatıyordu. Üzerindeki havlu kaymış, çırılçıplak kalmıştı. Göğsünü yastık yapmıştı. Kendi üzerinde tişört vardı ama hissetmiyordu bile. Tenleri birbirine yapışmış gibiydi.

Kalp atışları duyuluyordu. Saçları kurumuştı. Uzun ve düzgün nefes alıyordu. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. İki günlük ölüm mücadelesinden sonra, bu huzurlu ortam ona cennet gibi geliyordu.

Bu kadın onun bir parçası gibiydi. Sanki aradığı doğru kadındı o.

Bunun çılgınca bir fikir olduğuna karar vermek zorundaydı. Ne içki içmiş nede ilaç almıştı. O zaman, ne oluyordu ona?

Claire kıpırdanmaya başladı. Kısa bir süre sonra da gözlerini araladı. Biraz kenara çekilse iyi olacaktı Çünkü koyun koyunaydılar. Kalbi hala göğsünde atıyordu.

"Güzel." Claire'nin uykuya dalmadan önceki sözü de aynıydı. Şükreder gibi söylüyordu bu kelimeyi.

"Güzel mi?"

"Fırtına tamamen durmuş."

Raoul bunun farkında bile değildi. Kollarında uyuyan çıplak kadının verdiği haz onu dünyadan uzaklaştırmıştı.

"Ağrın var mı?" Birden aklına gelince sordu.

"Hayır, yok. Ama hareket edersem ne olacağını bilmiyorum."

İkisi de aynı durumdaydılar. Keşke günlerce böyle yatabilselerdi.

Rocky koltuğun etrafında dolanıyor ve her şeyi kokluyordu. Belki ikisini birden uyandıran oydu.

"Banyoya gitmeliyim." Claire mırıldandı.

Onun da aynı şeye ihtiyacı vardı. Ayrıca şömineye odun atmak gerekiyordu. Dürüst olursa, bir atı yiyebilecek kadar da açtı. Rocky de öyle olmalıydı ki, ön ayaklarını koltuğa koymuş beklentiyle sahibine bakıyordu.

"Bu onun 'besle beni' bakışı." Claire kalkmak üzere doğrulurken fark etti. "Havlum nerede?" Battaniyeyi göğüslerinin üzerine çekti. Sert bir tavırla bakıyordu. Ama yeterince sert değildi çünkü aldığı ilaçların etkisi hala sürüyordu.

Kocaman, yemyeşil gözleri vardı. İnsanın bakmaya doyamayacağı cinsten. Kirpikleri alışılmışın dışında uzundu. Burnu ise hafif yukarı kal-

"Sen fark etmedin mi?"

"Hayır. Gözüm Rocky'deydi."

"Yalancı."

"Evet, yalan söylüyorum."

Claire güldü. Ardından yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Raoul beklediği gibi suratına bir yumruk yememişti.

"Hayat."

"Anlamadım." Prens şaşkınca bakıyordu.

"Tutunmak için savaştık. Şimdi onu yaşamamız gerekiyor."

"Yani şömineye odun atmamız, banyoya gitmemiz, köpeği beslememiz ve kendimize yiyecek bir şeyler bulmamız gerekiyor."

"Ve anakarayla bir şekilde bağlantı kurmalıyız. Seni arayanlar vardır mutlaka."

Prens aklına birden korumaları geldi. Her gün saat altıda, ertesi günün programı için bir araya geliyorlardı. Onu bulamayınca telaşlanmış olmalıydılar. Franz herhalde onlara eve döndüğünü söylemişti.

"Ne oldu?" Claire sordu.

"Ne?"

"Seni bekleyen birileri yok mudur? Arayacak kimsen yok mu? Karın, ailen."

"Evli değilim."

"Ya ailen? Annen baban?"

"Annemle babam ben beş yaşındayken ölmüşler. Dedemle babaannem büyüttü beni."

"Maretal'de mi?"

"Evet." Raoul gözlerini kapattı. Dedesiyle babaannesi onun kaybolduğunu duyduklarından beri ne yapıyorlardı acaba? Panik içinde olmalıydılar. "Kaybolduğumu düşünüyorlardır."

İkisi yan yana koltukta oturuyorlardı. Claire battaniyeyi çenesine kadar çekmişti. Soruna bir çare bulmalıydı. "Endişelenme. Fırtına geçti. Avustralya deniz kurtarma ekibi iyidir. Rüzgârı ve akıntıyı hesap ederek ne tarafa sürüklendiğini bulurlar. Onların yerinde olsam önce adalara bakardım. Çevrede sadece on ada var. Tepemizde her an, kayıp askeri arayan bir helikopter görebiliriz."

Prens Raoul bundan emin değildi.

"Korkma. Biliyorum iki kere kurtarılmak bir asker için utanç verici."

Hatta biri bir kadın tarafından. Ama aldırmamalısın.”

“Aldırmıyorum zaten.”

“İyi. Anlatacak mısın bana?”

“Tekneyle açılacağımı kimseye söylememiştim. Dahası, tekneyi bir arkadaşından almıştım. O şimdi Nepal de. Annapurna dağına tırmanıyor olmalı. Teknesinin hurdaya döndüğünden haberi yok. Benim kaybolduğumu da bilmiyor. Denizde olduğumu bilen bir kişi bile yok. Her yerde olabilirim. Büyükbabamla büyükbabam perişan olmuştur.”

Sadece onlar değildi. Korumaları ne yapmışlardı acaba? Arkadaşları duymuş muydu? Acaba basın kulağına gitmiş miydi? –Veliaht Prens Kayboldu. Gazete başlıklarını tahmin edebiliyordu.

“Raoul?”

“Hı.”

“Hepimiz ahmakça şeyler yapabiliriz.” Claire elini genç adamın dizine koydu. “Bazıları daha da ahmakça olur.” Baktı. “İkmal teknesi pazartesi gelecek. O zamana kadar boş durma. Tepeye çıkıp helikopteri bekle. Hobart’a vardığında kargaşa bitecektir. Özür dilemen gereken birkaç kişi var. Sonra eve dönüp ailenle kucaklaşırsın. Ordu senin kaçak olduğumu düşünecektir. Bir kadınla barda sabahladığını zannederler.” Gülümsedi. “Aslında bir bakıma doğru bu. Yanında bir kadınla sabahladın. Ve hemen şurada mükemmel bir bar var.”

“Aslında bir bara ihtiyacım var.”

Claire ayağa kalkmak için hareketlendi ancak bocalıyordu. Prens düşmemesi için onu tuttu.

“Ne ilacı verdin bana? Hala pelte gibiyim.”

“Kolun yerine oturduğunda çılgılık atmaman için. Ama gerçekten cesurmuşsun.”

“Öyle mi? Kolum ait olduğu yere geri döndüğü için mutluyum.”

“Pazartesi gününe kadar buradayım. Beni bulamayacaklar.”

“Telsizi çalıştırmayı deneyebiliriz. Elektroniklerden anlar mısın?”

“Hayır.”

“O zaman söylediğimi hemen geri alıyorum. Raoul?”

“Efendim.”

“Ben Rocky’yi beslerken şömineye birkaç odun at. Yaşamamız gereken bir hayat var.”

“Derhal.”

CLAIRE

abak sıkılmıy

Belki gerç

aylı, yakışıkl

acı duruyordu

Düşün alt

ıma verdiği fer

Tanımadı

aymunda çırıl

hatta aşırı seks

ının iki kenar

ışımın sonuc

andı.

Nazik bir

şarmıştı.

Raoul. Gü

de çekiciydi. F

ğunu düşünd

“İyi misin?”

Claire bird

“Akşam ye

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

CLAIRE genelde sabahları sıkılırdı. Ama yaralı koluna rağmen bu sabah sıkılmıyordu. Üstelik aklında uygunsuz şeyler vardı.

Belki gergin olmalıydı. Evinde bir erkek vardı. Cüsseli ve kaslı, uzun boylu, yakışıklı bir erkek. Denizde geçen iki zor günün ardından bile çekici duruyordu.

Düşün altında, perişan haldeki vücudunu sıcak suya bırakmıştı. Suyun verdiği ferahlık aklını çeliyordu.

Tanımadığı bir adamla beraber ıssız bir adada yalnızdı. Geceyi onun kournunda çırılçıplak geçirmişti. Ve bu adam gerçekten çok çekiciydi. Hatta aşırı seksi. Koyu renk saçları ve yanık bir teni vardı. Gri renkli gözlerinin iki kenarı kırışmıştı. Orduda, yıllar boyu, zor şartlar altında aldığı eğitimin sonucu olmalıydı. Bundan emin değildi. Yaptığı sadece bir tahmindir.

Nazik bir adamdı. Hem de yetenekli. Çıkık omzunu yerine oturtmayı başarmıştı.

Raoul. Güzel bir isimdi. Güzel bir ismi olan, güzel bir adam. Aksanı da çekiciydi. Fransızlar gibi İngilizce konuşuyordu. Dinlerken tahrik olduğunu düşündü.

“İyi misin?”

Claire birden yerinden fırladı. Neredeyse düşecekti. “İyiyim.”

“Akşam yemeği hazır. Ben biraz atıştırdım ama tekrar yemeğe hazırım.”

“Sen yedin mi yani?”

“Buzdolabı müthiş. Daha doğrusu buzdolapları. İki tane var çünkü. Birinin kapısını açtığımda avucuma üç tane yumurta düştü. Ben de yemek zorunda kaldım. Birkaç gündür yemek yemediğimi biliyorsun değil mi? Kaynamış yumurta ile açılış yaptım. Şimdi akşam yemeği için iddialıyım. Ama önce sırtını kurulayayım. Bir elle bunu başaramayacağını düşünüyorum.”

Bir kadının dikkat etmesi gereken şeyler vardı. Artık çıplak olmak istemiyordu. Yardımını kabul etmeyecekti.

Raoul daha önce duşa, Claire'nin rahat etmesi için, plastik bir sandalye koymuştu. Gerçekten de işe yaramış ve bir elle yıkanabildiği gibi, saçlarına şampuan bile yapabilişti. Ama şimdi tek elle nasıl kurulanacağını düşünüyordu. Aldığı ağrı kesicilerin etkisiyle hala başı dönüyor gibiydi. Ancak aklının küçük ama tehlikeli bir köşesinden, bu yakışıklı adamın kurulamasından hoşlanacağı geçiyordu.

Yirmi sekiz yaşındaydı. Tutucu ve dar görüşlü biri değildi. Çıplak vücudunu kurulamak isteyen çekici bir adam dışarıda bekliyordu...

Off, yeter.

“Peki.” Ancak mırıldanarak söylediği için sesi duyulmamıştı.

“Claire? İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Lütfen sırtımı kurula. Tek elle yapamam.”

Kötü bir his değildi.

Pekâlâ, harika bir duyguydu. Raoul bembeyaz, yumuşacık havluyu alıp arkasını dikkatle kuruluyordu. Önceden ön tarafını kendisi kuruladığı için göğüslerine dokunmasına gerek kalmayacaktı. Bacakları?

Claire Tremaine çok güzel bir kadındı. Vücudunun her santimetresi güzeldi. Üzerinde ılık su damlalarıyla iştah açıcı bir görüntüsü vardı. Prens hayatı boyunca böyle bir güzellik görmediğini düşündü.

İki gün boyunca sürekli soğuk duş yapmamış olsa, şimdi ılık suyun altına girmek isterdi. Ama duygularını kontrol etmesi gerekiyordu. Banyoya onu ölümden kurtaran kadının sırtını kurulamak için girmişti ve sadece işini yapmalıydı.

Minyon bir kadındı ama bacakları upuzundu. Nasıl oluyordu bu?

Banyoya girmeden önce mikro dalga fırına biftek koymuştu. İşleri bittiğinde çözülmüş ve yumuşacık bir hale gelmiş olacaktı. Ama şimdi buna aldırmıyordu. Biftek toz haline bile gelse umurunda değildi. Bütün

duyularıyla Claire'nin çıplak vücuduna odaklanmıştı.

"Sanırım yeter." Genç kadının sesi titrekti. Ama acı duyduğundaki gibi değil. Aşırı tahrik olmasıydı bunun nedeni.

Claire onu denizden kurtarmış ve evine getirmişti. Onu kurtarmak için çabalarken yaralanmıştı. Şimdi kocaman gözlerini açmış beklentiyle bakıyordu. Fısıldadı.

"Raoul."

"Tamam, bitti. Sana nereden giysi bulabilirim? Uygun bir şeyler."

Genç kadının fısıltısı sonrasında prensin sesi oldukça yüksek çıkmıştı. Son cümlesindeki uygun kelimesine vurgu yapmıştı sanki.

"Yatak odamda. Hemen sağdaki oda. Dolabın üçüncü çekmecesinde eşofmanlarım var. Külotlar en üst çekmecede. Sutyen giymesem mi acaba?"

"Burada kal." Raoul banyodan çıktı. Claire'nin yatak odasına gelmesini istememişti çünkü orada giyinmesine yardımcı olmak fazla tahrik edici olurdu. Zaten yeteri kadar tahrik olmuştu ve sınırları zorluyordu.

Yatak odasına girdikten sonra üçüncü çekmeceyi açtı ve eşofmanları çıkardı. En üst çekmecede birçok temiz külot vardı. Derin bir iç çekti. Hepsı birbirinden seksiydi. Eline ilk geleni alıp çekmeceyi geri itti. Yatağın yanında bir çift kuzu derisi bot vardı. Hemen onları da aldı. En azından botlar diğerleri gibi seksi değildi.

Banyoya dönerken, giyinmesi için Claire'ye yardım etmekten vazgeçti. Bir elini kullanarak kendi becerebilirdi. Öylesi daha iyi olacaktı. Yeteri kadar uyarılmıştı.

Kapıyı aralayıp giysileri içeri bıraktı. Onu çıplak görmemek için çaba harcıyordu. Aslında aralarına bir duvar gerekiyordu. Yüksek sağlam bir duvar. Soslendi. "On dakika içinde biftek hazır olur. Hala başın dönüyor mu?"

"O kadar çok değil."

Ağrı kesiciler başını döndürmüyordu zaten. Başını döndüren başka bir şeydi. Raoul bunun ne olduğunu biliyordu. Çünkü aynısını o da yaşıyordu. Kapıyı kapatıp uzaklaştı.

Claire yalnız başına giyinmeyi becermişti. Ancak kolu hala ağrıyordu. Çıkık yerine oturmadan önceki ağrı gitmişti ama usul usul ağrımaya devam ediyordu.

Kurulanmış ve tertemiz, kupkuru giysiler giymişti. Saçlarını taradık-

tan sonra insan içine çıkabilecek bir durumdaydı. Birden derli toplu biri haline gelmişti. Aynaya baktı.

Giydiği eşofman bol ve sarkıktı. Saçlarını taramıştı ama hala nemliy- diler. Kurutacak enerjisi yoktu. Makyaj yapacak hali de yoktu.

“Beni olduğum gibi al.” Aklından geçenleri yüksek sesle söyleyi- vermişti.

Beni olduğum gibi al?

Neler geçiyordu aklından?

Rocky ayaklarının dibindeydi. Başını kaldırmış, onu anlıyormuş gibi bakıyordu.

Claire köpeğe hüznünlü bir şekilde gülümseyerek baktı. “Tam dört ay- dır seninle yalnızdık. Birden yalnız bir adam hayatımıza girdi.”

Muhteşem bir adam. Bir kadının başını döndürebilecek kadar çekici bir aksanla konuşan adam. Nazik ve kibar. Küçük yaşta annesiyle babasını kaybetmesine rağmen hayata tutunabilmiş bir adam. Yalnızlığın ne oldu- ğunu iyi bilen biri.

Kolunu tutan askıyı düzeltti. Omzundaki ağrı artmıştı.

Ağrı gerçektir. Ama gerçekler her zaman iyi olmuyorlardı.

Raoul’un onun ıssız adasına birden bire yolunun düşmesi de gerçektir. ıssız dünyasına adım atması da.

Pişmekte olan bifteğin kokusunu alabiliyordu. Soğanın da. Raoul ona yemek pişiriyordu.

“Bu iyi.” Kendi kendine mırıldandı.

Mutfığa doğru yürümeye başladı.

“Hey.” Raoul onun geldiğini duymuş, gülümseyerek bakıyordu. Son- ra gözleriyle tepeden tırnağa süzdü. Yüzünde giydiklerini onayladığını gösteren bir ifade belirdi.

Çok çekiciydi bu ifade.

“Aferin giyinebilmişsin. Daha iyi hissediyorsun herhalde.”

“Evet.” Elbette daha iyiydi. Hem de bin kere daha iyi. Temizlenmiş, ısınmıştı. Birazdan karnı da doyacaktı. Bir kadın başka ne isteyebilirdi ki?

Ne isteyebilirdi?

“Çok iyi hissediyorum.” Raoul’un onun için çektiği sandalyeye otur- du. “Bunu yapmana gerek yok. Bu evin hizmetçisi benim, unuttun mu?”

“Hizmetçi mi?”

“Bob ve Marigold bu adanın sahipleri. Ama kışları hiç gelmezler. Bir bakıcıya ihtiyaçları vardı. Rocky ile ben talip olduk.”

“Sadece Rocky ile sen mi?” Tavadaki bifteği çevirdi. “Güvenli bir yer değil.”

“Elinden her iş gelen bir bahçıvan da başvurmuş ama istememişler. Nedenini bana söylemediler. Biz adaya ayak basar basmaz Bob ile Marigold Avrupa’ya uçtular zaten.”

Prens tabaklara kızarmış patates koydu. Biftek ve sotelenmiş soğanla beraber güzel bir görünüm olmuştu. Sonra haşladığı bezelye ve tereyağında kızarttığı havuçları özenle tabakların bir kenarına yerleştirdi. Usta bir şefin birinci sınıf lokantasında hazırlayacağı kadar şık yemeklerdi bunlar.

Vayy. Claire şaşkındı.

Raoul tabakları masaya koyduktan sonra genç kadının karşısına oturdu. Bu işi her gün yapıyormuş gibi rahat bir hali vardı. Aradığı her şeyi bulmuş, yemeği kendi başına hazırlamıştı. Hem de harikulade bir sunumla. Kolunu uzatıp Claire’nin omuz askısını düzeltti.

Genç kadın üzerine düşülmesine alışkın değildi. Bu duygu tarif edilemezdi. Yoksa hayal sınırlarını mı zorluyordu? Bir yanılgı mıydı bu?

“İş güvenliği diye bir şey var ama umurlarında bile değilmiş. Bir kadını bu ıssız adada bırakıp gitmek iş kurallarına aykırı.” Raoul bifteğini kesip ağzına attıktan sonra arkasına yaslandı. “Yoksa Avustralya’da iş kanunu yok mu?”

“Var.”

“O zaman neden hala buradasın? Biraz düşün. Neden diğerlerini değil de seni işe aldılar?”

Claire cevap vermedi. Gerek yoktu. Biftek nefisti. Karşısında seksi bir adam oturuyordu. Tadını çıkarmalıydı. Kahvaltıdan sonra bir daha yemek yememişti ve buz gibi suda yüzmek zorunda kalmıştı. Bir kova su yutmuş, omzu çıkmıştı.

Ama soru hala havada beliyordu. *Neden seni işe aldılar?*

Bu konu neden ilgilendiriyordu ki onu?

Ama birden içinden gelen bir ses duydu. Neden anlatmıyorsun ona? Her şeyi olduğu gibi neden anlatmıyorsun?

Kimseye anlatmadığı bir sırdı bu.

“Ben... Sahtekârlıkla suçlandım.”

Prens cevap vermedi. Öylece bakıyordu.

Ne bekliyordu ki? Korkmasını mı? Şoka girmesini mi? Onu ilgilendiren bir şey değildi ki başına gelenler.

Raoul, hayatta en önemli şeymiş gibi, bütün dikkatini tabağındaki

bifteğe vermişti. Dikkatle kestikten sonra ağzına attı. Sonra biraz da sebze aldı.

Claire onu izliyordu. Bir tane kızarmış patates alıp ağzına götürdü. Birden iştahı kesilmişti sanki.

“Büyük bir sahtekârlık değildi herhalde. Hapiste değilsin. Dünyanın yaşanması en zor yerinde bir iş bulmuşsun kendine. Lüks bir evde lüksün olmadan yaşıyorsun. Büyük bir şey olsa şu an hapiste olurdun. Ya da kur-nazca sıyrıp milyoner olurdun. İkisi de değilsin.”

“Geri ödedim.”

“Geri ödesen sanırım bu adada olmazdın. Anlatmak ister misin?”

Claire önce anlatmak istemedi ancak filleri dışarı salma zamanı gel-mişti. Nasıl bir tepki verecekti acaba?

“Büyüktü. Yedi milyon Avustralya doları gibi bir para.”

Prens inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Sakladığın o kadar yüksek miktar olsa, külot çekmecende o garip tabanca olmazdı.”

Genç kadın kendini tutamayıp güldü.

Sonra kahkaha atmaya başladı. Ne zamandır böyle gülmüyordu...

Birden neşeli hali gitti. “Ben yapmadım.” Aklına o gün geldi. Patro-nun odasında ayakta duruyordu. Geçirdiği şokla yüzü bembeyazdı.

Raoul inanmış mıydı ona? Neden inanaçaktı ki?

“Peki, sana inanıyorum. Sen yapmadın. Peki, kim yaptı... Uşak mı?”

Claire bir kahkaha daha attı. Raoul o sırada ona bir kızarmış patates uzatmıştı. Alıp ağzına attı.

“Patatesteki karbonhidrat travmalara iyi gelir. Bana şu uşaktan bah-setsene. O yapmadıysa kim yaptı?”

“Felicity.”

“Hmm, tahmin etmeliydim. Bana Felicity’yi anlatır mısın?”

“O mükemmel bir kadındır.”

“Yedi milyon onda mı yani?”

“Öyle sanıyorum.”

“Gerçekten mükemmel bir kadınmış. Aynı zamanda güzeldir herhal-de.”

Claire harikulade güzel ve kusursuz Felicity’yi düşündü. Titremeye başlamıştı. Fakat birden Raoul elini tuttu. Sıcak ve rahatlatıcıydı. Hem de koruyucu.

“Anlat bana.”

Genç kadın anlatacaktı. En başından başlayarak.

Küçük bir kasabada büyümüştü. İnsanların gözünde hiçbir değeri olmayan annesi büyütülmüştü onu. On beş yaşında annesi ölünce burs alıp okumaya devam etmiş ve iki ayrı diploma almıştı. Biri hukuk diğeri ticaret. Mezun olduktan sonra Adli Yardım Kurumunda çalışmaya başlamıştı. Bu büyük bir organizasyondur. Temel sosyal hakları olmayan insanlara hukuki önerilerde bulunuyorlardı. Masrafları karşılayamadıkları için onları temsil yetkileri vardı. Ülke çapında yankılanan büyük bir davayı kazandıktan sonra özel hukuk şirketlerinin dikkatini çekmiş ve gelen ilk teklifi aptal gibi kabul etmişti.

Fakat onlardan biri olamamıştı. "Tecrübem yoktu. Şirket işe aldığı avukatları aileden, çevreden seçiyordu. Kurucu ortaklardan biri farklı bir yöntem deneyip yetenekli bir eleman bulmak istemiş. Yani beni işe aldıklarında şirket kurallarını yıkmış oldular. Diğer taraftan, benimle birlikte işe başlayan üç kişi, eski usulle seçilmişlerdi. Hepsi aynı okuldan mezundu. Çok sıkı arkadaşlıklar. Diğer bir iyi arkadaşları benim yüzümden açıkta kalmıştı. Çünkü işe ben girmesem o girecekti. Bu nedenle ilk günden itibaren benden nefret etmeye başladılar. Aldırmamaya çalıştım. Verilen işleri en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyordum. Ben yükselmeye başlayınca onlar da benden daha fazla nefret etmeye başladılar."

"Sonra?"

"Sonra bir sorun çıktı. Bilgi sızdırma diyorlar." Claire kendi kendine konuşuyormuş gibi anlatıyordu. "Şirketten biri bir tanıdığına bilgi vermiş. Ve bu sayede şirket dışından biri yedi milyon kazanmış. Medya hemen sıkıştırmaya başladı tabi. Şirket bir günah keçisi bulmak zorundaydı."

"Delil var mıydı?"

"Elbette vardı. Şirket kayıtları beni gösteriyordu." Durup devam etti. "Sonra müdürün odasına çağırıldım. Kurtulmam için tek bir şansım vardı. Sigorta şirketi parayı ödeyip açığı kapatacaktı. Ancak ben istifa etmezsem fiyaskonun üzeri örtülemeyecek ve şirketin adı da kirlenecekti. Müdür mahkemelik olmadan kurtulabilmem için istifa etmemin gerektiğini söyledi. "Omzunu silkti. "Onlar Avustralya'nın en iyi ekiplerinden biridir. Ve ben karşılarında yalnız başıyordum. Yardım isteyebileceğim biri yoktu. Dediklerini kabul etmek zorunda kaldım."

"Ama sen yapmadın..."

Claire derin bir nefes aldı. "Ben istifa ettikten bir hafta sonra Felicity de istifa etti ve Paris'e gitti. Benim elimde hiçbir kanıt yok ama

Felicity'nin kocası müdürün yeğeni oluyordu. Sonunda işte buradayım. Herhangi bir ceza almadım ama Avustralya'nın sert bir hukuk politikası vardır. Bundan sonra tüzel avukatlık yapmam yasaklandı. Eski işime dönebilirim ama lekelendim. Ne yapacağımı sakın kafayla düşünebilmek için bu işe girdim. Fakat fazla seçeneğim yok.”

“Onları dava edebilirdin. Savaşabilirdin.”
Claire omzunu silkti. “Evet, belki yapabilirdim ama bu bana bir servete mal olurdu. Ayrıca sigortadan gelecek para da riske girebilirdi. Başka bir şey daha var...”

“Nedir o?”

“Dikkatler üzerime çevrilecekti. Medya beni konuşturmak için elinden geleni yapacaktı. Çocukluğumdan beri benim başım öndedir. Etliye sütlüye karışmam.” Derin bir iç çekti. “Üniversiteye gitmek için ayrılırken öğretmenim bana günün birinde geri döneceğimi söylemişti. Benim gibi kasabada büyümüş bir kız şehirli kızlar gibi havalı biri olamazmış. Ben şehirli kızlar gibi havalı olmayı denedim ama sonuç işte gördüğün gibi. Buradayım.”

“Keşke ona bir yumruk atsaydın.”

Claire bu fikri eğlenceli bulmuştu. Güldü. “Aslında onu yere indirebilirdim. Karatede siyah kuşağım var benim. Zorunluluk olmadıkça kullanmam ama biri bana fiziksel olarak dalaşırsa, yandı demektir. Tek kolum yeter.”

Yakışıklı prensin ağzı açık kalmıştı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Öğretmenimin dediği gibi, kızı kasabadan alıp götürebilirsin ama içinden kasabayı çıkaramazsın. Hem karate hem de jimnastik yaptım. Temiz de dövüşebilirim, pis de.”

“Beni uyarıyorsun galiba.”

Gülümsedi. “Nasıl istersen. Rocky bana saygılı davranmasını bilir.” Raoul’a baktı. “Köklerimi inkâr etmeye kalkmam hataydı. Bir daha denemem bunu.”

“Yani savaşmayacaksın ve geldiğin yere döneceksin.”

Genç kadının yüzünde acı bir tebessüm belirdi. “Şehir bana göre değilmiş. Adli yardımı seviyordum. Müthiş bir organizasyon. Annem öldüğünde bana çok yardımları dokunmuştu. Ben kendi ayaklarım üstünde durmayı denedim ama beceremedim. Artık oraya da dönemem. Bu nedenle kendime altı ay verdim. Rocky ile beraber oturup düşünüyoruz. Ya sen?”

"Ben mi?"

"Annenle baban yokmuş. Sanırım seni dedenler büyüttü. Orduya katılmak büyük bir hedef miydi senin için?"

Raoul bir an durdu kaldı. Claire kendinden epey bahsetmişti. Hayatını anlatmış ve içini dökmüştü. Onun hayatını bilmek hakkıydı. Ama bir kısmını bilmesi şimdilik yeterliydi. Kraliyet unvanını duyduktan sonra insanların davranışlarının nasıl değiştiğini yıllardır gözlemlemişti. Kimileri hemen geriler, kimileri de hemen yaltaklanmaya başladılar.

Claire kendi anlattığına göre geri planda kalmayı seviyordu ve prens olduğunu öğrendiğinde muhtemelen ondan uzaklaşacaktı. Bunu istemiyordu.

Kendi kendine sordu. Orduya katılması büyük bir hedef miydi?

"Sanırım öyleydi. Ben subayım. Bu seviyeye gelebilmek için çok çalışmak zorunda kaldım. Orduya kabul edilmek bile başarıdır."

Diğer taraftan elbette imtiyazlı bir subaydı. Sıradan bir subay tekneye binip kaybolursa, büyük ceza verilirdi.

Kaybolduğu aklına gelmişti. Neler olduğunu bilmiyordu. O veliaht prensti ve tahta oturacaktı. Ülkesi ve halkı için çok önemli biriydi. Acaba uluslararası bir alarm verilmiş miydi? Halkının panik içinde olduğundan emindi. Gazete başlıklarını düşündü. *Mareta veliaht prensi kayboldu.*

"Hala yorgunsun." Claire dikkatle ona bakıyordu.

Gerçekten yorgundu. "Sanırım."

"Hadi ikimiz de yatalım. Bulaşıklar sabahı bekleyebilir."

"İlaçların etkisi hala üzerinde."

"Senin üzerinde de iki günlük su savaşının etkisi var." Ayağa kalkıp masadan su bardağını aldı ve içti. "Yatmak için kendine bir oda seç. Benimki dışında istediğini seçebilirsin. Marigold misafir ağırlamasını sever. Banyoların her birinde tıraş takımı, diş fırçası, her şey var. Raoul akşam yemeği için teşekkürler. Ben yatmaya gidiyorum."

"Claire?"

Genç kadın dönüp odasına doğru gidecekti ki, durdu. "Evet?"

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Ayrıca bana karşı sadece kendin gibi olduğun için de teşekkür ederim. Eğer bir gün Felicity ile karşılaşsam, ona karateden başka yapacağım şeyler de var. Senin için şayabilirim."

Claire gülümsedi. "Teşekkür ederim ama umutlanma. Felicity'yi diğer insanlardan ayıran para ve güçtür. İkimiz de bu konuda onunla yarı-

şamayız. Ama dert etmeye gerek yok. Telifisi var. Şahane bir biftek." Elindeki su bardağını kadeh tokuşturur gibi havaya kaldırdı. "Elimizdekilere içiyorum. Fazlasına gerek yok." Yüzünde boş bir gülümsemeyle dönüp gitti.

Prens arkasından baktı. Claire belli ki hemen uykuya dalacaktı. Ama onun hiç uykusu yoktu.

Bulaşıkları yıkadı. Bir süre önce bulaşığın ne olduğunu bile bilmezdi ama ordudaki eğitim kampları ona birçok şey öğretmişti. Aklına Felicity geldi. Bu hiç tanımadığı kadından nefret etmeye başlamıştı. Onunla birlikte bütün şirketi yerle bir etmek istediğini fark etti.

Bunu yapabilirdi. Belki de yapacaktı.

Claire onun gücünün farkında değildi. Sıradan bir asker sanıyor ve arkadaş gibi davranıyordu. Hatta küçük yaşta annesiyle babasını kaybettiği için acıyor da olabilirdi. Bir gün onu sarayda tören kıyafetiyle görse ne yapardı acaba?

Saraydaki çocukluğu geldi aklına. Kraliyet sarayı her gün insanlarla doluydu ama canı sıkıldığında ona sarılacak, teselli edecek biri hiç olmamıştı. İnsanlar gelip giderler ama onu görmezlerdi bile. Yalnızlığı öğrenmek zorunda kalmıştı.

Üzerinde başkasının giysileri olmasından rahatsız oluyordu. Çamaşırhaneyi buldu. Claire'nin ve kendisinin tuzlu su emmiş kıyafetlerini çamaşır makinesine atıp çalıştırdı. Ardından küçük yuvarlak pencereden giysilerin dönmesini izlemeye başladı. Claire'nin küçük sutyeni, asker üniformasıyla sarmaş dolaş olmuş dönüyordu. Tahrik edici bir görüntüydü bu. Başını çevirip odaya baktı. Bir otel çamaşırhanesi gibi her türlü donanıma sahipti.

Nasıl oluyordu bu? Adada elektrik şebekesi yoktu. Zaten olsaydı bile fırtına dümdüz ederdi. Nereden geliyordu bu enerji? Claire'nin odasından uzak durmaya çalışarak evi dolaşmaya başladı. Evin bütün lüksüne karşın onun odası sıradan döşenmişti. Kendine bir yatak odası seçmesi gerekiyordu. Odalara bakmaya başladı. Her oda, tek tek dekore edilmiş, para dökülmüştü sanki. Bob ve Marigold misafirlerine gösteriş yapmaya meraklı olmalıydılar.

Bodruma indiğinde sorusuna cevap buldu. Büyük bir elektrik santrali yapılmıştı. Muhtemelen güneş enerjisiyle çalışıyordu. Evin sürekli ılık olmasının nedeni buydu demek.

Ama yine de Claire için güvenli bir ev değildi.

çalışma odasında
haldeydi. Hayal
kılıydı. Evin an
O da işe yara
Bob mükemmel b
teki futbol maçlar

Bir iletişim yolu t
Kızıldeğirler gibi
Barışa bakmış
bilirdi ama onlar
herhalde.

Babaannesi ve d
kurulmasının im
En iyisi yatağa
küçüğünü seçip
yord. Aslında fu
bulduğuna şük
Ancak her şeyc
çıkarılamaması

Çalışma odasında diğer telsizi buldu. Kocaman bir şeydi ama işe yaramaz haldeydi. Hayal kırıklığı içinde, bir fener bulup dışarı çıktı. Rüzgâr hala etkiliydi. Evin ana anteni fırtına sırasında uçmuş ve taşlara çarpıp kırılmıştı. O da işe yaramaz haldeydi.

Bob mükemmel bir anten sistemi kurmuştu aslında. İsterse Mongolia ligindeki futbol maçlarını bile izleyebilecek kalitede. Ama fırtına her şeyi mahvetmişti.

Bir iletişim yolu bulması gerekiyordu. Bunun bir yolu olmalıydı.

Kızılderililer gibi dumanla sinyal verebilir miydi?

Haritaya bakmıştı. Ada her yere uzaktı. Olsa balıkçı tekneleri belki görebilirdi ama onlar limana yanaşmış, denizin sakinleşmesini bekliyorlardı herhalde.

Babaannesi ve dedesi meraktan çıldırmış olmalıydılar. Ama bu adadan kurtulmasının imkânı yoktu.

En iyisi yatağa gidip endişelerine orada devam etmesiydi. Odaların en küçüğünü seçip yatağa uzandı. Korkunun ecele faydası olmadığını biliyordu. Aslında fırtınalı denizden kurtulup sıcak bir yemek ve sıcak bir yatak bulduğuna şükretmeliydi.

Ancak her şeyden daha tehlikelisi, aklından Claire'nin çıplak vücudunu çıkaramamasıydı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

CLAIRE sabah uyandığında, güneş ışıkları küçük odasını doldurmuştu. Rocky ayakucunda uyuyordu. Yatağında olmaktan mutluydu. Ama acısı vardı. Doğrulamaya çalışınca hemen omzundan tepki geldi. Tekrar başını yastığa koydu.

Su bardağına dayanmış bir kâğıdı fark etti. Bir nottu bu. –İlacını hemen al. Etkisini göstermeden kalkmaya çalışma.

İyi bir fikirdi bu. Su bardağının yanında bir hap duruyordu. Hapı hemen ağzına atıp ardından suyu içti.

Raoul uyumadan önce odasına gelip ilaçla beraber notu bırakmış olmalıydı. Onu önemsiyordu.

Bu ürkütücü bir şeydi.

Hayır, güzel bir şeydi.

Önemsenmek hiç tatmadığı bir duyguydu. İstenmeyen bebek olarak doğmuştu. Annesi temel bakımını bile doğru dürüst yapmamıştı. Okuldan eve geldiğinde, verilen anahtarla kapıyı açar ve boş eve girerdi. Küçük yaşta kendine yemek yapmasını öğrenmişti. Yemeğini yedikten sonra yalnız başına yatar, karanlıktan korktuğu için kendi kendine masal anlatırdı.

“Ben mutsuz bir kadınıym.” Mırıldandı. “En küçük bir nezaket gördüğümde, hemen pelteye döndüm.” Sesi yükselmeye başlamıştı. “Bana borcu var. Onun hayatını kurtardım. Ya da öyle sanıyorum.”

“Evet kurtardın.”

Kapının dışından gelen sesle irkildi.

"Girebilir miyim?"

"Ben... Şey, evet."

Yorganı çenesine kadar çekti. Rocky de onun kalçasının arkasına geçip savunma pozisyonu almıştı.

Raoul kapıyı açıp içeri girdi. Üzerinde asker üniforması vardı. Haki renkli kamuflaj pantolon ve üzerinde eş gömlek. Biraz hırpalanmışlardı tabi ama yine de üzerinde güzel duruyordu. Gömleğinin yukarıdan bir iki düğmesini açmış, kollarını sıvamıştı. Temiz tıraşıyla çakı gibi bir asker görüntüsü veriyordu. Ancak bu tehlikeye işaret etti çünkü çok yakışıklıydı.

Elinde meyve suyu vardı. "Buzdolabın muhteşem. Kendime bir bardak koyduktan sonra sana da getirmek istedim."

"Bana ilaç getirmiştin."

"Onlar senin ilaçların."

"Aslında Marigold'un." Yatakta oturmaya çalıştı ama zorlanıyordu.

Prens hemen elindeki bardağı komodinin üzerine bıraktı ve arkasını yastıkla destekleyerek oturmasına yardım etti.

Çok yakınlaşmıştı. Tertemiz kokuyordu.

Raoul bir adım geri çekilip sordu. "Ne kadar acıyor? Birden ona kadar değerlendirir misin?"

Claire düşünmeye başladı ancak Raoul odasındaiken aklını çektiği acıya bile vermesi zordu. "Beş diyebilirim. Akşam dokuzdu. Yani katlanılabilecek gibi."

"Tamamen geçecek. İlaç etkisini gösterecek."

"Nereden biliyorsun?"

"On beş yıldır ordudayım. Kırık ve çıkık uzmanlık alanım. Kesikler ve çürüklerde var."

"Neden orduya katıldın?" Claire'nin aslında uyuması ve ilaç etkisini gösterdikten sonra kalkması gerekiyordu ama uykusu tamamen kaçmıştı. Aylardır kimseyi görmediğini hatırladı. Yanında kalmasını istemesi normaldi.

"Birçok nedeni var. Askerlik benim için iyi."

"Senin için iyi mi yoksa sana iyi mi geliyor?"

"İkisi de. Bu ada senin için iyi mi?"

"Sanırım." Bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Belki de değil. Altı ay uzun bir zaman. Kendi kendime konuştuğumu duydun. Bunu sık sık yapıyorum. Bunalmış olmalıyım."

"Patronlarının sana daha iyi bir oda vermeleri gerekirdi." Gözleriyle odayı tarıyordu. "Altı kişilik bir ailenin rahatça yaşayabileceği bir evde, sen Jane Ayre gibisin."

"Hey, benim kendi banyom var. Eminim, Jane'nin yoktu." Claire gülümsedi. Acısı yavaş yavaş geçiyordu. Bunun nedeni ilaç mıydı yoksa karşısındaki askerin tatlı gülümsemesi mi? "Ama istesem, her an misafir odalarından birine geçebilirim. Hepsinin manzarası güzeldir. Rocky ile bazen odaların birine girip aşk romanı okuruz. Romandaki kızın yerine koyarım kendimi." Sustu. "Ama fantezilerin işe yaramayacağını biliyorum. Artık normale dönmem gerekiyor."

"Sürekli burada kalamazsın."

Claire meyve suyundan bir yudum aldı. "Sözleşmem var."

"Altı ay burada yalnız kalman imkânsız. Üstelik telsiz de çalışmıyor."

"Yenisini isteyebilirim."

"O da arıza yapar. Beni kurtarmaya gelirlerse, seni de götüreceğim."

"Bırakıp gidemem."

"Bob ve Marigold ile irtibat kurabilir misin?"

"Uydu bağlantısı olduğu zaman."

"Ya da anakaraya vardığında telefon edebilirsin. Burada güvenilecek bir iletişim sistemi yok. Sen yaralısın. Sözleşmeni bitirmeye hakkın olduğunu her avukat söyleyecektir sana. Hatta burada tanıdığım iyi bir avukat var. Paspas olma Claire Tremaine."

"Ben paspas değilim."

"Biliyorum." Raoul gülümsedi. Yüzünde yine o öldürücü bakışlarından biri vardı. "Yatakta kahvaltı ister misin?"

"Hayır."

"Sadece sordum. Sakın üzerime lapa atmaya kalkma." Kendini koruyormuş gibi iki elini havaya kaldırdı.

"Lapa mı?"

"Yulaf buldum. Bir de pekmez. Çok yakışırılar birbirlerine. Şu an ocaktalar."

"Ama bana sormadan dolapları karıştırmaman gerekirdi."

"Karıştırmama gerek yoktu ki. Dün akşamki yumurtalar gibi avucuma geliverdiler. Beraber yiyelim mi?"

Claire adama baktı. O tebessümü hangi kadın reddedebilirdi ki? "Evet, ama yatakta değil."

Yatakta birlikte kahvaltı etmenin çok tehlikeli bir sonuç verebileceğini biliyordu.

Claire giyindikten sonra birlikte kahvaltı ettiler. Raoul'un aklı telsizdeydi. Çalıştırması gerekiyordu. Bahçeye çıkıp barakaya gitti. Claire onun peşine takılmıştı. Sistemi bir kez daha kontrol etti ancak gerçekten işe yaramaz durumdaydı.

Rüzgâr durmuştu.

"Neden dışarıya koymuşlar ki bu aleti?"

"Aslında Bob odalardan birine koyacaktı ama Marigold güzel evine yakıştırmadığı için istemedi. Sonra bu barakayı yapmaya karar verdiler."

"Bu adaya gelen bir tekmeden bahsetmiştin. Yiyecek getiren tekne."

"Haftada bir geliyor ama bu pazartesi fırtına nedeniyle gelemedi. Havayı iyi olursa haftaya gelir. Onun sayesinde buzdolabı dolu oluyor."

"Ya balıkçı tekneleri? Uğramazlar mı buraya?"

"Hiç görmedim. Binde bir, küçük planörlerden geçer adanın üzerinden." Baktı. "Sen herhangi birinin gelip kurtarmasını mı bekliyorsun? Ordudaki arkadaşların seni merak edip aramaya çıkmazlar mı?"

"Onlar yalnız kalmak istediğimi düşünüyor olmalılar."

Claire adamı omzundan tuttu. "Ama yalnız değilsin. Ben ve Rocky varız. Plaja gelmek ister misin?"

"Neden?"

"Teknenden karaya vuran bir şey var mı, bakalım."

"Ama senin dinlenmen gerekiyor."

"Dört aydır dinleniyorum zaten. Hadi asker. Terliklerin rahat değil mi?"

Raoul, Bob'un terliklerini giyyordu. Başını eğip ayaklarına baktı.

Sonra başını kaldırdı. Claire tahrik eder gibi gülüyordu.

"Neye gülüyorsun?"

"Sana. En az beş gün daha buradasın."

"Beş gün kalmam imkânsız." Prens yüzünü buruşturdu.

"Yiyecek teknesinin gelmesine beş gün var. Ama geniş bir kütüphane var. Marigold'un aşk romanlarını ya da Bob'un balıkçılık kitaplarını okuyabilirsin. Neşelen biraz. Hadi gidip plaja bakalım."

Tomurcuk paramparça olmuştu.

Tom'un teknesini ilk gördüğü anı hatırladı. Tasarımı güzel, şirin bir

tekneydi. Ama şimdi, tahta yığınınına dönmüştü.

“Arkadaşın üzülür mü?” Claire çekinerek sordu.

Prens Tom’a yeni bir tekne alabilirdi. Bunun arkadaşının kızgınlığını önleyeceğini düşündü.

“Sanırım üzülür.”

“Sigortası var mıydı?”

Bu hiç aklına gelmemişti. “Belki, bilmiyorum.”

“Ya ona parasını ödemek zorunda kalırsan? Oh... Raoul.” Claire adamın elini tuttu. Sempatikle bakıyordu. Ancak Raoul teknenin parasının onun için denizde bir damla olduğunu söyleyemezdi. Üstelik sıcacık elini tutmuş ve ilgiyle bakarken.

Ama doğruyu söylemezse yalancı durumuna düşmez miydi?

Belki öyleydi ama adada geçireceği birkaç gün daha vardı ve sıradan biri olmanın tadını çıkarıyordu. Bu her zaman bulabileceği bir ortam değildi.

“Boş ver, Raoul. Yapabileceğin bir şey yok.”

“Ama vardı.”

“Evet, ama artık yok. Geleceğini düşünmelisin.”

“Senin gibi mi? Bir kaya bulup altı ay üzerinde mi oturayım?”

“İstiyorsan yapabilirsin tabi... Hey, o ne?”

Rocky ağzında bir botla yanlarına gelmişti. Heyecanla kuyruğunu sallıyordu. Yosunlara bulanmış tek bir bottu bu. Raoul genç kadının elini bırakıp yakından görmeye gitti.

“Belki başka şeyler de vardır.”

Deniz çekildiği için plaj denize doğru uzamış, dipteki her şey ortaya çıkmıştı. Raoul botların diğer tekini de buldu. İçine kum dolmuştu. Kuru-tulup temizlendikten sonra, Bob’un terliklerini giymek zorunda kalmayacaktı.

“Gazetecilerin karşısına güzel çıkmalısın.” Claire anlamlı bakıyordu.

“Gazeteciler mi?”

“Kurtarıldıktan sonra, kimse görmeden karaya çıkabileceğini mi sanıyorsun? Fırtına, batan yat, ıssız ada.” Gülümsedi. “Hikâyen ilgi çekectir. Belki bulvar gazetelerine satabilirsin. Bir de seksi bir kadın ekledin mi, teknenin parası bile çıkabilir.”

Hikâyede seksi bir kadın zaten vardı. Üstelik aşırı seksi. Ekleme gerek yoktu. Ancak bir prens asla öyle bir şey yapamazdı. Yapmazdı.

Kafasındaki seksi düşüncelerden kurtulmak için ıslak kumlar üzerin-

de yürümeye başladı. Bir şey dikkatini çekmişti. Hemen eğilip aldı. Yosunlara bulanmış bir tahta parçasıydı bu. Biraz temizleyince Tomurcuk'un plaka numarası olduğunu anladı.

Ne yapıp edip anakaraya ulaşmalıydı. Dedesine hayatta ve sağlıklı olduğunu bildirmesi gerekiyordu.

"Şişeyle mesaj gönderebiliriz."

Raoul başını çevirip Claire'ye baktı. Kafasından geçenleri okuyamadığı için şanslıydı. Beyninin içi karmakarışık. Claire'yi ilk gördüğü an geldi aklına. Kestane renkli, ıslak ve karışmış saçlarıyla ona doğru yüzerken dalgalarla boğuşmasını. Sonra çırlıçıplak koynunda uyduğunu düşündü.

Claire...

Hemen uzaklaşmalıydı bu konudan. Ne sormuştu? Şişeyle mesaj yollamak mıydı?

"Bence yiyecek getiren tekne daha çabuk ulaşır."

Claire yüzünü buruşturmuştu. "Haklısın ama dedenler çok merak ediyorlardır."

"Askerden kaçmayacağımı bilirler." Ama dedikodular ne söylüyordu acaba? Gazeteler ne yazıyordu?

"İnternet olsa kristal telsiz yapmasını öğrenebilirdik. Eskiden bir arkadaşım yapmıştı."

"İyi fikir ama internetimiz yok. Zaten olsa telsize gerek kalmazdı. E-posta atıp yardım isteyebilirdik."

"Ah, evet."

"Ama aklına gelmesi bile güzel."

"Beni korumaya çalışma."

Prens gülümseyerek baktı. Claire o kadar güzeldi ki. "Evi yakabiliriz. Gerekli dumanı ancak öyle elde edebiliriz. Eğer bunu sabah yaparsak duman gün boyunca yayılacaktır. Mutlaka gören biri olur."

"Ya olmazsa?"

"Kayalıkların arasında mağara var mı?"

"Seni bilmem asker. Ama Rocky ve ben mağarada yatmaya alışık değiliz. Rahat yataklarımızı tercih ederiz. Hem ben bunu nasıl açıklarım ev sahiplerine? Evden ben sorumluyum."

"Sadece bir fikirdi."

"Kötü bir fikir."

"Peki, kızma hemen."

Birlikte denizi izlemeye başladılar. O kadar büyüktü ki, ada sanki dünyanın dışında bir yerdeymiş gibiydi.

“Adanın tepesine çıkıp SOS yapsak?” Claire sordu.

“SOS mu?”

“Evet. Evin arkasında bir düzlük var. Oraya taşlarla SOS yazabiliriz. Yakında arama uçakları yola çıkacaktır. Mutlaka görürler.”

“Çok uçak geçer mi buradan?”

“Çok değil. Şimdi kış. Turist bulunmaz.”

Prens düşündü. SOS uluslararası bir imdat sinyaliydi. İşe yarar mıydı acaba?

İkisi de iyidiler. Uzun süre yetecek kadar yiyecekleri vardı. Kaldıkları ev çok rahattı.

“Ben dedenler merak ediyorlar diye üzülüyorum. Ayrıca seni kurtarırlarsa, bunun maliyetini ödemek zorunda kalacaksın.”

Prens neredeyse bir kahkaha atacaktı ama kendini tuttu. Kraliyet ailesi için kurtarma bedelinin ne önemi olabilirdi ki?

Claire dikkatle yüzüne bakıyordu. “Seni merak eden sadece dedenle babaannen mi var?”

Ben bir veliaht prensim, Claire. Şu an dünya çapında bir arama yapıyor.

Ama sadece içinden söyledi tabi. Kimliğini açıklamanın zamanı henüz gelmemişti. Şu anda Claire’nin gözünde herhangi bir askerdi ve bunu yaşamak ona ilginç geliyordu.

“En çok onlar. Ordudakiler kaçtığımı sanıyorlardır. Ama dedem beni bulmaları için, maliyetine bakmadan her şeyi yapar.”

Bu doğrudu. O ülkesi için çok önemli biriydi ve hayatına değer biçilemezdi bile. Evi yakıp parasını ödemek de sorun değildi.

“Hadi gidelim.”

Claire tereddütle baktı. “Bana söylemediğin bir şeyler mi var?”

“Kendimden utanıyorum.”

“Ordudakiler seni aramaya çıkarlar mı?”

“Sanırım, evet.” Keşke öyle bir şey olsaydı. Hücumbotla gelip onu bu adadan kurtarsalardı.

“İmdat çağrısı basının ilgisini çekecektir. Poz vermeye hazır mısın?”

“Sen hazır mısın? Beni yalnız çekmezler.”

“Olmaz. Unuttun galiba. Ben burada saklanıyorum. Eğer seninkiler helikopterle gelip, iple komando inişi yaparlarsa ben bodruma saklanırım.”

Seni sakallı Adem babanın kurtardığını söylersin..” Susup düşündü. “Aslında en iyisi yiyecek teknesini beklemen.”

“Sanmıyorum.”

“Sahi mi?”

“Sahi.”

“Peki, o zaman gidip botlarını kurutalım. Sonra SOS için taş toplarız.”

Raoul birçok taş toplayıp düzlüğe SOS diye kocaman harflerle yazdı. Claire bir ucuna geçmiş onu izliyordu. Rüzgâr tamamen durmuş ve güneş hafiften kendini göstererek yüzünü ısıtmaya başlamıştı. Huzurlu, sakin bir havaydı. Geldiğinden beri ilk kez kendini bu adada yaşadığı için şanslı görüyordu.

Belki bunun nedeni Raoul’u tanımış olmasıydı. Omzundaki ağrının geçiyor olması da etkili olabilirdi... Belki de fırtına geçtiği için huzurluydu. Ama en önemlisi gününün Raoul ile birlikte geçiyor olmasıydı.

Bir asker gibi çalışmış, taşları toplayıp düzenlemişti. Önce tenis kortu büyüklüğünde bir yeri temizlemişti. Taşları dizdiğinde harflerin yeteri kadar büyük olmadığını fark etmiş ve temizlediği alanı büyüterek yeni taşlar taşımak zorunda kalmıştı. Omzundaki ağrı nedeniyle Claire ona yardım edememişti tabi. Gerçi omzu sağlam olsa da ağır taşları taşıyamazdı. Ağır bir işti. Raoul çalıştıkça terlemiş ve üzerindeki gömleği çıkarmıştı. Bir kadın için onun yarı çıplak vücudunu izlemekten daha güzel ne olabilirdi ki?

Tadını çıkarıyordu elbette.

Aylardır bu adadaydı ve yiyecek getiren adamlardan başka kimseyi görmemişti. Onlar da altmış yaşının üzerindeydiler. Sakallı, tepeden tırnağa tuzlu suya bulanmış, kendi şakalarına kendileri gülen tiplerdi.

Sürekli acele içinde oldukları için sohbet etmeye bile zamanları yoktu. Akıllarında bir an önce işlerini bitirip Hobart’taki bara gitmek vardı.

Ama şu anda karşısında yarı çıplak ve kaslı vücuduyla olağanüstü yakışıklı bir adam vardı.

“Çok büyük olmuyor mu?”

Raoul elinin tersiyle alnına akmış terleri sildi. Vücudu bronzlaşmıştı. Doğal olabilir miydi? Belki de solaryuma gidiyordu.

“Zararı yok. Bu son harfti.” Elindeki taşı bırakıp kayalara tırmanmaya başladı. Bu konuda eğitilmiş olduğu belliydi çünkü seke seke, kolayca

tırılmıyordu. Sonunda çıktığı yer adanın en yüksek yeri idi. Seslendi.

"Buradan bakmak ister misin?"

"Çıkamam oralara."

"Ben yardım ederim." Raoul yine kayaların üzerinde seke seke aşağıya indi. "Emrinize amadeyim, hanımefendi." Kolunu uzattı.

"Eminim öyle değildir."

"Sen benim hayatımı kurtardın. Beni evine aldın, yemek verdin. Hayatımın sonuna kadar sana hizmetçilik bile yapabilirim."

Claire prensin koluna tutunarak ayağa kalktı. Ancak beyninin bir yarısı kayalarla mücadele etmesini istemiyordu. Ama bu mantıklı tarafı değildi. Oysa o mantıklı olmak için ant içmemiş miydi? Yarın ya da bugün, SOS yazısını biri görecekti ve sonrasında yine yalnız kalacaktı.

Raoul düşmesini önlemek için beline sarılmış tutuyordu. Fazla yaklaşmışlardı. Claire'nin kalp atışları hızlandı.

Dikkatle kayaların üzerinden yukarı çıkmaya başladılar. Sonunda vardıklarında Raoul sordu. "Nasıl olmuş?" Kaymasın diye hala kadını belinden tutuyordu.

Claire tamamen bu yakın temasa odaklanmıştı. Aşağıda kalan yardım yazısını görebilmek için kendini zorladı.

Prens düzlüğü tamamen temizlemişti. Kullandığı beyaz taşlar oldukça büyüktü ve adanın üzerinden kolayca görülebilecek gibiydi.

Belki de bugün biri görüp yardım gönderebilirdi. Belki de bu akşam Raoul gitmiş olacaktı.

Titredi.

"Sen üşüyorsun." Raoul sarıldı. Sanki kollarıyla onu ısıtmaya çalışıyordu.

Ama gerçekten de ısıtmıştı. Claire onun çıplak tenini hissettikçe vücudundan ateş çıkıyordu.

"Keşke evde kalsaydın."

"Ama seni izlemek hoşuma gitti. Bazen insanlar çalışırken oturup saatlerce izlerim."

Bu yalandı. Oturup sadece Raoul'u izlerdi. Başkalarını değil.

"Artık eve gidelim. Dinlensen iyi olacak."

"İki gün dalgalarla boğuşan sensin, ben değil."

"İkimiz de dinlenmeliyiz. Evdeki o pahalı sistemde film de izlenebiliyor mu?"

"Elbette." Aklında ne vardı acaba? Sadece film izlemek mi? "Ama

bu internette
çok eski film
"Korkarın
"Olur tabi
Mantıklı t
yecan verici
"Hayır, y
Beyninin

çoğu internette. Bağlantı çöktüğü için ulaşamayız. Yine de izlenebilecek birkaç eski filmin DVD'si var.”

“Eski klasik filmlere bayılırım. Patlamış mısır da var mı?”

“Korkarım yok. Patates cipsi ya da kuru yemiş olmaz mı?”

“Olur tabi. Seni aşağıya kadar taşımamı ister misin?”

Mantıklı tarafı hemen devreye girdi. Onu kayaların üzerinde taşıması heyecan verici ama diğer taraftan son derece tehlikeliydi.

“Hayır, yürümek istiyorum.”

Beyninin diğer yarısının isyanına aldırmadı.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

İKİSİ DE uyumuş ve kalkmışlardı. Claire makarna yaparken, Raoul Bob'un mahzenini araştırıyordu.

Seçtiği şarabı alıp mutfığa geldiğinde Claire elindeki şişeyi görünce sordu. "O şarabın fiyatını biliyor musun?"

"Hayır." Raoul şişeyi kaldırıp dikkatle baktı. Üzerinde tozlu bir etiket vardı. "Belki tahmin edebilirim."

"Raoul, o benim maaşım kadar."

"Ama Bob bu ıssız adadan giderken mahzenindeki şarapları sana bırakmış. Bir işveren için olgun bir davranış. Hey, sen avukatsın. Sorun olmayacağını bilmen gerekir."

"Doğru." Claire tartışmak istemiyordu. O tatlı gülümsemeye kim başa çıkabilirdi ki?

Makarna hazır olunca koltuğa kıvrılıp oturarak yemeğe başladılar. Claire çikolata bulmuştu. Ve şarap enfesti.

Televizyon setinin karşısında üç koltuk vardı. İkisi hiç oturulmamış gibi tertemiz duruyorlardı. Diğeri ise tam karşısına denk geliyordu ve biraz buruşuktu ama çok rahat bir görüntüsü vardı. Diğerlerine oturmak biraz ahmakça olacağı için koltuğu paylaşmaya karar vermişlerdi.

Birlikte önce Afrika Kraliçesi'ni sonra Kasaplanka'yı izlediler. Şarap biraz ısınmış olmasına karşın tadı yerindeydi. Şöminedeki odunlardan gelen çıtırtılar kulaklarını okşuyordu. Rocky ateşe yakın bir yerde yatmış, uyuklama pozisyonundaydı.

Hava kararmaya
şöminedeki ateşin ve
Film bitince ekr
"Bir film daha?
Claire burnunu
"Sanırım yeter.
"O Bob'un öze
"Bir maaşın da
"Raoul..." Cl
Birbirlerine i
"Bu sonucuydu
Arzu mu? Cl
"Bu askerin gözl
"Gözlerinin kenarl
"Bu vahşileştirmi
"Bu adamı fe
"Raoul..." T
"Claire..."
"Raoul..."
Göz gözey
"Arzu dolu
"Yapayalnız
"Aslında Bob se
"Ben faydalanma
"Başını haf
"Kasaplan
"Biliyorun
"Nereden
"Sadece ta
Claire tit
"Görmek isteri
"Humphr
"Hayır, a
"Ben ondan iyis
"Seni öp
"Hayır."

Hava kararmaya başladığında ışıkları açmamışlardı. Televizyon ve şöminedeki ateşin verdiği ışık onlara yetiyordu.

Film bitince ekran karardı ve sadece şömineden gelen ışık kaldı.

“Bir film daha?” Raoul, Humphrey Bogard gibi baktı.

Claire burnunu çekip duruyordu. Filmden fazla etkilenmişti.

“Sanırım yeter.” Prens anlayışlı bir tavırla, bulduğu bir mendille genç kadının ıslak yanaklarını sildi.

“O Bob’un özel mendillerinden biri. Üzerinde baş harfleri var.”

“Bir maaşın daha gitti.” Prens gülümsüyordu.

“Raoul...” Claire fısıldadı. Ciddi bir tavırla bakıyordu.

Birbirlerine iyice yoğunlaşmışlardı. Aslında bu birlikte geçirdikleri günün sonucuydu ve birbirlerini aşırı derecede arzuluyorlardı.

Arzu mu? Claire’in aklına başka bir şey gelmiyordu. Tamamen yakı-

şıklı askerin gözlerine odaklanmıştı. Eliyle yanağını okşamaya başladı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler yanık teni nedeniyle belirginleşmiş ve onu vahşileştirmişti. Claire istiyordu. Büyük bir sürpriz yaparak evine gelen bu adamı fena halde istiyordu.

“Raoul...” Tekrar fısıldadı.

“Claire...”

“Raoul...”

Göz gözeydiler. Raoul’un bakışları değişti. Claire’nin yanağını okşarken arzu dolu bakıyordu. “Farkındayım, Claire. Rocky’nin dışında, bu adada yapayalnızsın. Ve Rocky de seni korumayı bırakmış görünüyor. Aslında Bob seni bu adada yalnız bıraktığı için hapse atılmalı. Ben bundan faydalanmayacağım. Ama... Ama seni öpmek istiyorum.” Çenesini tutup başını hafifçe yukarı kaldırdı. “Öpmemi ister misin?”

“Kasaplanka’yı izledikten sonra mı?”

“Biliyorum, Humphrey gibi öpemem.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sadece tahmin.”

Claire titremeye başlamıştı. Gülümsemek için çaba harcıyordu.

“Görmek isterim.”

“Humphrey ile öpüştün mü hiç?”

“Hayır, ama filmde öpüşmesini gördüm. Oldukça iyiydi. Ama belki sen ondan iyisindir.”

“Seni öpmemi istiyor musun?”

“Hayır.” Sesi ıslık gibi çıkmıştı. Dizleri titriyordu. Bu kadar kısa za-

manda nasıl olmuştu bu? Nasıl bu derece derin duyguların içine düşüvermişti?

"Hayır." Tekrarladı. "İstemiyorum, emrediyorum."

Başka söze gerek kalmamıştı. Prens, çıkık omzunu düşünerek, Claire'ye yavaşça sarıldı. Ve ardından dudaklarından öptü.

Raoul Claire ile öpüşmekten zevk alacağını biliyordu ama bu kadarını hiç beklemiyordu. Çünkü Claire'nin dudaklarında hayatı boyunca hiç tatmadığı, sonra da hiç tadamayacağı, kendine has bir lezzet vardı. Umdüğundan çok daha lezzetliydi. Daha önce bir öpüşmeden bu derece tahrik olduğunu hatırlamıyordu.

Bu bir şok muydu?

Yoksa zor geçen son birkaç günün sonucu muydu?

Yoksa Claire onu kurtardığı için farkında olmadan ona tapıyor muydu?

Ne olursa olsun, bu kadınla olmak içinde bir şeyi ateşlemişti. Hem de kocaman bir şeyi.

Yıllardır birçok kadınla tanışmıştı. Güçlü, kendine güveni olan kadınlardı hepsi. Akıllı, gururlu ve cesaretliydi. Maretal de dünyanın en güzel kadınları yaşıyordu. Aristokrat, sosyetik kadınlar.

Akıl ve güzelliğin bir arada bulunması enderdi. Ülkesinde birçok kadınla çıkmış ama neredeyse hiç birinde aradığını bulamamıştı. Hiç biri onu Claire'nin hissettirdiği gibi hissettirememişti.

Onu tanıyalı henüz iki gün olmuştu ve henüz sadece dudaklarının tadını alabilmişti. Geri kalanını düşünmek bile istemiyordu. Çünkü her an bir yardım gelebilir ve ondan ayrılmak zorunda kalabilirdi. Nasıl ayrılacaktı ondan? İçinden bir şey kopmayacak mıydı?

Sanki Claire de aynı duygular içindeydi. Vücudu eriyip Raoul'un vücuduna yapışmış gibiydi. İki eliyle birden yüzünü tutmuş, öpüşmenin tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordu. Sıcak ve çekiciydi. Sadece dudaklarıyla değil tüm vücuduyla öpüşüyordu.

Bu bir öpüşme değil, ateşten bir toptu sanki. Raoul vücudunun hareketine geçtiğini fark etti. Bu kadar arzulu olabileceğini tahmin bile edemedi.

Claire...

Eğer Claire geri çekilmek isterse izin verecekti. Vermesi gerekirdi. Çünkü o gurur duyduğu kadındı.

Gurur.

Hayatta ki
ölün
vakti.

Fakat.
Kelime bi

yanmamıştı
Maretal'in vel

Bunun se
hesap ede

Yeni tanı
Bunun s

birerini is
brakılam

Claire ö

için saat

mesini ist

Raoul s:

Kendil

Raoul.

Aylard

adromuna

isti. Doya

Hiç bilr

lamıştı. F

ğine gitti v

Ama bi

amazdı. H

ğimen yap

Bu kad

Annesi

ip atabili

mişti. He

an ona iht

Ama he

adaydı

Hayatta kalmasını sağlayan kadından gurur duyuyordu. Onun için yalanmış, ölüm tehlikesine girmişti. Şu anda ondan daha çok istediği bir şey yoktu.

Fakat.

Kelime beynine çekiçle vuruluyordu sanki. O bir prensti. Bunu henüz söylememişti bile. İleri giderlerse, Claire sabah kalktığında yanında Maretal'in veliaht prensini bulacaktı.

Bunun sonuçları olacaktı elbette. Doğduğundan beri doğacak sonuçları hesap ederek hareket etmesi gerektiği öğretilmişti ona. Yeni tanıştığı bir kadınla yatağa girmesi doğru olur muydu?

Bunun sonucunu bilmesi imkânsız bir şeydi. İkisi de arzu doluydu. Birbirlerini istiyorlardı ve zevk alarak öpüşüyorlardı. Böyle bir zevk yarın bırakılamazdı. Bundan vazgeçemezdi.

Claire öpüşmelerinin ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordu. Öyle bir şey için saat tutulamazdı ki. Bildiği tek şey aldığı zevkin sonsuza kadar sürmesini istemesiydi.

Raoul sarılarak onu kollarına almıştı. Göğüsleri ona yapışıp ezilmişlerdi. Kendilerine yuva bulmuşlardı sanki.

Raoul.

Aylardır bu ıssız adada yalnız yaşıyordu. Bir tür Robinson Crusoe sendromuna girmiş olmalıydı. Rüya gibiydi. Deniz ona bir hediye getirmişti. Doya doya tadına bakmak istiyordu.

Hiç bilmediği kadar tutku doluydu. Üzerindeki giysiler fazla gelmeye başlamıştı. Raoul da fazla giyinikti. Farkında olmadan elleri adamın gömleğine gitti ve düğmelerini açmaya başladı.

Ama birden Raoul ellerini tuttu. İçi parçalanıyordu ancak bunu yapamazdı. Hayatının hiçbir döneminde olmadığı kadar arzulu olmasına rağmen yapamazdı.

Bu kadın özeldi.

Annesiyle babası öldükten sonra dikkatle üzerine giydiği zırhı parçalayıp atabilirdi. Oysa onun kimseye ihtiyacı yoktu. Bunu yıllar önce öğrenmişti. Hemen aklına Claire'nin onu ölümden kurtardığı an geldi. Evet, o an ona ihtiyacı vardı. Şimdi ise vücudu ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Ama her şeye rağmen gururunu kıramazdı. Zırhını hemen giymek zorundaydı.

Bir an düşündü. Kendine gurur diye bahsettiği şey, aslında korku

olabilir miydi?

Hayır!

Claire avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu.

Lütfen durma, durma. Seni istiyorum.

Raoul'un bakışlarındaki tutkuyu görebiliyordu. Aynı arzu onda da vardı.

"Claire... Yapamayız."

"Neden?"

"Henüz çok erken..." Prens inliyormuş gibi konuştu. "Deliler gibi istiyorum. İstememem için insan olmamam lazım. Ama sen yaralıydın. İkimiz de hala şoktayız. Sen uzun zamandır bu ıssız adada yalnızsın. Bunu kötüye kullanmam."

"Sen ne diyorsun? Ne kötüye kullanması? İkimiz de yetişkiniz."

Genç kadını omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. "Claire anakarada olsak ve ben bu kadar kısa süre sonra seninle yatmak istesem, ne derdin bana? Kabul eder miydin yoksa biraz daha beklememi mi söyledin?"

"Buna inanamıyorum."

"Ben de söylediğime inanamıyorum. Claire şu anda en çok istediğim şey, seninle yatağa girmek. Ama yapamam. Bu sadece gurur değil. Bir duygu. Orduda..."

"Bunun orduyla ne ilgisi var." Claire kendini tutamayıp sözünü kesti.

"Çok ilgisi var. Savaşlardan sonra askerlerde duygusal patlama görülür. Yapılacak şey, duyguları kontrol altında tutmaktır. İkimiz şu anda duygusal patlama yaşıyoruz ve sen kendinden emin olana kadar beklemeliyiz."

Claire pes etmek zorundaydı.

Karşısında son derece duygusal bir asker vardı. Bundan nefret ediyordu ama acaba haklı mıydı?

Kendini frenlemesi gerekiyordu. Tekrar fırtına çıksa uzun süre burada beraber yaşamak zorunda kalabilirlerdi. İstemese de mantıklı olmak zorundaydı.

Duygusal bir liseli kız gibi ahmakça davranmıştı. Gerçekçi olması gerekirse, aynı zamanda aşağılanmıştı.

Raoul'un pişman bakışlarından belli oluyordu bu. Bir elini uzatıp ya-nağını tuttu. Ama bu kez farklıydı. Tüy gibi hafif bir temastı bu. "Claire, üzülme. Ben duygularıma hâkim olmayı öğrenerek büyümüş biriyim."

“Ben değil miyim?”

“Bilmiyorum. Bütün bildiğim sana karşı hissettiğim duygunun beni

korkutuyor olması.”

“Yani kaçıyor musun?”

“Diğer filme kadar.”

“Raoul...”

“Claire.” Prens parmağıyla genç kadının dudaklarına dokundu. “Sen gerçekten güzelsin. Ve ben seni gerçekten istiyorum. Ama bu duygunun bizi çıkmaza sokacağını ikimiz de biliyoruz.”

“Sanırım öyle.”

Nasıl olduysa, Claire o gece uyuyabildi. Kahvaltı da yapabildi. Her nasılsa, aşağılanmasını yutmayı da becerebilmişti. Ama yardım uçağının gelip gelmemesinin umurunda olup olmadığını bilmiyordu.

Kahvaltı sessiz geçmişti. Söylenecek çok şey vardı ama ikisi de kendilerine saklamayı uygun görmüşlerdi. Sonrasında Claire yemek yapmak istedi. Adada onu yemek yapmaktan daha fazla mutlu eden bir şey yoktu.

“Çörek ister misin?”

“Çörek mi?”

“Bu adada bir şey yemek istiyorsan önce pişirmelisin. Öğle yemeği için çörek yapayım mı?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Elma var mı?”

“Var ama konserve.”

“Hmm. Yarışma gibi olacak ama sen çörek yap ben de elmalı tırta yapacağım.”

“Tırta mı? Konserve elmalarla mı?”

“Ben kamp aşçısıyım.”

“Vay canına.” Claire prensi gözleriyle süzdü. Yine Bob’un giysilerini giymişti. Bol gelen bir tişörtleydi. Kahvaltıdan önce ikisi de duş almışlardı ve saçları hala nemliydi.

Yemek zevki olan, yemek yapabilen bir adam.

Claire, hamur yapmak için unla tereyağını karıştırırken onu izliyordu. İnce ve uzun parmakları öyle ustaca hareket ediyordu ki, hayatı boyunca yemek yapmış biri gibiydi.

Onu istiyor olmak ölümden beterdi.

“Kim öğretti sana yemek yapmasını? Annen sen küçükken öldüğüne göre, büyükannen mi?”

“Çok kişi. Ben hiç ihmal edilmedim.”

“Ne güzel bir yerden gelmişsin sen.”

“Öyle.” Dedi ama bu sert bir cevaptı. Sanki oraya dönmek istemiyormuş gibiydi. “Ya sen?”

“Ben kendi kendime öğrendim.”

“Ya annen?”

“Annem kendi dertleriyle uğraşırdı hep. Ben kazayla doğmuşum. Annem on sekiz yaşındaymış. Depresyonla uğraşmaktan bana bakmaya pek zamanı kalmamış. Ama elinden geleni yapmış. Ben biraz büyüdümde, lezzetli yemekler yapmamın annemin hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Temizlik yaptığı kuaför salonundan bana yırtık pırtık dergiler getirirdi. Yemek yapmayı onlardan öğrendim. Ama kullanılan malzemelerin pahalılığı beni deli ediyordu. Liste yapıp anneme verirdim. Ama o pahalı peynirler yerine çedarla dönerdi eve. Ama listemin hepsini almış olurdu.”

“Cesaretliymişsiniz.”

“Cesaretli değildik, mecburduk. Sadece hayatta kalabildik. Ta ki...”

“Ta ki ne?”

Claire omuzunu silkti. “Ta ki annem pes edene kadar. On beş yaşındaydım. Annem hayat savaşını kaybetmişti.” Gülümsemeye çalıştı. “Ama yemek yapmasını öğrenmiştim. Kendime bakabilirdim. Pahalı peynirleri alabileceğim bir iş bulmam gerekiyordu.

“Sonra avukat oldun.”

“Dediğin gibi. Çok çalıştım. Dersler, kitaplar en iyi arkadaşım olmuşlardı.”

“Bu arada Fransızca da öğrendin.” Denizde Fransızca konuştuğunu unutmamıştı.

“Yalnız gecelerde yapacak başka bir şey bulamıyordum. İtalyanca, Fransızca, Çince. Ve aşçılık tabi. O o zamanlar çok önemliydi benim için.”

“Üç dil mi biliyorsun yani? Ya Almanca? *Ich spreche Deutsch?*”

“Almanca çat pat. Birisi ancak yavaş konuşursa anlayabilirim.”

“*Sie sind eine erstaunliche Frau.*” (Sen çok güzel bir kadınsın.)

Claire güldü. “Bunu anlayabildim. Sen de hiç fena değilsin.”

“Maretal’in resmi dili Fransızca. Ama birçok dile benzer. Ayrıca yıllarca orduda olmak, birçok yabancı ülkeye seyahat demek. Lisan yarışına var mısın?”

Claire bir kahkaha attı. "Yokum. Eğer yarışacaksak, yemeği tercih ederim. Senin turtan benim çöreklerime karşı."

"Ama kim jüri olacak?"
"Tabi ki, Rocky. Eğer severse on üzerinden on verir."

Rüzgâr yine kendini göstermeye başlamıştı. Deniz köpürüyordu. Bunun anlamı, ada üzerinden geçen turistik gezi uçağı olmayacağıydı. En iyisi evde oturup yemek yapmaktı.

Raoul düşünüyordu. Üç gün önce biri ona, ıssız bir adada, son derece çekici bir kadınla beraber turtta yapacağını söylese asla inanmazdı. Üstelik bu çekici kadınla yatağa girmemek için direniyordu.

Ama aynen oluyordu bunlar.

Turtayı yaparken aklı hep yanındaki genç kadındaydı. Çıkık omuzu nedeniyle biraz zorlanıyordu. Oturup izlemesinin dinlendirici olacağını söylemişti ama kabul ettirememişti.

Yaptıkları bitince fırına atıp beklemeye başladılar. En heyecanlı süreydi bu."

"Turtan çıksın da bir görelim, asker. Bu bir savaş."

Beklerken, Claire'nin adada geçirdiği dört ayı konuştular. Sonra sevdiği kitaplardan bahsettiler. Claire Rocky'nin hikâyesini anlattı. Adaya gelmeden bir gün önce, onu bir barınaktan seçmişti ve ilk bir ay boyunca gösterdiği çaba, onu yatağın altından çıkarmaya yetmemişti.

Ancak Raoul konuşmuyor ve sadece dinliyordu.

"Seni ordu mu sessizleştirdi? Askerden dönenlerin konuşma zorluğu çektiğini söylerler. Öyle bir şey mi?"

"Kaba bir soru bu."

"Hey, benim sürekli depresyonda olan bir annem vardı. Bazı sorunların ballandırmadan çözülmesi gerektiğini erken yaşta öğrendim. 'Anne, ne kadar kötü hissediyorsun? Birden ona kadar bir sayı ver.' Benim öğrendiğim bu. Şimdi sıra sende, Raoul. Konuşma zorluğuna birden ona kadar bir sayı ver."

"Öyle bir sorunum olduğunu sanmıyorum." Ama bunun doğru olmadığını kendisi de biliyordu. Yapmak zorunda olduğu ama bunları düşünmek bile istemediği görevleri vardı. Yüzünden belli oluyor muydu çektiği sıkıntı?

"Dönmek istemiyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Ya teknen battığında?"

"Hayatta kalmak için çok çaba gösterdim. Düşünmeye hiç zaman yoktu. Sonra bir denizkızı çıktı karşıma."

"Ne büyük bir şans."

Çörekler fırında pişiyordu. Claire o sırada akşam yemeği için planladığı lazanyayı hazırlamaya başladı. Önce hamur yaptı sonra hamuru küçük makineye koyup ince tabakalar haline getirdi. "Çocukluğundan bahsetsene biraz."

"Bir sorunum olduğunu hatırlamıyorum."

"Ya annenle baban öldüğünde?"

"Çok küçüktüm. Zor hatırlıyorum. Dedemler vardı. Onlarla çok yakındım."

"Ama bu konuda konuşmak istemiyorsun."

"Hayır."

Claire zorlamaması gerektiğine karar verip lazanyaya döndü.

Raoul aslında her şeyi anlatmak istiyordu ama o zaman durum tamamen değişecekti. Claire ile yatağa girmemekle iyi yapmıştı. Prensler kontrollü olmak zorundaydılar. Buna göre eğitim almıştı. Ama belki Claire ile sadece arkadaş olabilirdi.

Eğer arkadaş olacaklarsa ona her şeyi açıklamakta bir sorun olmayacaktı.

Ona annesiyle babasının ölümünden etkilenmemesinin nedeninin, onları neredeyse hiç görmediği olduğunu söyleyebilirdi. Onlar kraliyet ailesini temsil ediyorlardı ve çocukları bakıcılar ile büyürken onlar hayatlarını yaşıyorlardı. Hatta onlar öldükten sonra, dedesi ile babaannesi de aynı hayata başlamak zorunda kalmış ve ondan uzaklaşmışlardı. Yemek yapmasını iyi bilmesinin nedeni, çocukluğunun mutfakta aşçılarla birlikte geçmesiydi. Baş aşçının ona 'küçük şef' dediğini hatırladı. Kaşığa bulaşmış pastayı yalarken onu kucağına alıp sarılırdı. Mutfak onun en sevdiği yeri. Gerçeklerden kaçıp sığındığı bir yer olmuştu.

Ama anlatamadı bunları. Kraliyet ailesi mensubu olmanın sorumlulukları çok fazlaydı. Claire ile çok kısa bir sürede yakınlaşmışlardı. Onun hakkında bildikleri anlattıklarından ibaretti. Ama onun bir mucize olduğunu kabul ediyordu. Birden su yüzeyine çıkmış ve ona kaybetmek üzere olduğu hayatını geri vermişti. Ancak karaya çıktıktan sonra onu farklı görmeye başlamıştı. Çünkü çekici bir kadındı o.

Onu korumak istiyordu.

Anlatmadı. Claire yemeği hazırlarken ikisi de sessizliğe gömülmüş-
terdi. O bir erkeği dinlendirecek, rahatlatacak bir kadındı. Bir erkeği eve
dönmek için sabırsızlaştıracak kadar.

Ya da evden çıkmak istemeyecek kadar.

Claire ile hayatı boyunca aynı evde, hiç dışarı çıkmadan yaşayabilir-
di. Birden kendi kendine güldü. Fazla abartmıştı.

"Bitti." Claire elindeki tepsiyi diğer fırına yerleştirdikten sonra üze-
rindeki saate bir ayar yaptı. "Akşam yemeğine hazır olacak."

"Dinlenmek için zamanın olur."

"Neden dinlenmek isteyeyim ki?"

"Omuzunu unuttun herhalde. Acımıyor mu?"

"Sadece sarsıldığımda. Ben dinlenmek istemiyorum. Gece yeteri ka-
dar uyudum zaten."

"Madem öyle, yürüyelim biraz." Aslında Raoul'un bütün istediği ona
sarılıp yatağa götürmekti. Ama bir yanı hala direniyordu. Ya şimdi bir
helikopter gelip merdiven sarkıtsa ne olacaktı? Ne yapacaktı bundan son-
ra?

Ülkesine dönmek zorundaydı.

Onu da yanında götürebilir miydi?

Aklının bir yarısı harekete geçmişti yine. Akıl almaz, çılgınca bir fi-
kirdi bu. Ama diğer yarısı hemen itiraz etti. Bu kadını ne zamandan beri
tanıyordu? O bir prensti ve attığı adımları önceden ölçüp biçmeliydi.

"Evet, yürüyelim."

Claire'nin bakışlarında kuşku vardı. Aklından geçenleri sezmiş olabi-
lir miydi? Belki o da aynı şeyleri düşünüyordu.

"Fok balıklarına bakmaya gidebiliriz."

Bu iyi bir fikir olabilirdi. Çünkü nasıl olsa birinci tercihi ne cesaret
edemiyordu.

Çörekler ve turta olmuştu. Akşam için lazanya da hazır. Rüzgâr
normale dönmüştü ve Rocky gideceklerini anlamış, kapı önünde kuyruğu-
nu sallıyordu.

Keşke Claire ile yatakta olabilseydi.

"İyi fikir. Hadi fokları görelim."

Foklar adanın uzak tarafındaydılar. Raoul botlarını bulabildiği için
şükrediyordu. Temiz ve kuru olduklarında çok rahat ediyordu askeri bot-

larla.

Claire de ayağına rahat ve hafif tenis ayakkabıları giymişti. Dağ keçisi gibi kayaların üzerinde sekerek yürüyordu.

"Antrenman mı yapıyorsun?" Raoul seslendi.

Zıplayıp dururken, rüzgâr genç kadının saçlarını uçuşturuyor ve ona gençlik katıyordu. Tamamen hür ve mutluydu. Ama bu sadece bir görüntüydü. Omuzu nedeniyle acı çektiğini biliyordu. Ve onu üzen çok şey vardı.

Raoul belki bunları asla öğrenemeyecekti ama varlığı Claire'ye sorunlarını unutturmuş gibiydi.

"Dört aydır antrenman yapıyorum ben. Kayalarda sekmek benim için çok kolay artık."

"Buraya geldiğine pişman mısın?"

"Evet." Claire dürüstçe cevap verdi. "Çok hırpalanmıştım ve gururum kırılmıştı. Kaçmak istedim. Ama olur da, bir kez daha kaçmak istersem, tropik bir adaya gideceğim. Sıcak bir deniz, kadehlerde küçük şemsiyeler olan bir adaya."

"Canını sıkan buranın havası mı?"

"Issızlığı. Rocky de hiç konuşkan değil."

"Peki, gidecek misin buradan?"

"Nasıl gidebilirim ki?" Yüksek bir kayadan diğerine atladı. Prens nefesini tutmuştu. Bu atlayışı dağ keçileri bile yapamazdı.

"Ama burası güvenli değil."

"Gece üçte King's Cross'da yürümekten daha güvenli. Orası Sydney'in barlar bölgesidir."

"Yani gitmek istemediğin bir yer daha var."

"Buradan ayrılma ihtimalim pratik olarak sıfır."

"Ayağın kayıp o kayalardan düşsen, birinin seni bulma ihtimali de sıfır. Sesini duyurabileceğin hiç kimse yok."

"Ayrıca martılara yem olma ihtimalim de var. Hepsini biliyorum. Merak etme, dikkat ediyorum." Başka bir kayaya zıpladı.

"Dikkat ne demek?"

"Güvendeyim yani."

"Değilsin."

"Sence bütün gün evde oturup yemek mi yapmalıyım?"

"Bob burada yalnız kalmana izin vermemeliydi. Aslında sen buraya hiç gelmemeliydin."

"Evet gelmemeliydim. Telsizle konuştuğumuzda Bob bana adada başka birinin daha olduğunu söylemişti. Ama gideceğini söylemedi."

"Sonunda, telsizin bile olmadan burada yalnızsın. Claire, burayı terk edip benimle gelmelisin."

Bir sessizlik oldu. Claire yüksek bir kayanın üzerindeydi ve öylece kaldı. Dikkatle Raoul'a bakıyordu. Sonra başını iki yana salladı.

"Düşünüyorum. Bu adadan ayrılacağım ama seninle değil. Telsiz olmadan burada yaşamak zor. Yiyecek getirenler bana yardım eder. Telsiz tamir olana kadar Hobart'da kalırım."

"Telsiz tamir olsa da güvenli değil burası."

Claire dönüp başka bir kayaya atladı. "Güvenli ne demek? Sydney'deki işimi güvenli sanıyordum ama sonunda neredeyse hapse girecektim. Ne kadar güvenliymiş? Sen ne kadar güvendesin? Bundan sonraki görevinin nerede olacağını biliyor musun? Ya orta doğuda savaşa gitmek zorunda kalırsan? Güvenli olmadığını söyleyip gitmeyecek misin?"

"Ben artık orduda değilim."

Genç kadın durup baktı. "Değil misin?"

"Hayır."

"Ya üniforman?"

"Sanırım iade etmem gerekiyor. Gerçi işe yaramaz artık. Son maaşı-
mı aldım."

"Ben senin kaçak durumda olduğunu sanıyordum."

"Hayır değilim. Terhis olana kadar süresiz izindeyim. O nedenle tek-
nedeysin. Komutanımla son görüşmemi yapıp ayrılmıştım."

"O zaman seni merak etmiyorlardır."

"Bence ediyorlardır."

Sessizlik oldu. Claire dikkatle prensin yüzüne bakıyordu. "Ordudan
ayrıldığına memnun olmamış gibisin."

"Hayır."

"Ama artık güvendesin."

"Evet."

"Güvende olmak istediğini sanıyordum."

"Ülkeme dönmeliyim artık."

"Neden?"

"Dedem seksen yaşına geldi ve sağlığı iyi değil. Babaannem endişe
ediyor. Yardıma ihtiyaçları var."

66 Marion Lennox

"Oh, Raoul." Aniden vuran rüzgâr saçlarını savurdu. Yüzünü kapamıştı. Claire telaşla saçlarını yüzünden çekti. Sanki görmek zorunda olduğu bir şeyi engelliyorlardı. "Ne yapacaksın?"

"Tam emin değilim çünkü yapılacak birden fazla iş var."

"Düşünmek istemediğin şeyler mi?"

"Belki."

"Benim gibi."

"Ordu benim için iyiydi. Ama bu ada senin için iyi değil." "Hey, bu ada bana kayalar üzerinde yürüme becerisi verdi. O kadar kötü olamaz." Gülümsedi. Anlayışlı bir tebessümdü bu. "Belki birbirimize benziyoruzdur. İkimiz de dünyadaki yerimizi arıyoruz. Değil mi? Aslında ben Adli Yardım da kalsaydım başıma bu işler gelmeyecekti. Ben oraya göreydim. Yüksekçe zıplamak istedim ama başaramadım. Artık sınırlarımı biliyorum."

sık g
sini

ile 4
bere
lanı

rek
ald

ya

bu

ye
si
4

y

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

FOK balıkları pis kokuları dışında muhteşemdiler. Claire onları sık sık görmeye geldiğinden dolayı kokuya alışık olmalıydı. Raoul'un tepkisini görünce güldü.

Kayalıklarla dolu küçük bir koyda yaşıyorlardı. Yüzmek, hatta tekne ile girmek bile çok zordu buraya. Ama foklar seviyorlardı. Yavrularıyla beraber, kayaların üzerlerine yayılmışlar, zayıf güneş ışınlarından faydalanmaya çalışıyorlardı.

"Foklar çok kavgacı. İri olanları kendilerini çok beğendikleri için sürekli dalaşıyorlar. Ama onlar kavgayla meşgulken, daha ufakların avantaj elde ettiklerini de gördüm. Güç beyinle başa çıkamıyor."

"Bunu fark edebildin demek?" Raoul burnunu kapatmıştı. Başını iki yana salladı. "Kanalizasyon akıyor sanki buraya."

"Herhalde koku duyuları yok. Ama askerlerin, yani eski askerlerin buna dayanıklı olmaları gerekir. Gel bak."

Burası Claire'nin adada en sevdiği yerdi. Yavru fokları gösterdi. Suyu dalıp çıkıyorlar, suyun içinde neşeyle yuvarlanıyorlardı. Ancak kısa bir süre sonra hepsi birden kayalara çıktılar. Suda hiç fok kalmamıştı. Raoul şaşkındı.

"Ne oluyor."

Ancak birden gördü ki, suyun içinde gümüş gri bir kütle hareket ediyordu. Foklar sanki nefeslerini tutmuşlar gibi hareketsiz kalmışlardı.

"Köpek balığı." Raoul Claire'nin elini tuttu.

Suyun üzeri koyu kırmızı olmuştu. Yavru foklardan birinin hayatı başlamadan bitmiş olmalıydı.

“Buralarda yüzmüyorsun, değil mi?” Raoul sordu. Claire başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Yani sadece burada değil, adanın her yanında.”

“Sadece denizde kurtarılmayı bekleyen bir asker olduğunda denize girerim.”

Raoul’un şaka kaldıracak hali yoktu. “Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?”

“Evet, tabi. Foklar köpek balıklarının doğal beslenme kaynağıdır.”

“Bu ada fazla büyük değil. Çevresi köpek balıklarıyla mı dolu?”

“Herhalde senin yüzdüğün tarafta yoktular.”

“Sen bunu biliyor muydun?”

“Bildığimi söyleyemem. Ama büyütme. Senin yerinde Felicity de olsa aynı şeyi yapardım. Hadi gidip lazanya yiyelim.”

“Dalgamı geçiyorsun?”

“Yani, ayak parmaklarını köpek balıkları yese hoşuma giderdi. Ama eminim aynı şeyi Felicity için de yapardım. Hoşlanmasam da yapardım.”

“Beni kurtarmaktan hoşlandın mı?”

Claire prensin yüzüne uzun uzun baktı. Değer biçiyor gibiydi. “Evet, hoşuma gitti.” Gülümsedi. “Bunu sonradan belli ettim zaten. Haydi, eve lazanya yemeye. Sonra da doğru yatak. Ama yalnız.”

Akşam yemeğinde önce lazanya, ardından da Raoul’un yaptığı leziz turtayı yemişlerdi. Daha sonra üst üste iki film birden izlediler. Önce 1944 filmi *Yarış Aşkı*, sonrasında ise 1973 yapımı *Belalılar* filmi. İki filmde birbirinden güzeldi ama yeteri kadar kendilerini ekrana verememişlerdi. İkinci film sırasında ikisi aynı battaniyenin altına girdiler. Aynı kuruyemiş çanağını ortalarına alıp paylaştılar. Bu derece yakınlaşmak beraberinde romantizmi getiriyordu tabi.

Ardından Afrika’nın Kuşları adında bir belgesel izlediler. Raoul belgeselden sıkılmıştı. Aklında gidip yatmak vardı ama ortam çok güzel olduğu için bırakamıyordu. Yanağına dokunan saçların kokusu bırakıp gidecek gibi değildi.

Claire çok güzel bir kadındı. Sıcak ve anlayışlı. Tam âşık olunacak gibi. Bunu ona itiraf etmeli miydi? Yoksa büyük bir çılgınlık mı olurdu bu? Dünyada onu bekleyen yüzlerce güzel ve sıcak kadın varken...

Birçok kadınla çıkmıştı. Bunların bir kısmı babaannesinin zoruyla olmuştu. Diğerleri ise onunla çıkmak için ısrar eden kadınlardı. Ama hiç birisi onu bu derece etkilememişti.

Ona karşı dürüst değildi. Sürekli yalan söylemek zorunda kalıyordu. Aslında yalan da söylemiyordu ama sakladığı önemli bir şey vardı. İlişkileri o kadar hızlı gelişmişti ki, açıklamaya zaman bulamamıştı. Claire onu küçükken annesiyle babasını kaybetmiş, zavallı bir asker olarak görüyordu.

Aslında bu da yalan değildi.

Bu ıssız adada, Claire'nin yanındayken bulduğu huzuru daha önce hiç tatmamıştı. Yakında yine dünyaya adım atacaktı. Onu nelerin beklediğini biliyordu. Tekrar ortaya çıktığında medya kuduracaktı.

Aslında düzlüğe taşlarla yazdığı SOS yazısını kaldırıp sonsuza kadar kollarında Claire ile yaşamak istiyordu ama sorumluluklarından kaçamazdı. Tomurcuk'a binip denize bu nedenle açılmıştı. Sorumluluklarından biraz olsun uzaklaşabilmek için.

Ülkesinin ona ihtiyacı vardı.

Ama Claire?

Aklını karıştırmıştı. Yıllardır üzerine giydiği zırh ona sökmüyordu. Onunla geçirdiği üç beş gün, kurtarıcı gelip onu götürdükten sonra yalan olacaktı. Hiç yaşanmamış gibi.

Parmağıyla genç kadının yanağına dokundu. Claire o kadar sıcak gülümsüyordu ki, kalbi parçalanıyordu.

"Claire?"

"Hıı."

Bütün istediği Claire ile sarmaş dolaş yatağa girmektir. Kapısını dünyaya ancak öyle kapatabilirdi. Fakat sırrını sevgilisinden saklayamazdı.

"Claire, sana gerçekte kim olduğumu açıklamalıyım."

Prens.

Bu kelime Claire'nin beyninde davul sesi gibi yankılanmaya başladı.

Bir prens.

Bunu tahmin edebilmeliydi. Ama nasıl? Denizden başında tacıyla çıkmamıştı ki. Herhangi bir asker gibiydi.

Ağzından bir ses çıktı ama garip bir sestir. Gülüyor muydu yoksa öksürüyor muydu belli olmamıştı.

Raoul ona sıkıca sarılmıştı ama konuşmuyordu. Açıklamasından son-

ra Claire'nin şok geçirdiğini biliyordu ve bu şoku atlatmasını bekliyordu.
Bu bir rüya olmalıydı.

Denizden meçhul bir asker ıssız adasına çıkıp onu bulmuştu. Evin yerleşmiş ve onu öpmüştü. Şimdi prens olduğunu söylüyordu. Filmler bile değil ancak masallarda olacak bir şeydi bu. Masallarda hep aşık olurlardı birbirlerine. Gerçekte de öyle olacak mıydı?

Ama masallarda kurbağalar prene dönüşürdü, askerler değil.
"Keşke seni öpmeseydim."

"Neden?"

"Çünkü o zaman kurbağa olarak kalacaktın." Doğrulup oturduktan sonra baktı. Şömine ateşi Raoul'un yüzüne vurmuştu.

"Masallardan bahsedeceksek..."

"Cindirella masalını hiç anlamamışımdır. Tuvaletini eski paçavrasının üzerine giyiyor. Gören herkes bunu anlayabilir."

"Senin üzerinde paçavra yok. Ayrıca tuvalet giymek mecburi değil."

Konu birden değişmişti. Tamamen ikisi hakkında konuşuyorlardı. Gelecekleri en önemli şeydi çünkü.

Sonunda Claire şöyle dedi. "Sana inanmamam lazım. Neden inanmam gerekiyor ki?"

"Çünkü gerçekleri anlatarak seni kaybetme riskini göze aldım. Raoul Marigold'un şatafatlı yastıklarına uzanmış, hareketsiz duruyordu. "Seni kaybetmek bu dünyada isteyeceğim en son şey."

"Ama bana hiç sahip olmadın ki."

"Ben artık bazı şeylerin mümkün olabileceğine inanmaya başladım."

Claire iyi hissetmiyordu. Sanki aşağılanmıştı. Sahip olmadığı bir şey kaçırdığı için üzülmüyordu.

"Claire, sana açıklama yapmasaydım, hala benim olmasını istediğin gibi kollarımda yatıyor olacaktın. Fakat gerçeği sana er geç açıklamam zorundaydım. Ama bunun bir fark yaratmasını istemiyorum."

"Neye fark yaratacak ki?" Claire aslında cevabı gayet iyi biliyordu.

"Arkadaşlığımızı ilerletmek konusunda. Ben seni bu ada dışında da görmek istiyorum."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Yasal şirketlerce kabul görme-yen bir kadını ben. Geçmiş, parası hatta bir tutkusu bile olmayan avukat bir kadını. Hele şimdi, sahtekârlık lekesinden kurtulamamış, kendini ıssız bir adaya hapsetmiş zavallı bir kadın. Ama sen Maretal tahtının varis olduğunu söylüyorsun. Elbette fark yaratır, ekselansları..."

"Bana öyle hitap etme."

"Baş üstüne, ekselansları. Aramızda büyük fark var."

"Claire, değişen bir şey yok ki. Ben aynı hissediyorum."

"Senin hislerin, ne yapmak istediğin önemli değil. Ne olduğun önem-

Gece çok uzundu. Ev ise çok büyük. Yatak odaları arasında çok mesafe vardı. Birbirlerine erişmeleri imkânsızdı. Ama mesafe nedeniyle de-

Ertesi sabah sessiz geçen kahvaltıdan sonra Claire Rocky ile uzun bir yürüyüş yapmaya karar vermişti. "Eğer yardım uçağı gelirse dönerim. Yoksa biraz dışarıda kalacağım."

"Kaptan Oates gibi konuştun. Sanki karlı günde gidip geri dönmeyecekmişsin gibi."

"Ben bir prens yüzünden karda ölmeyeceğim." Evden çıkıp kayalık-lara doğru yürümeye başladı.

Raoul onunla beraber yürümek istemişti ama sonradan vazgeçti. Claire'nin zamana ihtiyacı vardı. Yalnız kalıp uzun uzun düşünmesi, girdiği şokun zamanını kısaltabilirdi. Çünkü bugün belki de son günleriydi. Uçak her an gelebilirdi.

Onu suçlayamıyordu. Çünkü insanların unvanını öğrendikten sonra gösterdikleri tepkiyi bilirdi. İnsanlar aynıydı. O sıradan bir asker, Claire ise kraliyet ailesinden olsa, o da aynı şekilde davranmak zorunda kalırdı herhalde.

Bu bir maceraydı. Tesadüfen başına gelen bir macera. Maceralar hep başlayıp biterdi ve bunun da sonuna gelmişlerdi. Ama o bitmesini istemi-yordu. Çünkü Claire'yi istiyordu ve bitmemesi gerekiyordu.

Askerin süngüsü düşmüştü. Bitmesini istemediği maceranın sonunu kestiremiyordu. Elinden gelecek olan, sonucu değiştirmeye yetmeyebilirdi. Deniz kazası sayılmazsa, hayatında ilk kez, çaresiz kalıyordu.

Kısa zamana çok şey sığmıştı. Maretal'deki sorumluluklarını düşün-meye sıra bile gelmiyordu. Aşırı duygusallığı ülkesinin geleceğini etkile-meye başlayacaktı. Buna izin vermemeliydi. Claire güzel ve çekici bir kadın olabilirdi ama yeryüzünde o kadar çok güzel ve çekici kadın vardı ki. Onsuz kalmaya hazır olmalıydı. Çünkü yardım geldikten sonra, kafa-karışıklığı yaşamadan, binip gitmesi gerekiyordu.

Maretal prensi ve Avustralyalı bir avukat. Bu nasıl büyük bir tesadüf-

tü ki, ikisi ıssız bir adada yalnız kalmışlardı.

Birden aklına, babaannesinin isteği geldi. Yıllık kraliyet balosuna yanında bir kız ile katılmasını istiyordu.

Bu Claire olabilir miydi?

Kendi kendine güldü. Sosyete dünyası Avustralyalı avukatı peynir ekmek gibi yerdi. Babaannesi bile beğenmezdi onu.

İmkânı yoktu. Zaten başından beri, büyük bir çılgınlıktı bu.

Boş evde tek başınaydı. Düşüncelere dalmıştı ama bir kulağı gökyüzündeydi. Uzaktan gelecek bir motor sesi bekliyordu. O ses, başlamamış bir aşkın bittiğinin sinyali olacaktı.

Ama henüz ortada uçak falan yoktu.

Evden çıkıp denize doğru yürümeye başladı. Claire'nin onu kurtardığı koya doğru gidiyordu. Deniz bugün sakindi ama kumsal suyun taşıdığı döküntülerle kirlenmişti. Tomurcuk'un parçaları da vardı aralarında. Tom'un işine yarayabilecek bir şey aradı ama bulamadı.

Tom'un teknesinin başına gelenlerden haberi bile yoktu. Şu sırada, dağlara tırmanmakla meşgul olmalıydı. İki hafta önce vedalaşırlarken, özgürlüğe koştuğunu söylemişti. Şimdi bunun tadını çıkarıyordu.

Dalgaların kayalara vurduğu yerde kuru bir yer bulup oturdu. Buradan gökyüzünün güney tarafı görülmüyordu. Görmezse var olmadığını düşünürdü. Bu küçükken oynadığı bir oyundu. Kalabalık davetlerden sıkıldığında, kimseyi görmeyecek bir yere oturur ve kendini yalnız hisse-derdi.

Claire güzel bir kadındı. Ama ondan daha güzel çok kadın girmişti hayatına. Aralarındaki fark, hiç biri ona Claire'nin hissettirdiklerini hissettirememişti. Evet, geleceği planlamak için henüz erkendi ama esnek düşünemiyordu. Aklında sadece Claire vardı.

Claire... Onu istiyordu.

Akıllı ve cesaretli bir kadındı. İtalyanca ve Fransızca biliyordu. Akıcı konuştuğundan emindi. Denizdeki Fransızca konuşmasının doğallığını fark etmişti hemen. Marelal'in resmi dili Fransızcaydı ama halk İtalyanca ile karışık konuşurdu. Lisan sorunu olmazdı orada.

Sindirella olmak istemeyecek kadar akıllıydı.

Peki, o ne istemiyordu?

Kendini düşünmeye zorladı. Bir veliaht prens olarak istemediği neydi? Süregelen düzeni değiştirmek istediğini hatırladı. Fark yaratmak istiyordu.

Claire'nin
Ülkesine
Balo geldi
çok biri olr
babaann
Onun aklı
unvanın
en çok
hayat boy
Ama kesi
Yosunlar
bir işçiydi
Teknede
sıkıca
fark
sağını sa
oraya."
Oyuncağ
amaya
üzerinde
Tom'a
ihtiyacı
"İş mi?"
Claire y
Raoul'u
işen bir ş
Sonra na
geçtiği
yemek
Ve Cla
Genç k
bir adan
aldı. Ne
"Prensi
"Metre
"S"

Claire'nin taç giymek istemeyeceğinden emindi. Aslında o da istemiyordu. Ülkesine döndüğünde bu konuda bir reform yapacaktı.

Balo geldi aklına. Kiminle gidecekti baloya? Babaannesini mutlu edecek biri olmalıydı yanında. Eğer öyle birini bulamazsa kötü olacaktı çünkü babaannesi ona uygun birini bulmak için can atıyordu.

Onun aklında sadece Claire vardı. Kraliyet soyundan gelmiyordu ama soylu unvanını hak edecek biriydi. Ayrıca hayatını kurtarmıştı. Yanında olmak en çok onun hakkıydı. Aklındakiler gerçeğe dönüşmese bile eğlenmeli, hayat boyu unutamayacağı bir balo olurdu.

Ama kesinlikle kabul etmezdi.

Yosunların arasında renkli, küçük bir şey görünce uzanıp aldı. Oyuncağı bir işçiydi bu. Elinde İngiliz anahtarı vardı.

Teknede bir rafın üzerinde gördüğünü hatırladı. Düşmemesi için bantla sıkıca yapıştırılmıştı. Tekneye ilk kez Tom ile beraber bindiklerinde onu fark etmiş ve ne olduğunu sormuştu. Arkadaşı altı yaşından beri oyuncağını sakladığını söylemişti. "O Herbert. Benim uğurum. Ben nereye, o oraya."

Oyuncağı Tom'a geri verebilecek miydi? Mırıldandı. "Sen dağlara bir yer bulup oturma, Tom. Herbert artık benim için çalışacak." Oyuncağın üzerindeki kumları temizleyip cebine koydu. "Hadi gidelim, Herbert. Seni Tom'a yollayacağım ama önce buradaki işime yardım etmelisin. Sana ihtiyacım var. Bakalım genç avukat iş teklifime ne diyecek?"

"İş mi?"

Claire yürüyüşten dönmüştü. Son derece yorgundu ve omzu ağrıyordu. Raoul'u mutfakta buldu. Tavada krep yapıyordu. Prens onu görünce değişen bir şey olmadığını kanıtlamak ister gibi sıcak bir tavırla gülümsedi. Sonra nazik bir tavırla yaptığı kreplerden ikram etti ve yürüyüşünün nasıl geçtiğini sordu. Kızgın ya da kafası karışık olabilirdi ama herkes gibi o da yemek yemeliydi.

Ve Claire krep yerken ona bir iş teklifi yaptı.

Genç kadın ağzındaki krepini çiğnerken donakalmıştı. Karşısında dev gibi bir adam duruyordu. Hatta herhangi bir adam değil, bir prens. Büzüldü kaldı. Ne diyordu prens?

"Prensin metresi olmak, kariyerim için düşündüğüm en son şeydir."

"Metresim olacağını kim söyledi sana?"

"Seni öptüm. Biliyorum, aptalcaydı ama şu an kendimi ahlaksız gibi

hissediyorum.”

“Sen ahlaksız olamazsın.” Raoul genç kadının yanağına dokunmak için elini uzattı.

“Yapma.”

“Neden? Dokunmam yasak mı artık?”

“Kafamı toplayana kadar, evet.”

“Claire sen benim arkadaşımsın. Hayatımı kurtardın ve nasıl olduğunı anlayamadığım kadar ilgimi çekiyorsun.”

“Bana yalan söyledin.”

“Sana yalan söylemedim. Ama doğruyu da söylemedim. Çünkü tepki verip benden uzaklaşacaktın. Ölümünden kurtulup perişan halde sahile çıktığımda şöyle mi demeliydim? ‘Aklıma gelmişken, ben bir prensim. Senin için fark eder mi?’ Böylemi demeliydim?”

“Evet. Ben seni kendim gibi biri sanmıştım.”

“Ben nasıl senin gibi biri olabilirim ki? Sen çok güzelsin.”

Claire’nin yanakları kızardı birden. “Yapma, Raoul.” Gözlerini sıkıca kapadı. Ağlamamak için çabalıyordu. “Deden ile babaannen...”

“Onlar kral ve kraliçe. Ülkeyi yönetiyorlar.”

“Yani tahtın veliahttı kayıp. Herhalde boğulduğunu düşünüyorlardır.”

“Bence kaçırıldığımı düşünüyorlar.” Acı bir gülümseme belirdi yüzünde. “Zaman zaman tehditler alırız ama fazla ciddiye almayız onları. Ülkem teröristlerin ilgisini çekmeyecek kadar küçük. Ama şimdi kayıp olduğum için tehditleri ciddiye almaya başlamışlardır. Kim bilir beni bulmak için kaç kişi çalışıyor.”

“Ama akıllarına bu ada gelmez.”

“Kimseye haber vermeden tekne ile açılacağımı tahmin etmezler. Tom da henüz teknesinin battığını bilmiyor. Döndüğümde dedem beni fena haşlayacak.”

“Uçak bugün gelir mi sence?”

“Sanırım.” Claire’nin elini tutmak için uzandı ama hemen vaz geçti. “Beni kurtarmaya geldiklerinde, benimle beraber gelir misin?”

“İş bu mu?”

“Evet. Anlatabilir miyim?”

“Ah, Allah aşkına...” Kalkıp ısıtıcıya su doldurdu. Sonrasında kahve için fincanları hazırladı. “Beynim durmuş olmalı. Bütün bunlar gerçek olamaz.”

“Gerçek, Claire. Seni bu adada bırakamam. Burası güvenli değil. Tel-

...yok. Anladığı
...bir telsiz si
...gelmesi d
...kalkarsan...
...vizeceğim yok.
...burada kalamaz.

“Peki.” Claire dö
...birleşti
...tehlike
...Sen de krali
...İş mi a
...Raoul...”

...vermem.”
...bir şey. Da
...buradan. Hayat
...güzel gibisin. B
...Fakat o tür

...bittikten son
...geçip bütü
...merak sarıp bi
...Makromenin r
...Bu nedenle bi
...iş mi?”

“Evet, iş. Clai
...sonra tahta çı
...iptal aş
...organizeye baş
...Claire kahvele
...aldıkta
...“Sonra?” Clai
...konuşması d
...bildirdi ki? A
...kötüsü, vücu
...Baloda yanır
...Yani beni mi
...Sana söyledi

"sizin bile yok. Anladığım kadarıyla, tamiri epey zaman alacak."

"Başka bir telsiz sipariş ederim. Daha küçük, pratik."

"Onun gelmesi de uzun sürecektir. Kayalardan kayıp düşersen..."

"Yüzme kalkarsan..."

"Yüzeceğim yok. Delirdin mi? Hava buz gibi."

"Burada kalamazsın. Bob ile konuş. Sen konuşmazsan ben konuş-

rum."

"Peki." Claire dönüp baktı. Öğretmeni ile konuşan öğrenciler gibi el-

lerini arkasında birleştirmişti. "Buraya hiç gelmemeliydim. Anlık bir karar

ile hayatımı tehlikeye atmış oldum. Peki, buradan gideceğim ama

Hobart'a. Sen de kraliyet lüksüne geri dönersin. Ve ben..."

"Sen ne? İş mi arayacaksın? Ben zaten sana iş teklifi yapıyorum."

"Raoul..."

"İzin vermem." Prens kararlı bir tavırla konuştu. Claire, bu ikimizin

arasında bir şey. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Seni almadan git-

mem buradan. Hayat bizi olağanüstü şartlarda bir araya getirdi. Sen Uyu-

yan Güzel gibisin. Ben sana tutuldum. Seni sarayıma götürüp mutlu ede-

ceğim. Fakat o tür masallar beni ürkütür. Genç kadının ilk günlerdeki

tutkusu bittikten sonra garip şeylere merak sarabilir. Mesela televizyonun

karşısına geçip bütün gün alışveriş kanallarını izleyebilir. Ya da makro-

meye merak sarıp bütün gün düğümlü örgü yapabilir."

"Makromenin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu nedenle bir plan yaptım."

"İş mi?"

"Evet, iş. Claire, bir sorunum var. Dedemleri fazlasıyla üzdüm. Üç

hafta sonra tahta çıkışlarının ellinci yılı adına bir balo düzenlenecek. Şim-

di herhalde iptal aşamasındadır ama ben ortaya çıkınca babaannem yeni-

den organizeye başlar. Çok inatçı biridir." Sustu.

Claire kahveleri hazırlamıştı. Birini prene uzattı. Ancak ikisi de ilk

yudumlarını aldıktan sonra yüzlerini buruşturdular. Çünkü kahve berbattı.

"Sonra?" Claire sordu. Ancak pişman olmuştu. Onunla gelecek hak-

kında konuşması doğru değildi. O bir prensti. Tahtın varisiydi. Onunla ne

olabilirdi ki? Ama prensi öpmüştü. Kötüsü, yine öpmek istiyordu. Da-

da kötüsü, vücudu aklının tersine, onu istiyordu.

"Baloda yanımda biri olması gerekiyor." Teşvik eder gibi söyledi.

"Yani beni mi istiyorsun yanında? Sindirella gibi."

"Sana söyledim. Sindirella ile işim olmaz."

“Benim de baloyla işim olmaz. Ya da sarayla. Ya da açıkçası, kendilerini benden üstün gören insanlarla.”

“Hiç öyle düşünmedim.”

“Düşünmene gerek yok. Genlerinde var. Aristokrat burnun hep havadadır.”

“Ama hakaret ediyorsun. Lütfen gurur şapkanı çıkarıp yaptığım iş teklifini dinler misin?”

Claire düşünmeye çaba gösteriyordu. En iyisi Raoul’un yüzüne hiç bakmamaktı. Baktıkça kafası karışıyor, mantığıyla arzuları savaşa başlıyorlardı. “Atışa başlayabilirsin.”

“Atış mı?”

“Anlat yani. Anlat ki, reddedip kendi hayatıma odaklanabileyim.”

“Claire...”

“Konuş. Dinleyeceğim ama uzun olmasın.”

ÇL

“Bir

ana oğl

vezası al

ye girip

bahseder

rafları k

yoktur.

bazı ref

“N

“M

hayatını

senin b

söyleye

Cl

susturd

hukuk

üğünü y

G

“F

tasında

“Cl

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CLAIRE dinledi. Sonu neredeyse akla yatkındı.

"Birkaç sene önce, birlikte eğitim yaptığımız Avustralyalı bir asker bana oğlunu anlatmıştı. Oğlu yaptığı çocukça bir hata nedeniyle hapis cezası almış. Ama senin daha önce çalıştığın Adli Yardım Kurumu devreye girip kaçmayacağını garanti edince ona bir şans daha vermişler. Sen bahsedene kadar böyle bir kurum olduğunu bilmiyordum. Ülkemde masrafları karşılayamayacak kadar yoksul olanlara yardım edecek bir kurum yoktur. Claire sağ salim ülkeme dönebilirim, hayata geçirmek istediğim bazı reformlar var. Daha önce yetkim yoktu. Ama artık zamanı geldi."

"Nasıl?"

"Maretal'a dönerken bana eşlik edeceksin. Herkes tahtın varisinin hayatını kurtardığın için sana saygı duyacak. Dedemler de dâhil. Onlara senin bir avukat olduğunu ve ülkemize adli yardım kurumu kuracağını söyleyeceğim."

Claire içgüdüleriyle itiraz etmek üzereydi ki, Raoul elini kaldırıp onu susturdu. "Senden ülkem adına sadece bir ay istiyorum. Avustralya ile hukuk sitemimiz birbirine benzer. Adli yardımın ne olduğunu, nasıl çalıştığını yetkili kişilere öğretmeni istiyorum. Sonra evine döneceksin."

Genç kadın gözlerini kaldırıp şaşkınca baktı. "Bir ay mı?"

"Belki biraz daha çok sürebilir. Bunu halkıma anlatmam lazım. Sonrasında teklif verilecek. Yasalaşması en fazla altı ay sürer." Susup baktı. "Claire, altı ay önümüzü görebilmemiz için bize yeter."

"Önümüzde ne var?"

"Altı ay sonra nereye vardığımızı görebiliriz. İlişkimizin temeli olup olmadığına karar verebiliriz."

Claire gülümsemeye çalıştı. "Temel..."

"Claire sen akıllı ve güçlüsün. Sağlam bir hukuk eğitimin var. Düşük gelirli insanları yakından tanımış ve ihtiyaçlarını öğrenmişsin. Sen ülkenin aradığı kişisin."

"Benden daha tecrübeli olanlar var."

"Ben seni istiyorum."

Aynı cümleyi Claire de söyleyebilirdi ama söylemedi.

"Şu balo..." Genç kadının yanakları kızarmıştı. Devamını getiremedi.

"Ücreti ödenecek. Ama bu bana yapacağın bir iyilik. Claire, aramızda bir şey yokmuş gibi davranamayız. İkimiz de biliyoruz ki, var. Eğer Maretal'a gelersen ilişkimiz gelişecektir."

"Seninle beraber sarayda mı kalacağım. Bu bana uymaz."

Prens güldü. "Böyle söyleyeceğini bildiğim için basit bir plan yaptım. Sana şehir merkezinde küçük bir daire tutarız. Oradan işe gidip gelebilirsin. Ülkeye beraber dönmemiz halkın dikkatini çekecektir. İlişkimiz olduğunu düşünecekler. Medya da merak eder ama uzun sürmez." Çapkınca gülümsedi. "Daha önce de kız arkadaşlarım oldu."

Claire ciddi bakıyordu. Kafasının karışık olduğu belliydi. "Sahi mi?"

"Sahi." Genç kadının elini tuttu. "Planımın en önemli kısmı, baloya beraber gitmemiz olacak."

"Neden?"

"Babaannem buna itiraz edemez çünkü sen benim hayatımı kurtaran kadınsın. Bir süre bana sosyetik güzel aramaktan vazgeçecektir. Dedemle ikisinin gece boyunca gözleri üzerimde olacak. Kiminle oturduğumu, kiminle dans ettiğimi merakla izleyecekler. Çok şık bir elbise giymelisin. Sana en azından bir elbise borcum olduğunu söylemiş miydim?"

Claire cevap vermedi. Gözlerini kırıştırtarak bakıyordu.

Raoul elini daha sıkı tuttu. "Claire sanırım sana âşık oldum. Ama tanışalı çok kısa bir zaman olduğu için kendimden emin olamıyorum. Dü-rüstçe söyleyeyim, ilişkiler beni hep korkutmuştur. Hayatım yalnız başıma geçti ve buna iyice alıştım. Yalnızlığa son verebilir miyim, emin değilim. Sen de aynı duygular içinde olabilirsin. Ayrıca kraliyet, saray, taht gibi şeylerin seni korkuttuğunu biliyorum. Ama yaptığım program bize düşünmek için zaman tanıyacak. Balo sen ülkemde birkaç hafta geçirip tanımaya başladıktan sonra olacak. Kraliyet balosu. Ülkenin en önemli kişisi-

leri davetli olacak. Sonrasında istersen Avustralya'ya uçup bir süre ücretli için yapabilirsin. Hem adli yardım konusunu daha iyi incellersin hem de bizim hakkında düşünmeye zamanın olur."

"İkimiz hakkında düşünmek mi?"

"Umuyorum." Yüzünde daha önce hiç olmadığı kadar çekici bir te-
ressüm vardı.

Claire heyecandan ne diyeceğini şaşırmıştı. Kafasındaki bütün dü-
şünceler karmakarışık olmuş, vereceği bir cevap kalmamıştı. Sonunda
söyleyecek bir şey buldu.

"Bunlar tümüyle çılgınca."

"Neden?"

"Adli Yardım Kurumu hakkında bilgi almak istiyorsan, ülkenden bi-
rini araştırma yapmak için gönderirsin. Doğrusu bu."

"Benim göndereceğim kişi ön yargılı olacaktır. Gördüklerini değil,
akıldakileri uygulamaya çalışır. Claire senden herhangi bir şeyi değiştir-
meni istemiyorum. İstedğim, bildiğin bir konuyu ülkemde uygulaman."

Ülkem... Ne çabuk kraliyet tacını takmıştı. Daha dün akşam o bir as-
kerdi. Bir arkadaşı. Hem de bir âşık. Yatağa götürse hiç itiraz etmezdi.

Ama bugün her şey değişmişti. Bir hükümdar gibi konuşuyordu.

Çünkü o bir prensti. Çok uzaklarda duruyordu. Erişmek imkânsızdı ona.

"Peki, neden ben? Neden acil? Programda en önde olmamalı."

"Acil değil." Claire'nin elini hala tutuyordu. "Ama halkımın buna ih-
tiyacı var. Claire bu adada güvende değilsin. Yakında seni buradan götü-
receğim. Ve dünyanın gözü üzerimizde olacak. Bunun önüne geçemem.

Ama ülkemde seni koruyabilirim."

"Neden ben, dedim."

"Çünkü senin hukuki deneyimlerine güveniyorum."

"Ama gördüğün, bildiğin herhangi bir şey yok."

"Olsun, kimse kusursuz değildir. Ben sana güveniyorum. Bu konuda
halkımı ikna edebilirim. Hobart'a iner inmez Felicity ve çetesi hakkında
hukuki işlemler başlayacak. Kanundan kaçamayacaklar. Claire seni ülke-
me götürmek istiyorum. Baloya kadar fazla görüşemeyecek olsak da, bir-
birimizi yakından tanıyacağız. Yeterli cesareti bulabilirsek, ilişkimizi ile-
tiye götürebiliriz."

"Cesaret..."

"İlişki cesaret ister." Parmaklarıyla genç kadının avucunu erotik bir
teklilde okşuyordu.

Claire'i yine şehvet basmıştı. Hala vakit varken, konuşmayı kesip ya-
tağa gitseler ne güzel olurdu. Ama bunu yapamazdılar çünkü Raoul ciddi
şeyler anlatıyordu. Dinlemeliydi.

Bir prens ona birlikte dünyanın öbür ucuna uçup gitmeyi teklif edi-
yordu. Claire Tremaine'ye. Birden başı dönmeye başladı. Tek hissettiği
Raoul'un avucunu okşayan parmaklarıydı.

"Ülkeme gittiğimizde, üzerindeki baskı kalkacak. Baloda benim eşim
olacaksın. Birlikte dans edeceğiz." Gülümsedi.

Gülümsemesi genç kadının içine işliyor, şehvetini arttırıyordu.

"Balodan sonra cebinde Avustralya biletin olacak. Herhangi bir baskı
hissetmeden ülkeni gidebileceksin." Claire'nin iki elini birden tuttu.

"Ne istediğinin farkında mısın?"

"Biliyorum, bu senin için bir şok. Ama beni sudan çekip aldığımda
hayatının değişeceğini biliyordum. Saraya gelip kral ve kraliçe ile tanışa-
caksın. Baloda şeref misafiri olacaksın. Herkesin gözü üzerinde olacak.
Erkekler seninle dans edebilmek için kuyruğa girecekler."

Claire gülümsemeye çalıştı. "Camdan ayakkabılarım da olacak mı?"

Raoul da karşılık vererek gülümsedi. "Masalın sonu farklı ama. Ka-
bak arabaya binmeyeceksin. Balodan sonra senin peşinden gelmeyeceğim.
Ne yapacağına tamamen kendin karar vereceksin."

"Verilen bir söz olmadan."

"İkimiz de birbirimize söz vermeyeceğiz. Cesaretimizi tartmak için
bir şans olacak. Şimdi, benimle gelip ilişkimize bir şans verecek misin?"

Hangi kadın o gözlere bakarak hayır diyebilir ki? Ama cesareti yoktu.
Ayakta olmadığı halde dizleri titriyordu. Bakışlarını kaçırdı.

Raoul bir eliyle genç kadının çenesini kaldırarak göz göze gelmeleri-
ni sağladı. "Claire, benimle gelecek misin?"

"Peki, geleceğim." Zorlukla, ancak fısıldayabildi.

Ve yer yerinden oynamıştı sanki.

Öğleden sonra saat ikide küçük bir uçak adaya indi. Genç âşıkler öyle
yemeğini henüz bitirmişlerdi. Claire uçak sesini duyunca hemen cama
koştı. "Çıkıp onlara iyi olduğumuzu göstermeliyiz."

Birlikte Marigold'un İtalyan terasına çıktılar. Genç kadın hemen el
sallamaya başladı. Gözlerinin içi gülüyordu.

Uçak yüz seksen derece dönerek SOS yazdıkları düzlükte durdu.

Üç
alanan da
stedigini
Prens
Hayı
"Yat
Raoul
dece bir
geliyor."
Mar
gitmek z
alışık ol
ediyordu
getirme
An
değişir
Ama kı
M
göz ka
ssız bi
İl
na res

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ÜÇ HAFTA sonra, Claire sabah Maretal'ın en kaliteli semtinde kiralanmış dairesinde uyandığında, hayatının sonuna kadar burada yaşamak istediğini düşünüyordu.

Prensın kollarındaydı.

Hayır, prensin değil, sevdiği adamın kollarındaydı.

"Yataktan çıkmak istemiyorum. Sarıl bana. Bu fantezi bitmesin."

Raoul sıkıca sarılıp saçlarından öptü. "İlk öpüşmemizden bu yana sadece birkaç hafta geçtiğine inanamıyorum. Bana yıllardır sevgiliyiz gibi geliyor."

Maretal'e iner inmez, Raoul kraliyet ailesini görmek üzere saraya gitmek zorunda kalmıştı. Son derece sistemli yaşıyorlardı burada. Claire alışık olmadığı için sinir oluyordu ama bunun gerekli olduğunu da kabul ediyordu. Şeref misafiri seviyesindeydi. Ülkenin hukuk sistemine yenilik getirmek için gelmişti.

Ancak resmi kurulda homurdanmalar hemen başlamıştı tabi. Kurul değişimden hoşlanmayan, yaşını almış, deneyimli kişilerden oluşuyordu. Ama kraliyet kuralları çok sıkı olduğu için itiraz hakları yoktu.

Medya'nın homurdanması daha güçlüydü tabi. Onlara göre, prens göz kamaştıracak kadar güzel ve çekici bir Avustralyalı avukat kadınla ıssız bir adada kapana kısılmıştı.

İlk akşam sarayda prensin kurtulması ve Claire'nin kahramanlığı adıyla resmi bir yemek verilmişti. Raoul ile yan yana oturmuşlardı masada.

Yanında fazla kıyafet olmadığı için sıradan bir giysiyle katılmıştı davete. Az bir makyaj yapmış, saçını arkada toplamıştı. Raoul gece boyunca çok kibardı. Hem ona karşı, hem de diğerlerine.

Her akşam yaptıkları uzun telefon sohbetlerini medya çok merak ediyor olmalıydı.

Raoul ona rahat edebileceği, güvenli ve sakin bir daire tutmuştu. Bu programının bir parçasıydı. İş için getirmişti onu ülkesine. Ve işi bitince gönderecekti.

Geldiğinden beri Claire kendini işine vermişti. Önceleri sıkıcı olacağını düşünmesine rağmen şimdi ilginç buluyordu. Çünkü ülkenin buna ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Faydalı bir iş yapıyor olmak hoşuna gidiyordu. Raoul vasıtasıyla istediği her kişiye, her bilgiye ulaşabiliyordu.

Bu arada Raoul'un özel hayatı hakkında da bilgi edinmişti. Bütün dünyanın gözü üzerindeydi ve kendisi için bir şey yapmasına neredeyse imkân yoktu. Fakat dün akşam, aralarındaki muhafaza etmesi gereken mesafeyi yok etmişti.

Claire camdan bakarken, karanlıkta simsiyah bir cip görmüştü. Cip apartmanın önünde durmuş ve en fazla beş saniye kalmıştı. O sırada bir asker cipten inmiş ve apartmana girmişti. Eğer gören biri olduysa da fotoğraf çekmesine imkân yoktu. Karanlıkta bir gölgeden ibaretti çünkü.

Birazdan gölge kapısını çalmıştı.

Claire onu nasıl karşılamalıydı? Arkadaş olarak mı? İşvereni olarak mı? Maretal'e geleli üç hafta olmuştu ve telefondaki gece sohbetleri günlerinin en önemli kısmını oluşturunuyordu.

Ama gölge hemen ona sarılmıştı. Elleriyle tenine dokunuyordu. Dudaklarıyla boynunu öpüyor, vücuduna elektrik salıyordu.

Raoul onun fantastik aşkıydı.

"Ne kadar kalabileceksin?" Claire fısıltıyla sordu. Heyecandan nefes alamıyordu.

Mantık dışı bir şeydi bu. Bir gecelik şehvet hayatını mahvedecekti. Nasıl olsa, işi bitince Avustralya'ya geri dönecek ve hayatı boyunca unutamayacağı bir yara kalacaktı vücudunda.

Raoul medyayla beraber yaşıyordu. Nereye gitse peşinden bir fotoğrafçı ordusu geliyordu. Kaçamak yapması bile çok zordu.

"Bir günlük izin verdim kendime."

Ama ya ona karşı hissettikleri?

Ya arzusu?

Raoul'un kolları
Zorunlulukları
bileni bilemezsin
yarım bir insanı
Ben senin ola
sürdü.
Claire artık or
görmüştü. Bu
yordur.
"Claire, bunu
benimle. M
kadar bek
"Benim için. Boyun
meleri deri
ni istiyorum.
daha fa
anlamli b
mıstım. Ama l
Adadaki g
ağa binmele
Raoul'u sadece
an olmasa, bi
aydı.
Aşklarını
Kendini med
Claire en tatlı
biydi.
"Sence z
"Ama...
"Ama b
"Ama k
casın deden
aşığından
istiyormuş
Monarşi tar
"Deder
unda yürü

Raoul'un kollarında olmaktan daha güzel ne olabilirdi bu hayatta?

"Zorunlulukları bir günlüğüne unutmak istiyorum. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Sana sarıldığımda vücudum tamamlanıyor. Sensizsen yarım bir insanım ben. Claire, aşkım, benimsin."

"Ben senin olamam, Raoul. Fırsat bulup yanıma gelebilmen bile üç hafta sürdü."

Claire artık onu daha iyi tanıyordu. Halkın ona olan sevgisini, saygısını görmüştü. Bu sevgiye karşılık vermek için çok çalışması gerektiğini biliyordu.

"Claire, bunun nedenini biliyorsun. Sen sevgilim olarak gelmek istemedin benimle. Medya'nın ilgisi bitene kadar beklememiz lazım. Ama nereye kadar bekleyeceğiz? Belki de dünyanın aşkımızı öğrenme zamanı gelmiştir."

Boynunu uzatıp kadını dudaklarından öptü. Arzu doluydu. Öpüşmeleri derinleştikçe derinleşiyordu. Yüzündeki tebessüm gitmişti.

"Seni istiyorum. Kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Seni her gördüğümde daha fazla âşık oluyorum, Claire. Sensizliğe dayanamıyorum."

Susup anlamlı bir ifadeyle baktı. "Sana balodan sonra gidebileceğini söylemiştim. Ama keşke kalsan. Yanımda olsan."

Adadaki günleri aşklarının embriyosuydu. Maretal'e gelmek için uçağa binmelerinden itibaren büyüdükçe büyümüştü. Claire üç haftadır Raoul'u sadece gazetelerde ve televizyonda görebilmişti. Gece konuşmaları olmasa, birbirlerine yabancı gibi kalacaklardı. Ama kalbi hep Raoul'daydı.

Aşklarını nasıl ilan edecekti? Balkona çıkıp bağırmayacaktı herhalde.

"Kendini medyanın önüne atmak zorunda kalacaksın. Buna hazır mısın?" Claire en tatlı haliyle gülümsüyordu. Raoul ne teklif etse kabul edecek gibiydi.

"Sence zamanı gelmedi mi? Claire seni tanıyalı bir ay bile olmadı."

"Ama..."

"Ama ben bir Japon balığı gibi kavanozda yaşıyorum."

"Ama kavanozunu geliştirmek için elinden geleni yapıyorsun. Raoul, basın dedenle aran açıldığını yazıyor. Meratal'i yirmi birinci yüzyıla taşıdığından bahsediyorlar. Parlamentoya daha fazla sorumluluk vermek istiyormuşsun. Halkı daha fazla söz sahibi yapmak için çalışıyormuşsun. Monarşi tartışılıyor."

"Dedem bu ülkeyi elli yıldır yönetiyor. Benden bekledikleri onun yolunda yürümem. Ama bana ihtiyaçları var. Onlara açık açık söyledim."

Eğer ben bu ülkeyi yöneteceksem, kendi kurallarına göre yönetirim. Yoksa çekip giderim.”

“Gerçekten gidebilir misin?”

Raoul sevgilisini kucakladı. Göz göze gelmişlerdi. Burunları birbirine değecek gibiydi.

Tahta geçmekten sıradan, herhangi bir şeymiş gibi bahsediyorlardı.

“Kabul etmezlerse, yapacağım başka bir şey yok.” Derin bir iç çekti.

“Babaannem her şeye karışıyor. Sürekli tartışıyoruz. Balonun güvenliğine bile kendi karar vermek istiyor. Güvenlik servisimiz kısıtlı ama baloda olmalılar. O istemiyor. Balo onların olduğu için susmak zorunda kaldım.”

Tahttan feragat edebilir miydi acaba? Claire’nin aklına Raoul’un asker üniformalı hali geldi. Prens, asker, denizci olabilirdi ama en önemlisi sevgilisiydi.

“Bilmiyorum. Tahta geçecek yakın bir akraba yok. Ve anayasaya göre, tahtın varisi olmazsa, doğrudan cumhuriyet ilan edilir.

“Sahi mi?”

“Monarşinin yıllar boyunca erittiği parlamentoyu düşünürsen, her şey olabilir.”

“Sen de bir şey yapamazsın yani.”

“Yapamam.” Claire’nin yüzünü avuçlarına alıp alnından öptü. “Öyle üzgün bakma, sevgilim. Bensiz yapamayacağına eminsin, değil mi?”

“Raoul yapamayacağım. Bana göre değil.” Claire gözlerini kaçırdı.

Prens derin bir iç çekti. “Bunu en başından beri biliyordum. Üzülme. Cuma günü balo var. Fantezimize devam edelim. Saraya gelip tuvaletini denemen gerekiyor. Ben de bugün üniformamı deneyeceğim. Dedemler şehir dışında. Benimle gel, eğlenelim bugün. Saray bahçesinde piknik hoşuna gider mi? Rocky’yi de alırsın. Gerçekleri kabul etmeden önce kendimize güzel bir gün hediye edelim.”

O akşam siyah cip yine geldi. Claire ve gölge asker ve tabi ki Rocky saraya gitmek üzere cipe binip karanlığa karıştılar.

Saray tam masal kitaplarında gördükleri gibiydi. Beyaz taşlarla inşa edilmiş, küçük kuleleri olan büyük bir binaydı. Çevresi hendekli siperlerle çevrilmişti. Ana girişi geçip kraliyet bahçelerinin etrafını dolaşarak arka kapının önüne geldiler. Saray gece karanlıkta Claire’ye ürkütücü gelmişti.

Bir görevli kapıyı açtı. Altmış yaşlarında, beyaz saçlı bir adamdı. Üzerindeki siyah elbisesiyle asil bir görünüşü vardı. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle onları karşıladı.

"Sizi tekrar görmek, ne güzel, hanımefendi."

"Claire, bu bey Henri Perceaux. Dedemin baş danışmanı. Ülke hakkında her şeyi ondan öğrenebilirsin. Benim saraydaki en iyi arkadaşımıdır."

"Ben hep ata binmekten korkmuştumdur."

"Ata binmeyen Avustralyalılar olduğunu bilmiyordum. Ama sörf yapmasını seversin, değil mi?" Prens şakayla sordu.

"Ah, evet."

"Başına taç takmak üzere olmana rağmen, hala Avustralyalısın."

"Taç mı takacağım?" Claire şaşkınlıkla sordu.

Henri cevapladı. "Kraliyet balosunda giyeceğiniz kıyafeti seçmenizde terzi ekibimiz yardımcı olacak."

Claire derin bir nefes aldı. Gerçekten masalda yaşıyor olmalıydı. Sindirella'nın terzi ekibi var mıydı acaba?

"İstediğin kıyafeti dikecekler. Yaratıcılığını çıkar ortaya."

"Yaratıcılığım donmuş durumda. Uzun zamandır blucin dışında bir şey giymemiştım."

Saray Claire'nin beklediğinden çok daha ihtişamlıydı. "Sarayda olduğuma göre önce avizeleri görmeliyim."

"Büyük avizeler kabul salonlarında ya da resmi odalarda. Ama bir dakika, babaannemin odasında da vardı bir tane. Hatta iki tane. Lüksü sever o."

"Bana gösterecek misin?"

"Hangisini?"

"Aptal olma, herhangi birini."

"Neden illaki avizeleri görmek istiyorsun?"

"Gördüğüm tek avize, arkadaşım Sophie'nin evindeydi. O da pek büyük değildi. Onu gördüğümde daha büyük avizeler gördüğümü söyleyebilmek için."

"Gerçekten hiç avize görmedin mi?"

"Biliyorsun, ben dünyanın diğer tarafından geldim... Majesteleri."

Raoul bir an baktı. Söyleyeceği çok şey vardı ama söylemeyecekti. "O zaman en büyüğünü görmelisin. Balo salonundakini."

"Orada kimse yok mu?"

"Elbette yok. Balo olmadıkça kim ne yapsın orada."

"Avizeleri parlatan bir görevli olabilir."

"Ama hafta sonundayız. İzindeler." Claire'nin elini tuttukten sonra beraber koridorda yürümeye başladılar. Birkaç pasajdan geçtikten sonra iki kanatlı büyük bir kapının önüne gelmişlerdi.

Raoul kapıyı açtı. "Buyurunuz."

Claire hayatında tek bir avize görmek zorunda kalsa, o mutlaka balo salonunun avizesi olurdu. Çünkü nefes kesici, inanılmaz bir avizeydi. Bu derece büyük, pırıl pırıl parlayan bir şeyi filmlerde bile görmemişti. Yüzlerce belki binlerce kristal vardı. Öyle bir ihtişamla parlıyorlardı ki, tek elle temizlenmiş olmalıydılar.

Kocaman salonun ortasına doğru yürüyüp avizenin tam altına geldi. "Dev gibi."

"Daha büyüğü de var. Dünyanın en büyük avizesi, İstanbul'daki Dolmabahçe Sarayında. Üzerinde yedi yüz tane ampul var. Dört ton ağırlığında. Ona uyum sağlayan, tırabzanları Bakara kristallerinden yapılmış bir merdiven de var."

Claire bir an düşündükten sonra itiraf etti. "Ben tırabzan nedir bilmiyorum."

Prens güldü. "Aslında ben de bilmiyorum. Kitaplarda öyle yazıyor. Claire, avizeler gözünü korkutmasın. Sadece faydalı eşyalardan biri."

"Neye faydası var?"

"Altında dans etmek güzeldir. Dansla aran nasıl? Baloda ikimiz bir vals yapmalıyız."

"Bir mi?"

"Ya da iki. İki den fazla olursa, medya evleneceğimize karar verir. Hatta çocuklarımıza isim aramaya başlarlar."

"O zaman iki dans yeter. Mantıklı olmalıyız."

Raoul birden ciddileşti. "Dünyanın gözü üzerimizde olacak. Ders almak ister misin?"

"Vals bilirim. Yani pistte fır fır dönmem ama küçükken annem öğretmişti."

"Öyleyse bir deneyelim." Raoul kollarını açtı.

Claire dondu kaldı. Raoul dünyanın ikinci büyük avizesinin altında dans etmek istiyordu. Sevdığı adamın kollarında olmak isterdi elbette ama kontrolden çıkmamalıydı. Gülümsedi. Korkuyla karışık, belirsiz bir ifade vardı yüzünde. Derin bir aşka dalmıştı ve çıkamıyordu.

Bir adım atıp yaklaştı.

Raoul
Dams
Clair
Müz
Kons ediy
adını du
O sı
lay elekt
ayı alır
uyordu
erde ba
ordu. F
geli bir
"Ç
Arzu
Ço
fotoğraf
bile. So
Cl
du. An
onun iç
"Y
Şimdi r
"N
"K
gideceğ
"E
sı değil
"Ç
G
Korkuy
korkutu
"E
"Y
"T
"

Raoul klasik vals tutuşuyla sarıldı. Onu dünyanın en kırılgan varlığı gibi dikkatle tutuyordu.

Dans ettiler.

Claire eridi, bitti.

Müzik yoktu ama kalp atışlarını tempo yapmışlardı. Yıllardır birlikte dans ediyorlarmış gibi bir uyum içindeydiler. Bitirdiklerinde Raoul genç kadını dudaklarından öptü.

O sırada kapıda genç bir çocuk belirmişti. Saray görevlisi değildi. Saray elektrikçisinin yardımcı olduğunu söyledi. Daha önce unuttukları kabloyu almaya gelmişti. Heyecan içinde ikisine bakıyordu. Prensi zaten talimiyordu ve Claire'nin de gazetelerdeki fotoğraflarını görmüştü. Son günlerde basın sürekli onlardan bahsediyordu. Claire ön sayfalardan düşmüyordu. Prensin hayatını kurtardığı için baloya davet edilmişti ve hukukla ilgili bir şeyler yapacaktı.

"Çabuk ol." Raoul çocuğa emir verdi. Tatlı öpüşmeleri yarıda kalmıştı.

Arzuyla birbirlerine bakıyorlardı.

Çocuk eline geçirdiği fırsatı kaçırmadı ve telefonunu çıkarıp ikisinin fotoğrafını çekti. Tek tuşla halletmişti. Tuşun çıkardığı ses duyulmadı bile. Sonra da çıkıp gitti.

Claire sonsuza kadar Raoul'un kollarında kalabileceğini düşünüyordu. Ancak bu küçük bir kaçamak değildi. Sonucu fazla etkili olacaktı onun için. Korkutucu olan da buydu.

"Yarın endişesinin bugünümüzü bozmasına izin vermeyelim, Claire. Şimdi ne yapacağız, biliyor musun?"

"Ne?"

"Karatecilikteki hünerlerini bana göstermen için jimnastik salonuna gideceğiz. İyi olduğunu söylemiştin."

"Evet söyledim." Söylemişti ama biraz abartmıştı. Çünkü karate ustası değildi.

"Öyleyse göster bana."

Genç kadın hala yoğun ve tutkulu öpüşmelerinin etkisi altındaydı. Korkuyordu. Çünkü fena âşık olmuştu. Bu kadar çabuk aşka dönüşmesi korkutucuydu.

"Beni yenemezsin." Raoul şaka yapıyordu.

"Yenerim. Gerçekten jimnastik salonu var mı?"

"Tabi ki."

"Sadece senin için mi yapıldı?"

"Personel de kullanıyor. Çalışanlarımıza iyi bakarız. Ama istediğim zaman kapatabilirim. Bu pek yapmadığım bir şey ama bugün tedbir alacağım."

"Çünkü karatedeki yeteneklerimi kanıtlamamı istiyorsun."

"Claire, hiçbir şeyi kanıtlaman gerekmiyor. Sen zaten bana..."

"Sus, konuşma. Baş üstüne Majesteleri. Spor salonuna gidelim. Bakalım kim kimi yenecek."

Prens ilk hamlelerde, Claire'nin onu yere düşürmesine izin verdi. İri bir adamdı. Orduda dövüş eğitimi almıştı. Ama sevdiği kadının gururunu kırmak istemediği için üstünlük göstermiyordu. O sırada Claire'nin sert bir hamlesiyle kendini minderde buldu.

Genç kadın gülüyordu. "Daha çok çalışmalısın, asker."

Asker mi? Claire bir an için Raoul'un prens olduğunu unutmuştu.

Prens ayağa kalktı. Orduda öğrendiği birkaç oyun göstermek istiyordu ama karşısında narin bir kadın vardı. Onu incitmeyecek ne yapabilirdi?

Birden ayağına aldığı darbeye kendini yine minderde buldu. Sevdiği kadın ona gülümseyerek tepeden bakıyordu.

"Ne oluyor?"

"Karatede iyi olduğumu söylemiştim." Genç kadın bir kahkaha attı.

"Bana bu oyunu öğret."

"Ciddi misin?" Elini uzatıp prensin kalkmasına yardım etti.

"Evet, lütfen."

Claire'yi tekrar öpmek istiyordu. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı. O kadar çekici görünüyordu ki. Uzun uzun öpüşmek geldi içinden. Ama Claire kendini karateye kaptırmış durumdaydı.

Karate eğlenceliydi ama terzide prova Claire'yi ürkütüyordu.

İki de randevusu vardı. Jimnastik salonunun lüks banyosunda duş aldıktan sonra giyindi ve biraz makyaj yaptı. Her şeye hazır olmalıydı.

Ama değildi.

Kısa bir süre sonra Henri gelip onu ikinci kattaki geniş bir odaya götürdü. İki kanatlı kapıdan geçip içeri girdiler. Dört tane kadın terzi ayakta onu bekliyorlardı. Dördü de siyah elbise giymişti.

"Matmazel Tremaine size emanet."

"Elbette, merak etmeyin." Kadınların en yaşlısı Henri'ye teşekkür edip arkasından kapıyı kapattı.

Zarif ve sık bi
biydi. Ancak bal
sezer biçer gibi b
narın tavrının bö
ardı.

"Mükemmel.

sterdi. "Bunlar
çıklarınızı karşıla

ne nasıl bir şey
"Basit bir ş"

iskanlığım yok
"Kraliyet 1

Louise'nin ifade
"Yani aslın

kkatleri çekm
Claire mas

en, sırmalı, pul
viliyor olmalı

mlara uygun al
tine gelmişti.

"Gerçekte
"Bu majes

Claire ola
ardı. Yakışac

O sırada l
gelmişti. Üzer

peden tırnağa
tzerine sarılan

"Bunu bi
Louise ş

"Bu kur
mız?"

"Matma
Raoul ö

balodan sonr
olmalı." Gid

üllü bir elbi

Zarif ve şık bir kadındı. Yaşlıydı ama yaşını tahmin etmek imkânsız geliyordu. Ancak bakışlarından olsa gerek, göz korkutucu bir duruşu vardı. Değer biçer gibi bakıyordu. Claire daha önce hiç terziye gitmemişti. Terzilerin tavrının böyle olduğunu düşündü. Özellikle ona tavır yapıyor olamazdı.

“Mükemmel. Ben Louise Dupont.” Baş terzi eliyle diğer kadınları gösterdi. “Bunlar Marie, Belle ve Fleur. Davet edildiğiniz balo için ihtiyacınızı karşılayacağız. Belle gerekli olanların tahmini listesini çıkardı. Bize nasıl bir şey istediğinizi söyler misiniz?”

“Basit bir şey istiyorum. Ben kraliyet ailesinden değilim. Davetlere alışkanlığım yok. Eğer olursa sade, siyah küçük bir elbise tercih ederim.”

“Kraliyet balosuna siyah, küçük bir elbiseyle gidemezsiniz.” Louise’nin ifadesiz bakan yüzü değişmişti.

“Yani aslında beni ön plana çıkarmayacak, sade bir elbise istiyorum. Dikkatleri çekmeyecek bir şey.”

Claire masanın üzerinde duran elbise çizimlerine baktı. Simli kumaştan, sırmalı, pullu, dantelli elbiselerdi. Saraydaki balolarda böyle elbiseler giyiliyor olmalıydı. Yemek için bej, sonrası için ise açık yeşil bir elbise ve onlara uygun aksesuarlar seçti. Oldukça kapalı elbiselerdi. Sıra balo kıyafetine gelmişti.

“Gerçekten siyah olmaz mı?”

“Bu majestelerine hakaret olur.” Louise kesin konuşuyordu.

Claire olabilecek en sade elbiseyi seçti. Koyu mavi, düz bir tasarımı vardı. Yakışacağını düşünmüştü.

O sırada kapı tıklayınca terzi kadınlardan biri gidip kapıyı açtı. Raoul gelmişti. Üzerinde rahat bir pantolon ve yakasız bir tişört vardı. Ama tepeden tırnağa kadar bir prens gibi duruyordu. Biçilmek üzere Claire’nin üzerine sarılan koyu mavi kumaşı görünce kaşlarını çatı.

“Bunu biliyordum. Bırakın onu.”

Louise şaşırmıştı. “Affedersiniz Majesteleri, anlayamadım.”

“Bu kumaşın kraliyet balosuna uygun olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Matmazel Tremaine’nin seçtiği kumaş.”

Raoul öfkeyle başını iki yana salladı. “Louise, Matmazel Tremaine balodan sonra ülkesine dönecek. Bu hayatı boyunca unutamayacağı bir anı olmalı.” Gidip masadaki çizimlere baktı. Gümüş rengi kumaştan yapılmış, tüllü bir elbiseyi beğenmişti. “İşte bu olmalı. Harika bir elbise. Tüm dün-

şansa hikâyesinden bir an önce kurtulmalıydı.

Ancak balo bitmeden gidemezdi. Raoul ile anlaşması vardı.

Aceleyle blucinini giyerken Louise onu izliyordu. "Prensimiz sizinle
duyacak." Ciddi yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu.

Claire bluzunu da giydi. Prens neden gurur duyacağını anlamamış-

Kraliyet üyeleri şaşırtıcı tuvaletlerle mi gururlanırdı?

Raoul koridorda oturmuş onu bekliyordu. Rocky kucağındaydı. Onun

kapıdan çıktığını görünce hemen atlayıp yanına geldi. Kuyruğunu sallı-

yordu.
Prens gülümsedi. "Acıktın mı? Bahçede pikniğe ne dersin?"

"Raoul ben..."

"İtiraz istemiyorum. Her şey bekleyebilir. Şu an yemeğe odaklanma-

lsın."

~ ONUNCU BÖLÜM ~

O GECE Raoul Claire'nin dairesine gitmedi. Claire de sarayda kalmak istemedi. İki gece üst üste beraber olmak sınırları zorlayacaktı. Basın onları platonik bir ilişki içinde görüyordu ve öyle kalması daha iyiydi.

Genç kadın güzel bir uyku çektikten sonra sabah erkenden uyandı. İşe gidecekti. Çalışmak, Raoul ile beraber olmaktan daha iyi geliyordu ona. En azından kafası karışıp durmuyordu.

Kurumu oluşturmaya başlamışlardı ama hepsi çok acemiydi. Bugün başkanlarıyla toplantı yapacaktı. Kahve içerken önceki hafta aldığı notları gözden geçirmeye başladı. Kafasını peri masalından uzak tutmaya çalışıyordu.

Onu işe götürecek araba geldiğinde, Raoul'un her sabah gönderdiği gazetelerden birini almış bakıyordu.

Birden dondu kaldı. İlk sayfa tamamen Raoul ile ikisinin fotoğraflarıyla kaplıydı. Vals bittikten sonra büyük avizenin altındaydılar. Öpüşüyorlardı. Fotoğraflar büyütülünce kumlanmıştı ama yine de aralarındaki tutku kolayca anlaşılabilirdi. İki aşığın öpüşmesiydi bu. Birbirlerine delice âşık iki kişinin.

Telaşla koridora doğru yürürken gazete elinden düşmüştü. Birden başlığı fark etti. Korkuyla okudu.

Roturière Australienne Pièges Notre Prince.
Halktan bir kadın, Prensimizi kafesledi.

Netes alamayacak hale gelmişti. Eğilip gazeteyi yerden aldı ve ilk paragrafı okumaya başladı. Prens'in hayatını kurtaran avukat kadının geçmişine ilgili yaptıkları araştırmayı yazmışlardı.

Avustralyalı genç avukat kadın başarılı bir iş hayatından sonra bir kadının sorumluluğunu üstlenmişti.

Biraz romantik bir giriş cümlesiydi bu ama araştırmalarının yüzeysel olduğu da belliydi. Diğer bir gazeteye baktı.

Prens köylü kızına âşık.

O sırada telefon çaldı. Raoul arıyordu. Ancak Claire'nin konuşacak hali yoktu. Duvara yaslandı. Gazeteler yine yere düşmüştü.

"Claire, cevap ver."

"Söyleyecek bir şey yok. Bir gün olacağını ikimiz de biliyorduk."

"Seni görmek istiyorum ama sarayın kapıları gazetecilerin işgali altında. Sana gelirim takip edeceklerdir. Her şeyi berbat etmiş olurum."

Bir an durdu. "Ama sen ikimiz birlikte onlarla yüzleşmek istersen..."

Birlikte mi? "Hayır! Sosyal hizmetler bölümünün başkanıyla toplantım var. Umarım basın peşimde olmaz."

"Sanmıyorum. Hala çalışmak istiyor musun?"

"Buraya çalışmak için geldim ben."

"Çok daha fazlası için geldin."

"Hayır. Ama şimdi gidersem, basında yazılanların doğru olduğu zannedilir. Yani buraya seni kafeslemek için geldiğim düşünülür."

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Eminim, aynısını Sindirella için de söylemişlerdir."

"İlişkimizin peri masallarıyla ilgisi yok."

"Raoul, imkânı yok. Bu masal değil, gerçek hayat. Muhteşem duygular içindeydim ama gerçeklerden kaçamayız. Ben sana göre bir kadın değilim. Bunu sen de biliyorsun."

"Claire, seni görmem lazım."

"Hayır. Bu ikimiz için de iyi olmaz."

"Baloya geleceksin, değil mi? Söz vermiştin."

Bir sessizlik oldu. Evet, söz vermişti. Elbisesi dikiliyordu. Onu giye-

cekti. Raoul ile beraber. O kraliyet üniformasıyla olacaktı.

Hayatı boyunca unutamayacağı bir gece olacağı belliydi. Anılarından silemeyeceği kadar önemli bir gece olacaktı. Ama hüzünlü bir gece.

Boş balo salonunda vals yaptıkları gece geldi aklına. Salon kalabalıkken ve üzerinde parlak gümüş renkli tuvaletle, Raoul'un kollarında dönerek dans ettiğini hayal etti. Unutamayacağı bir gece olacaktı.

Gitmeden önce söz verdiği işlerini bitirmesi gerekiyordu.

"Peki. Baloya geleceğim. Ama ondan önce beni görmek için ısrar etme. Resepsiyona katılmayacağım. Sadece balo. Sonra ülkeme geri döneceğim."

"Ama bu anlamsız."

"Hayır anlamlı. Çılgınca bir hatadan çok daha anlamlı."

Raoul gazeteleri tek tek inceledi.

Claire'i insafsızca yerin dibine sokmuşlardı. Onu geleceğin kraliçesi olmaya layık görmüyorlar ve yerden yere vuruyorlardı.

İçindeki öfke büyüdükçe büyüdü. Soğuk ve taş gibi sert bir öfkeydi bu. Rahatlaması için bir şeyleri kırması gerekiyordu. Saray bunun için ideal bir yerdi. Kırılacak dünya kadar eşya vardı. Değerli porselenler, sanat eserleri. Keşke hepsini kırıp dökebilseydi. Mobilyaları tek tek yakıp kül olmalarını izleyebilseydi.

Bu saldırılara karşı koyması mümkün değildi. Ülkenin prensi bile olsa, tek başına başa çıkamazdı koca medyayla. Ama ya Claire ile birlik olup onlarla yüzleşseler? Karşılarına çıkıp dimdik dursalar?

Ama bu olamazdı. Claire'nin istemeyeceğini biliyordu. Yapmazdı bunu. Yapısı öyleydi. Kendisini iş arkadaşları karşısında küçük düşüren Felicity'ye karşı bile bunu yapmamıştı. O zaman bütün arkadaşları onu aşağılamış olmalıydı. Şimdi ise bütün halk onu aşağılıyordu.

Kapı hafifçe tıkladı.

"Girin."

Henri kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. "Çok üzgünüm, Majesteleri." Yaşlı adam matemde gibiydi.

"Ben de öyle." Devamını getirmek için tereddüt ediyordu. Birden fikir değiştirdi. "Gazeteler doğru yazmış. Onu seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ama o saraya layık olmadığını düşünüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kalması için ısrar edemem." Elindeki gazeteyi yere fırlattı.

"Belki ata binmesini öğrenmek ister. Ders almak için saraya davet etti."

"Bu onu kalması için kandırmaya yeter mi?"

"Ben... Bilmiyorum."

İki adam birbirlerine bakıyorlardı. Biri genç diğeri yaşlı. Raoul çektiği acıyı saklamıyordu. Henri'nin elinde büyümüşü. Doğduğundan beri hep yanındaydı.

"Sizin için özel biri olmalı."

"Hayatımı kurtardı."

"Bunun bir karşılığı olmalı."

"Bu yüzden gitmesine izin vermiyorum."

"Başka bir yolu yok mu?"

"Biliyorsan söyle." Prens uzanıp yere attığı gazeteyi aldı. "Basının

bunun peşini bırakacağını düşünüyor musun? Çok acımasızlar."

"Biliyorsunuz, saray iddiaları çürütebilir."

"Yazılanların hepsi doğru ama haksızlık. Fakir doğduğu için ona işkence ediyorlar. Kendi elinde olmayan bir şey için."

"Gerçekten onunla evlenmek istiyor musunuz? Tahta layık görüyor musunuz?"

Raoul düşünmeye başladı. Yıllardır yalnızdı. Çevresine bir duvar ör-müş gibiydi. Hayatında ilk kez biri bu duvarı yıkmayı başarabilmişti. El-bette layıktı. Claire taç giyip tahta oturmalıydı.

"Tabi ki. Hayatımın sonuna kadar yanımda olmasını istiyorum."

"O da istiyor mu bunu?" Henri merakla sordu.

"Hayır, istemiyor. Ama bunun için onu suçlayamam."

Claire haftayı hayatında olmadığı kadar sıkı çalışarak geçirdi. Yetki-lilerin hemen hepsiyle tek tek görüşmüş ve fikirlerini almıştı. Ayrıca po-lise, hapishane müdürüyle, avukatlarla, hukuki yardım alamadığı için boş yere hapse düşmüş kişilerle toplantılar yapmıştı.

Ülkeye yabancı olduğu için yalnız başına karar vermek istemiyordu ama Raoul ısrar ediyordu. Hatta gazetelerde çıkan haberler nedeniyle top-lantıları da kendi yapmak istememişti.

Görüştüğü avukatlardan biri onu uyarmıştı.

"Burada olmaman gerekir. Gazeteler bu işi prensi kafeslemek için pa-ravan olarak kullandığını yazıyor."

"Ama öyle değil. Majesteleri bu işi yapmam için çok ısrar etti."

“Yani sen ve prens...” Avukat anlamlı bir tavırla gülümsemişti.
 “Resmi işler sıkıcı. Bir kadın canı istediğinde biraz eğlenelmeli.”
 Avukat buna gülmüştü.

Raoul her gece telefonla arıyordu. Ama Claire sadece işle ilgili konuşuyordu. Son görüşmelerinde, yakında kapsamlı bir rapor hazırlayacağını söylemişti.

“Konuşmalarımız dinleniyor olabilir mi?”

Prens net bir cevap verdi. “Hayır.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Claire...”

“Söz verdiğim gibi baloya katılacağım. Sonra gidiyorum. İşim bitmiş olacak.”

“Kalmanı çok istediğimi biliyorsun.”

“Sana uygun olmadığımı da biliyorum. Raoul kendine bir prenses bulmalısın. Ben sadece Claire’yim.”

Prens annesiyle babası öldüğünden beri yalnız olduğunu hatırladı. Çocukluğu yalnız geçmiş ve sonrasında kendini orduda bulmuştu. Takım çalışmasının ön planda olduğu ama herkesin yalnız olduğu bir yerdi orası. Duygusallığa hiç yer yoktu.

Çıktığı kadınlar hayatını dolduramamıştı. Hepsi unvanının peşindeydi. Yalnızlığı uzun zaman önce öğrenmişti. Bundan sonra da yalnız olabildi.

Ama Claire giderse içinde hayatı boyunca tedavi edilemeyecek bir yara oluşacaktı. Ve elinden gelen bir şey yoktu. Bir ülkeyi yönetmeye hazırlanan, halkının saygı duyduğu bir veliaht prens aşk hayatını yönetmiyordu.

Balodan iki gün önce dedesiyle babaannesini görmeye gitti. Her zaman saygı çerçevesinde geçen konuşmaları bu kez tartışmaya dönüşmüştü. Sonunda verdiği kararın doğru olduğunu bir kez daha kabul etti.

Dedesı pek konuşmamış, sadece dinlemişti. Ancak kraliçe öfkelenmişti. “Bunu yapamazsın.”

“Denemek istiyorum, babaanne. Benim için en iyi şey olduğuna karar verdim.”

“O soylu biri değil. Sıradan bir kız.”

“Ama değer.”

“Raoul, büyük bir riske girersin.” Yaşlı kadın gözlerini dikmiş, bakıyordu.

"Riske girmeye değer. Kazancım çok fazla olacak."

"Sen seçme hakkı bırakmıyorsun."

"Hayır." Gözü sehpanın üzerinde duran gazetelere takıldı. Hepsi Claire'den bahsediyorlardı. "Çünkü kararımı verdim."

Claire uçak biletini almıştı. Balonun ertesi günü, sabah erkenden Avustralya'ya uçacaktı.

Kendi kendine mırıldandı. "Aynı Sindirella gibi. Ama giderken cam ayakkabı bırakmayacağım."

Boy aynasının karşısındaydı. Kendisine korkuyla karışmış bir merakla bakıyordu. Balo için sarayda giyinmesi gerekiyordu ama reddetmişti. O nedenle Henri tuvaletini bir terziyle beraber dairesine göndermişti. Ayrıca bir kuaför, makyajcı ve kapıda bekleyen bir limuzin de vardı.

Bir geceliğine kraliyet üyesi olacaktı. Hayatının geri kalanından bir gün önce.

Aynada gördüğü kendisi değildi sanki. Bir prenses duruyordu. Daha uzun boylu, daha ince gibiydi. Zarıflığı ile saraya layık bir hale gelmişti. Kuaför saçlarını bir sanat eseri gibi işlemişti. Başındaki tacın altından dalga dalga omuzlarına düşüyordu. Pırlantalarla süslü bir taç takmışlardı başına.

Boynundaki iri taşlarla süslenmiş kolye ve küpeleri şöyle dursun, başındaki taç tek başına nefesini kesmeye yetiyordu.

"Prensin annesi öldüğünden beri mücevherler hiç kullanılmamıştı." Terzi kadın şaşkınlığını gizleyemedi. "Prensin bugün için ortaya çıkarmasına çok şaşırdım."

Kadın bulvar gazetelerini okumuş olmalıydı. Onu taç takmaya layık görmüyordu.

"Sanırım, ülkeme dönmeden önce, son bir teşekkür bu. Zaten sadece bir gecelik." Ses tonunu kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Ama prens için..."

Kuaför araya girdi. "Çok yakıştı. Majesteleri ile olan fotoğrafınızı gördüm, hanımefendi. Çok romantikti. Gerçek olsaydı ne hoş olurdu."

"Gerçek olmasını istemezdim. Bu korseyi giymek zorunda mıyım?"

"Kum saati şeklinde bir vücuda başka türlü sahip olamazsınız." Terzi kadın cevap verdi. "Daha önce giydirdiğim kadınlar şikâyet etmemişlerdi. Mükemmel bir vücut için katlanmaya değer."

Kuaför kız yine araya girdi. "Siz ona bakmayın hanımefendi, vücudunuz zaten mükemmel."

Claire aynada yüzüne bakıyordu. Öyle güzel bir makyaj yapılmıştı ki, sanki makyajsız gibiydi. Başka biri olmuştu. Aynada gördüğü Claire Tremaine değildi.

“Pekâlâ, kabaktan arabam nerde.”

“Limuzin kapıda bekliyor hanımefendi.” Makyajcı kız cevap verdi. “O kadar güzel oldunuz ki, prensinizin nefesi kesilecek.”

“O benim prensim değil.” Kloş eteğini toplayıp kapıya doğru yürümeye başladı. Adım attıkça ayağındaki beyaz ve zarif ayakkabılar görünüyordu. “Hiçbir zaman da olmayacak.”

Claire saraya vardığında balo başlayalı bir saat olmuştu.

Raoul tahtın varisi olarak, komşu ülkenin kraliçesiyle vals yaparak baloyu resmen açtı. Şimdi başkalarının da piste gelip dans etmesi gerekiyordu. Akıllı Claire’de olduğu için meraklanmıştı ve bir an önce dansı bitirip telefon etmek istiyordu.

Henri dans etmesi gereken kadınların listesini yapıp ona vermişti. Prenslik görevleri arasında dans etmek de vardı.

Uşağın gür sesiyle yaptığı anonsu duyunca rahatladı.

“Bayan Claire Tremaine.”

Dansın açılmasıyla balo hareketlenmişti. Kimsenin anonsları dinlediği yoktu. Ama birden müziğin değişmesiyle anons dikkat çekmişti. Başlar birden girişe doğru döndü.

Claire harikuladeydi. Nefes kesiyordu.

Claire’nin saray ziyaretlerinden Henri sorumluydu. Onun gelişi için orkestra ile anlaşmış ve görkemli bir giriş müziği hazırlatmıştı.

Babaannesi Raoul’un yanındaydı. Kolundan tutup fısıldadı. “Hemen yanına gitme. Önce başkaları ile dans etsin.”

“Her şeye karışıyorsun, babaanne.”

“Bu gece bizimle beraber olman gerekiyor. Deden konuşma yaparken yanında olmalısın. Sen veliahtsın. Herhangi biri gibi kız peşinde koşamazsın.”

“Keşke o kızı tanısaydın.”

“Onu yeteri kadar tanıyorum. Senin hayatını kurtaran kız. Hepsi o.”

Raoul başını çevirip kraliçeye baktı. “Sevdiğim kadına saygı duymalısın.”

Claire kalabalığın arasında yalnız başına duruyordu. Hayatında ilk kez bir kraliyet balosuna katılmıştı. Gördüğü ihtişamdan etkilenmemesi

mümkün değildi. Dünyanın ikinci büyük avizesinin şıkır şıkır parlattığı salona binlerce çiçek getirilmişti. Orkestranın çaldığı müzikle davetliler dans ediyorlardı. Muhteşem bir ortam yaratılmıştı.

Ama en muhteşem olan Raouldu. Gerçek bir rüya prensiydi o. Üzerinde tam takım kraliyet üniforması vardı. Koyu renk ceketinin önüne çaprazlama geniş bir kuşak takılmıştı. Omuzunda apoletler, göğsünde madalyalar vardı. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde kesilmişti. Boyuyla, iri yapısıyla gücünün zirvesinde muhteşem bir prensi.

Kalabalığın arasından ona doğru gelirken gülümsüyordu.

Yaklaşınca elini uzattı. "Hoş geldiniz, Bayan Tremaine."

Claire heyecandan konuşamıyordu. Kekelemeye başladı.

Raoul elini tutup parmaklarını dudaklarına doğru götürdü. Tatlı bir şekilde gülümsüyordu.

"Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

"Bu kıyafet içinde hiçbir şey bana uygun gelmiyor."

"Claire, benimle kal. Lütfen." Prens yalvardı. Bakışları ciddileşmişti.

"Bu gece kalıyorum ya."

Sevdiği kadın ile son bir gecesi kalmıştı. Yani son bir şansı vardı.

Dans ettiklerinde Claire'nin kollarında nasıl eridiğini görmüştü. Belki dans kararını değiştirmesine yardımcı olurdu. İnsanların hasetle bakışları ters etki yapabilirdi.

Yeni parçayla beraber dansa başladılar. Hemen ardından fısıltılar, kırdamalar da başladı. Ancak Raoul kollarındaki kadının tadını çıkarmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Döndükçe etekleri savruluyor, zarif bacakları ortaya çıkıyordu. Göğüsleri birbirlerine yapışmıştı. Uçuyorlardı sanki.

Claire Raoul'u seviyordu. Tenlerinin temasından hoşlanıyordu. Onun kollarında sabaha kadar dans edebilecek kadar mutluydu.

Ancak balo danstan ibaret değildi. Bir programı vardı. Kral ve kraliçenin konuşmasına gelmişti sıra. Kürsüye doğru yürürlerken, Raoul'un yanından geçiyorlardı. Yaşlı kadın fısıldadı. "Yanımızda olmalısın."

"Babaanne kararımı biliyorsun. Claire ile kalacağım."

"Raoul gitmelisin." Claire atıldı.

"Çift olarak mı geleceğiz?"

Kraliçe başını iki yana salladı. "Hayır, program öyle değil."

“O zaman burada kalıyorum.”

Birden kral beklenmedik bir şekilde araya girdi. “Siz de gelin küçük hanım. Bu ülke size iyi davranmıyor. Ben bu açığı kapatmak istiyorum.” Kolunu uzattı. “Lütfen.” Raoul’a baktı. “Sen de babaannene yardım et. Koluna gir.”

Prensin başka çaresi kalmamıştı. İki farklı çift olarak kol kola sahneye doğru yürümeye başladılar. Claire kralın merdivenleri çıkmasına yardım etti. Raoul da babaannesine.

Sahnedeki sıralanarak durdular. Raoul ile Claire iki yandaydı ve birbirlerinden uzak kalmışlardı. Raoul başıyla yanına gelmesini işaret etti ancak genç kadın görmezlikten geldi. O sırada perde müzikle beraber yarıya kadar kapandı. Claire üzerine doğru gelen kocaman perdeyi görünce panikleyerek geri adım atmıştı. Ancak bir anda kendini perdenin arkasında buldu.

Yerinin orası olduğunu hatırladı birden. Saray çalışanları orada işlerini yapıyorlardı. Gerçek yeri onların yanıydı. Spotlar altında ona yer yoktu. En yakın duvara yaslanıp derin bir nefes aldı. Raoul’un peşinden gelmemesi için dua ediyordu.

Kral konuşmaya başladığında Claire’nin Sindirella masalı da sona ermişti. Artık Raoul’a ihtiyacı yoktu. Kimseye görünmeden kaçıp gitmek istedi. Gerekirse sabaha kadar havaalanında bekleyebilirdi.

Kral Marcus yılların verdiği tecrübeyle, uzun konuşmaların davetlileri sıkıldığını biliyordu. Bu nedenle kısa ama anlamlı bir metin hazırlamıştı. Kral halkın önüne çıkıp konuşmaktan hoşlanan biri değildi. Bu görevi çoğunlukla kraliçeye devrediyordu. Bu nedenle, konuşmaya başlayınca, davetliler nezaketle dinlemeye başladılar. Gülünecek yerde gülüyor, alkışlanacak yerde alkışlıyorlardı.

Raoul Claire’nin sahnede olmadığını yeni fark etmişti. Birden telaşlandı. Nereye gitmiş olabilirdi? Gözleriyle kralın konuşmasını dinleyen kalabalığı taradı. Orada yoktu. Dairesine dönmüş olabilir miydi?

Salondaki herkes, kralın konuşmasına kilitlenmişti. Ancak Raoul bateri çalan adamın başka bir yere baktığını fark etti. Sanki kalabalık arasında birini arıyordu. Bakışlarını takip edince ona yakın bir yerde duran siyah bir smokin giymiş, kırk yaşlarında birini gördü. Yabancı bir diplomat olmalıydı. Yalnızdı.

Fakat adamın krala baktığı yoktu. Dikkatle bateristi izliyordu. Göz

göze geldiklerinde başıyla belli belirsiz bir işaret yaptı. Sonra ayakkabısını bağlamış gibi eğildi. Kalktığı anda elinde büyük avizenin ışığıyla parlayan metal bir şey vardı.

Bir tabanca.

Raoul orduda geçirdiği yirmi yılın verdiği tecrübe ile ok gibi yerinden fırladı. Claire'i sonra da arayabilirdi. Önce tehlikeyi halletmeliydi. Yıldırım hızıyla adamın üzerine atlayarak bir anda yere indirdi.

Tabanca elinden fırlamış ve parlak parke zeminde kayıp gitmişti. Raoul adamın yalnız olmadığını biliyordu. Bağırды. "Güvenlik, bateristi yakalayın. Sahnede."

Koyu renk elbiseli güvenlik birimi hemen harekete geçti.

Henri'nin ona verdiği mektup geldi aklına. Kraliçeye yazılmıştı. Şöyle diyordu.

Emirlerimize uymazsanız, kral ölecek. Fidyeye için seni esir alacağız. Parayı ödeyip hayatta kalın.

Buna benzer bir tehdit mektubu, birkaç yıl önce komşu ülkenin kralına da gelmişti. Güvenlik müdürü endişelenip, kraliçeye ekibinin arttırılması talebinde bulunmuştu. Balolardaki güvenliği yeterli bulmuyordu.

Kraliçe şöyle cevap vermişti. "Balodan sonra ne yaparsan yap. Korumam ordusunun balomu mahvetmesini istemiyorum."

Müdür daha sonra olanları Henri'ye anlatmıştı. Henri de Raoul'a tabi. "Lütfen babaannenle konuş."

Raoul konuşmuş ama sonuç alamamıştı.

"Henüz yetkin yok. Baloyu korumalarla dolduramazsın."

"Babaanne onlar benim korumalarım olmayacak, sizin güvenliğiniz için."

"Benim ülkemde tehdit olmaz."

Ama vardı ve gerçekti. Girişte diplomatlara arama yapılmadığı için isteyen saraya silah sokabilirdi.

Kralı öldüreceğiz ve seni rehin alacağız.

Koşarak gelen korumalar tekrar seslendi. "Baterist. Orada sahnede."

Sert bir ses duyuldu. "Kimse kımıldamasın."

O sırada baterist yerinden fırlamış ve kraliçeyi kürsünün arkasında

yakalamıştı. Elindeki şiş gibi ince uzun ve keskin bıçağı yaşlı kadının boğazına dayadı. Bateria sopasının içine saklayarak saraya sokmuş olmalıydı. Kadını sürükleyerek geri geri, sahne arkasına doğru gidiyordu. Claire oradaydı. Bağışmaları duymuş ve perdeyi aralayarak ne olduğuna bakmıştı.

Kral kürsü de kalakalmıştı. Orkestranın diğer elemanları telaşla kaçıştılar. Perdenin arkasında Claire, kraliçe ve saldırgan yalnız kalmışlardı. Saldırgan Claire'yi fark edince durup bir an baktı. Önce gözü girdap gibi dönen kloş eteğine takıldı. Sonra başındaki tacı gördü.

Basında Claire'nin fotoğrafını görmüş olmalıydı. Aşağılayarak bakıyordu. Gazetelerin bahsettiği işe yaramaz, pislik biriydi.

Elindeki bıçak hala kraliçenin boğazındaydı. Gerilemek istedi ama yaşlı kadın geri gitmiyordu. Yaşına göre gösterdiği direnç çok çok iyiydi. Bağırды. "Bırak beni, aptal."

"Kes sesini!" Claire'ye döndü. "En küçük bir hareketinde kraliçenin boğazı gider. Eğer senin için değerliyse, olduğun yerde kal."

O sırada Raoul sesleri duymuş ve perdeyi açarak yanlarına gelmişti. Güvenlik ekibi de yakaladıkları diplomat ile arkasındaydılar.

Saldırgan onlara doğru bağırды. "Kraliçe benimle geliyor. Arkadaşımı serbest bırakın."

Prens elindeki tabancayı havaya kaldırıp saldırgana doğrulttu. Güvenlik ekibi de aynı pozisyonu almıştı..

Ancak adam kraliçeyi kendine siper yapmıştı. Ateş etmek mümkün değildi. Bağırды. "Onu bırakın. Hemen şimdi. Yoksa kraliçeyi öldürürüm." Doğrudan Raoul'a bakıyordu.

Yapacak bir şey yoktu. Raoul'un işaretiyle korumalar diplomatı bıraktılar. Adam hemen aristokrat kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Claire, Raoul ve korumaların çaresizliğini görüyordu. Kafasını çalıştırmalıydı. Bir dakika içinde saldırgan kraliçeyi götürecekti.

Çok kısa zaman içinde bir yol bulmalıydı. Bir an Raoul ile göz göze geldiler. Çok kısa bir süreydi ama mesajını göndermişti.

Harekete geçmeliydi.

Şimdi.

Ayağındaki zarif ve yüksek balo ayakkabılarını yavaşça çıkardı. Eteklerini yukarıya çekti. Bacakları jartiyerine kadar ortaya çıkmıştı. Sal-

Saldırgan kraliçe ve korumalara odaklandığı için Claire'i görmüyordu.

Aldığı karate derslerindeki en iyi hamlesi aklındaydı. Yoko Geri yapacaktı. Sessizce yaklaştı. Bu hareketi daha önce, dersler dışında hiç kullanmamıştı. Korseli, balo elbisesiyle uygulamak çok zordu. Ama denemesi gerekiyordu.

Yumruklarını sıkmıştı. Birden havaya sıçradı ve bacağını yan çevirerek adamın dizlerinin arkasına var gücüyle bir tekme patlattı.

Karate hocasının söyledikleri kulağındaydı.
Bu hareket rakibine ciddi hasar verir. Yok yere kullanma. Sadece çaresiz kaldığında, bir ölüm kalım mücadelesi içine düştüğünde kullan.

Kaçmak için zamanın olacaktır.
Hocası haklı çıkmıştı. Saldırgan çılgılık atarak, kraliçeyle beraber sırt üstü yere düştü.

Ama bıçak hala elindeydi. Tehlike bitmemişti. Claire sonraki hamlesini yapmalıydı.

Çevik bir hareketle adamın bıçak tutan elinin bileğine bir ayağıyla bastırdı. Diğer ayağını ise tam boynuna koymuştu. Saldırgan boşta kalan eliyle kurtulmaya çalışıyordu ama Claire boynuna bastırdıkça vaz geçmek zorunda kalıyordu.

Kraliçe debelenerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"At bıçağı." Claire bağırdı.

"Seni şıllık..."

"Ben şıllık değilim ama üçüncü derece siyah kuşak sahibiyim. Bıçağı bırakmazsan boynunu kırarım." Ayağını biraz daha sert bastırdı.

Aldığı derslerde boyuna yapılan baskının şiddetini ayarlamasını öğrenmişti. Biraz fazla bastırsa adamın boynu kırılabilirdi.

Ancak adamın çılgınlıkları baskının yeterli olduğunu gösteriyordu. Elindeki bıçağı bırakmak zorunda kaldı.

Claire pozisyonunu bozmadan duruyordu. Adamı bıraksa ikinci bir bıçak çıkarabilirdi cebinden.

O sırada Raoul yanlarına gelmişti.

Korumalar adamı kısıkvrak yakaladılar. Kontrol tekrar onlara geçmişti.

Ve en önemlisi Raoul yanındaydı.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah saat beşte, Claire uçağa bindi.

Aklında dün gece olanlar vardı. Balo kargaşa ve korkuyla sona ermişti. Acaba adamların planı neydi? Yakalanmasalar ne yapacaklardı?

Kraliçe sinir krizlerine girmişti. Kral ve Raoul onu sakinleştirebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Olaylardan sonra Claire Raoul'u görmeden saraydan çıkmıştı. Henri peşinden gelmiş ve prensi bekleme salonunda bekleyebileceğini hatırlatmıştı. Ancak geri çevirmişti. Bir an önce kaçıp gitmek istiyordu. Onu bekleyen siyah arabaya binip dairesine gitti.

Kısa bir süre sonra, üzerinde blucin ve anorakla kendi çağırdığı taksideydi.

Şimdi de uçakta. Gözlerini sabit bir noktaya dikmiş, uçağın kalkmasını bekliyordu. Yüzü bembeyazdı ama kararlıydı. Belki biraz daha bekleyebilirdi ama rezervasyonu en erken uçağa yapılmıştı.

Maretal'dan Londra'ya, oradan Sidney'e. Yirmi dört saat sonra neredeyse altı aydır uğramadığı evinde olacaktı.

Yapması gereken işleri vardı. Birkaç ay yoğun geçecekti. Ama raporunu e-posta ile gönderecek ve Maretal'a dönmeyecekti. Raoul ve ekibi isterlerse kullanabilirlerdi. İstemezlerse de, o görevini yapmış olacaktı.

İyi hissetmiyordu kendini.

"Portakal suyu?" Hostes koridorda arabasıyla içecek veriyordu yolculara. "Özür dileriz. Küçük bir gecikme yaşayacağız. Yarım saati geçmez."

Claire gözlerini kapadı. Yarım saat sonra hayatının geri kalanı başla-

ıracaktı.

Raoul.

Nasıl onu terk edebiliyordu?

Âşık olduğu adamı.

Bitkindi. Uyumak istiyordu. Ama uyuyarak nereye kadar gidebilirdi ki? Aslında adrenalini yüklüydü. İçi içine sığmıyordu. Gözlerinin önünde Raoul'un yüzündeki çaresiz ve korkulu ifade vardı. Sonrasında yanına geldiğinde, hala endişeliydi.

O imkânsız bir adamdı.

Yolcuların yerleşmesi sürüyordu. Gözlerini aralayıp pencereden dışarı baktı. İki siyah limuzin piste girmiş uçağa doğru geliyorlardı. Pencerele- ri simsiyah olduğu için içerileri görünmüyordu. Yaklaşınca durdular. Ar- kadaki limuzinden takım elbiseli adamlar indi. Silahlı ve tehlikeliydiler.

Bu adamlar dün gece neredeydiler acaba?

Sonra öndeki limuzinin arka kapısı açıldı ve Raoul indi.

Raoul'du o.

Üzerinde blucin ve tişört vardı. Bez bir torba taşıyordu. Kraliyet üye- si gibi değildi. Yanındaki adamların ellerini sıktıktan sonra başını kaldırıp uçağa baktı.

Claire hemen başını pencereden çekerek arkasına yaslandı. Raoul uçağı durdurmaya gelmişti.

Gidemeyecekti.

Oturduğu yerden kapıyı göremiyordu. Yolcular arasında fısıldaşmalar başlamıştı. Bir anonsla beraber sessizlik oldu.

"Kalkışa hazırız."

Kısa bir cümleydi.

Claire göz ucuyla dışarı baktı. Limuzinler gitmişti. Uçak geri geri ha- reketlendikten sonra kocaman burnunu piste doğru çevirdi.

Uçak pistte hızlanmaya başladığında Claire her kalkışta olduğu gibi gözlerini kapamıştı.

İşte havadaydı. Maretal masalı sona ermişti.

"Sıcak havlu ister misiniz?" Hostes görevini yapıyordu.

Claire küçük havluyu alıp yüzüne yapıştırdı. Sıcak ve hoş kokuluydu. Rahatlatıcı bir etkisi vardı.

"Merhaba."

Tanıdık bir sestiydi bu.

"Misafir kabul eder misin?"

Claire havluyu yüzünden çekip baktı. Raoul koridorda hostesin yanında duruyordu.

Yanındaki koltuk boştu. Ağzına kadar dolu uçakta bu bir tesadüf olamazdı. Kraliyet üyeliğinin her kapıyı açabileceğini hatırladı.

Raoul yanındaki koltuğa geçip oturdu.

Claire şaşkındı. "Ekonomi sınıfında mı uçacaksın?"

"Neden olmasın?"

"Peki, neden buradasın?"

Raoul genç kadının elini tuttu. "Claire, sen Maretal kraliçesinin hayatını kurtardın. Birinin sana teşekkür etmesi gerekiyordu. Dün gece birden ortadan kayboldun. Benim de yapmam gereken formaliteler vardı."

"Uçak biletim hazırды."

"Bensiz Avustralya'ya kadar gidebileceğini mi düşünmüştün?"

"Evet, elbette öyle düşündüm." Claire oyuna geldiğini anlamıştı. "Raoul, anlaşmamızda bu yoktu. Keşke hiç gelmeseydin."

"Gemileri yakıp geldim. Saraydaki işlerle Henri ilgilenecek. Artık seninleyim."

"Henri..."

"Ülkenin yeni yöneticisi o. Ben işsiz kaldım."

İşsiz...

Genç kadın derin bir nefes aldı. Raoul dar blucin ve tişörtle çok çekiciydi. Orduda kazandığı kaslı vücudu ortaya çıkmıştı. Tıraşsızdı. Hafif sakal çok yakışıyordu yanık tenine.

Prens devam etti. "İstifa ettim. Çok güzel ama buna ne kadar izin verirler bilmiyorum."

"Sen istediğin kadar. Bir prenssin sen. Kendin karar verirsin."

Raoul başını iki yana salladı. "Hayır. Yeni bir unvana ihtiyacım var. Prens Raoul oldum. Yarbay Raoul oldum. Artık Bay Raoul olmak istiyorum. Avustralyalı sıradan bir adam. İtirazın var mı?"

Claire donmuş kalmıştı. Bu gerçek olamazdı. Elinde tuttuğu küçük havluyla tekrar yüzünü kapatsa Raoul yok olur muydu? Gerçek ötesi bir şeydi bu.

"Yapamazsın. İstifa edip gidemezsin. Sen veliaht prenssin."

"Önce bende öyle düşünüyordum. Ama seni kaybedeceğimi anladım, fikrim değişti."

"Ülkenin sana ihtiyacı var."

"Son birkaç haftadır, ülke yönetimini inceledim. Dedem yaradılış

olarak ülke yönetecek biri değil. Akli hep kitaplarındadır. Öyle yetiştirilmiş. Babaannem dizginleri eline almak zorunda kalmış. Artık yaşlanıyor ama hala çok iyi.”

“Yardıma ihtiyacı olduğunu sen, kendin söylemiştin.”

“Evet doğru. Fakat şimdi düşününce ona haksızlık yapıldığını anlıyorum. Evlenmeden önce herkes onu kraliçeliğe layık olmadığını düşünüyormuş. Ama dedem onu kaybetmek istemiyormuş. Tahttan feragat etmeyi düşünmüş.”

“Yani tehdit mi etmiş?” Claire hala rüyada gibiydi. Yaşadıklarına inanamıyordu. “Sen de aynısını mı yapacaksın?”

“Ben tehdit etmedim. Sadece istifa ettim.”

“Çekip gittin mi yani?”

“Hey, ben onurlu biriyim. Öyle çekip gidemem.”

Claire anlayamamıştı. Sordu. “Ya ne yaptın?”

“Yetkilerimi parlamentoya devrettim. Aklıma gelen en mantıklı çözüm buydu. Henri gerekeni yapacaktır.”

“Raoul...”

“Geçen hafta, dedemlerle konuştum. O fotoğrafların gazetede çıkmasından sonra. Onlara birlikte olmasalar ülkeyi yönetemeyeceklerini açık açık söyledim. Dedem karısı olmasa altından kalkamayacağını itiraf etti. Sonra babaannem de dürüstçe cevap verdi. Bana aşkları olmasa ülkenin karton bina gibi çökeceğini söyledi. Kraliyetin çok büyük bir şans olduğunu ancak yükünün de çok ağır olduğunu anlattı. Eğer seni gerçekten seviyorsam, bunu anlayabileceğini itiraf etti. Desteklemiyormuş ama kabul edecekmiş.”

“Oh, Raoul...”

“Biz dışarıdan kontrol ederken, parlamento ülkeyi yönetecek. Ülke demokrasiye alıştığında monarşiye gerek kalmayacak. Bunu yapabilmeliyiz. Ülkenin geleceği için.”

“Raoul, demokrasiye geçmek yıllar sürer. Ayrıca monarşi de sürebilir. Sen muhteşem bir kral olurdun.”

“Ama sensizken değil.”

“Ah, ben asla kraliçe olamam. Bütün ülke benim bir pislik olduğumu düşünüyor.”

“O zaman bütün ülke ikimizin de birer pislik olduğunu düşünsün. Yarın sabah gazete manşetlerini okuyunca zaten öyle düşünecekler. *Prens sevgiliyle beraber kaçtı.*”

"Dün akşamki balodan sonra belki manşetler değişir. Prens aklını kaçırdı." Claire güldü.

"Prens gerçekten aklını kaçırarak." Genç kadına tutku dolu gözleriyle baktı. "Claire, seninle Avustralya'ya geliyorum. Bundan sonra senin benim evim demek. Sen nereye gidersen peşinden geleceğim. Henüz ne iş yapacağıma karar vermedim. Bir güvenlik ekibine katılabilirim. Ya da bir gece kulübünde fedailik yaparım. Sen ne yapmayı düşünüyorsun? Senin geleceğin daha parlak görünüyor." Bakışları ciddileşti. "Claire Tremaine, seninle evlenmek istiyorum."

Claire birden nefes alamaz duruma gelmişti. Ama umurunda değildi. Nefesten bile daha önemliydi bu. Zorlukla cevap verdi.

"Yapamam Raoul. Biliyorsun bunu."

"Neden? Kulüp fedailerinden hoşlanmaz mısın?"

"Raoul, sen bir prensisin."

"Prensesim olmadan prens olamam."

"Her şeyi feda edemezsin."

"Ettim bile. Bu uçaktaki yerimi günler önce ayırtmıştım. Dün gece yaptıklarını görünce kendimden emin oldum. Sen benim cesur kadınımsın. Kahramanımsın. Kalbimi tamamen sana verdim. Sen nerede avukatlık yapacaksan ben senin yanında olacağım." Bir an durup aklına bir şey gelmiş gibi devam etti. "Bir dakika, ikimiz bir ekip olacağız. Rocky'yi eğitip güvenlik için kullanabiliriz. Tam bir aile işi olur."

Claire düşünceliydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Evleneceğiz."

"Ama ya sonra?"

"Sonra mutlu olacağız. Evlen benimle, Claire. Lütfen."

Prens o kadar sıcak bakıyordu ki, dünyadaki hiçbir kadın bu bakışa hayır diyemezdi. Gelecek korkusu vardı içinde ama dayanamadı.

"Seni seviyorum, Raoul." Fısıldadı. "Seninle evlenmek istiyorum."

Yol boyunca el ele uyudular. Ama uçak Sydney'e indiğinde ikisi de yorgundular. Jetlag ikisini de etkilemişti.

"Benim dairemde kalamayız. Hem ayakkabı kutusu kadar küçük, hem de ben zaten devretmişim. Bir pansiyon bulalım."

"Yatakhane gibi bir yer istemem. Rahat etmeliyiz."

Claire uzun bir uykudan sonra uyandığında, kendini Raoul'un kollarında buldu. Sidney limanına bakan otel odasının penceresinden içeri

...sizi yor
"Beş yıld
Raoul se
Kahvaltı
"Kahvaltıda
"İşsiz ki
Claire t
ve reşel yiyi
Kahval
Arından he
Clair k
ve gazeteye
Kahva
ların altır
di. Claire g
kadar unutt
"Soru
"Hayı
lıyorsun."
Gazel
yafetiyle,
Diğerinde
Ve b
Avus
Terö
"Ga
le. Saray
lar. Kenc
"Bir
Pren
Cla
ri hoşlar
luğunda

güneş sızıyordu.

“Beş yıldızlı bir otel işsiz bir adam için fazla değil mi?”

Raoul sevgilisine daha sıkı sarıldı. “Bu sabah için değil. Jetlagı atlatana kadar. Ama uzun sürdüğünü biliyorum.”

Kahvaltılarını odalarına istemişlerdi. Geldiğinde Claire yutkundu. “Kahvaltıda şampanya bize göre değil. İşsiz bir kulüp fedaisi bunu karşılayamaz.”

“İşsiz kulüp fedaisinin iyi şeylere hakkı yok mudur?”

Claire tartışmaktan vazgeçti. Şampanyayla beraber, taze kuruvasan ve reçel yiyip karşısında oturan yakışıklı prensi izlemek çok daha güzeldi. Kahvaltı masasında günlük gazeteler de vardı. Raoul birini alıp baktı. Ardından hemen yüzünü buruşturdu.

Clair kötü bir haber gördüğünü anlamıştı. Hemen kalkıp arkasına gitti ve gazeteye baktı.

Kahvaltı için hazırlanmış cumbalı köşedeydiler. Sidney limanı ayaklarının altında gibiydi. İkisinin de üzerinde odaya ait beyaz bornozlar vardı. Claire güzel bir geceden sonra ettikleri bu kahvaltıyı hayatının sonuna kadar unutmayacağını biliyordu.

“Sorun mu var?”

“Hayır. Sadece burada haber olacağımızı beklemiyordum. Takip ediliyorsunuz.”

Gazetede baloda çekilmiş fotoğraflar vardı. Raoul resmi kraliyet kıyafetiyle, Claire de gümüş rengi tuvaletiyle. Birinde dans ediyorlardı. Diğerinde kol kolaydılar.

Ve başlık...

Avustralyalı kadın kraliçenin hayatını kurtardı.

Terör saldırısını etkisiz hale getirdi.

“Gazeteler kendilerini düşünerek haber yapıyorlar. Sizin basın da öyle. Saraya terörist bir saldırı olmuş ama onlar sadece senden bahsediyorlar. Kendi açlarına göre bakıyorlar her şeye.”

“Birkaç gün ortaya çıkmayalım. Dünya bizi unutsun.”

Prens gülümsedi. “İstediğin bu mu?”

Claire düşündü. Evet oydu. Göz önünde olmaktan çocukluğundan beri hoşlanmazdı. İnsanların bakışları bile onu rahatsız ederdi. Raoul çocukluğundan beri basının gözdesiydi. O da nefret ediyor olmalıydı.

Raoul gidip çantasından laptopunu aldı ve yatağa oturdu. "Maretal'da ne yazmışlar, bakalım."

Maretal'dan ayrılalı iki sabah olmuştu. Okunacak çok şey vardı. Claire sevgilisinin yanına ilişti.

İlk günkü gazeteler saldırının hemen ardından çıkmıştı. Kral ve kraliçenin bembeyaz yüzleri ilk sayfalardaydı. Korumaların saldırganı yakaladığı an ve Raoul ile Claire'nin birkaç fotoğrafı daha.

Bir başlık Raoul'un dikkatini çekti.

Prensimiz önledi.

"Ama bu haksızlık."

"Sen adamın ateş etmesini önledin."

"Sen olmasaydın, kraliçeyi kaçıracaklardı." Raoul sonraki günün gazetelerine geçti. Daha farklıydı. O gece neler olduğunu ayrıntılı olarak haber veriyorlardı. Kraliçenin boynunda bıçakla resmi vardı. Bir başka fotoğrafta, Claire yalınayak, eteklerini neredeyse beline kadar çekmişti. Çıplak bacakları görünüyordu. Tam saldırganı tekme atacağı andı. Diğer bir resimde ayağıyla saldırganın bıçak tutan koluna basıyordu.

Ve başlıklar...

Sıradan dediğimiz kadın kraliçenin hayatını kurtardı.

Tam bize göre prenses.

Bu başlıklara ikisi de hiçbir yorum yapmadılar. Raoul başlığın altındaki paragrafı okumaya başladı.

Prensimiz ve sevdiği kadın, kral ve kraliçenin hayatlarını kurtardı.

Altında Raoul'un uçağa binerken çekilmiş fulü bir fotoğrafı vardı. Ve altında başka bir başlık.

Onu geri getir Raoul. İhtiyacımız var.

Claire sordu. "Bu yüzden mi buradasın? Beni geri götürmek için mi?"

Raoul laptopu kenara koyup sevdiği kadına baktı. "Hayır. Basın kay-

paktır. Bugün seni sevmeye karar vermişler ama yarın fikirleri değişebilir. Ama ben kaypak değilim. Seni ilk gördüğüm gün âşık oldum. Sonsuza kadar da böyle kalacak. Claire, ben bir hafta önceden uçak biletimi almıştım. O gece olanlarla ya da gazetelerin başlıklarıyla ilgisi yok bunun.”

“Sence geri dönmemi mi istiyorlar.”

“Çünkü henüz resmi bir açıklama yapmadık. Henri benden cevap bekliyor. Senin kararına göre resmi açıklama yapacak.”

“Sonra gerçek bir prens mi olacaksın?”

“Herhalde. Sıvışıp yüzük almaya gidelim mi? Arka kapıdan çıkarız. Sana pırlanta bir yüzük almak istiyorum.”

Claire Raoul’un yüzüne dikkatle baktı. Onun hem askeri, hem âşığı, hem de prensiydi. Tahttan vazgeçebilecek kadar çok seviyordu onu. Orcas adasından beri âşıktı ona.

Raoul’un prens olduğunu öğrendiğinden beri korkuyordu. Kafasında ilişkilerine bir yer bulamamıştı. Bugün ilk kez cesaretlenmişti. Gazetelerdeki manşetlerle ilgisi var mıydı bunun, bilmiyordu.

Bir prens ona dünyaları sunmak istiyordu. Üstelik deli gibi sevdiği askerdi o. “Raoul?”

“Evet?”

“Felicity’yi mahkemeye vermeme yardımcı olacak mısın?”

“Felicity?” Prens hatırlayamamıştı.

“Hukuk şirketini soyan kadın. Suçlanmama neden olan, beni arkadaşlarıma rezil eden kadın. O zaman mücadele etmek için bütçem yoktu. Ortadan kaybolmak istemiştım... Raoul artık suçlu gibi kaçmak istemiyorum. Bana yardım edecek misin?”

“Ben... Elbette ama acele etme. Birkaç hafta boyunca basının hedefi olacaksın.”

“Basın bana yardımcı olur mu? Suçlamalara cevap vermek istiyorum. Eğer sen yardım edersen.”

“Yardım edeceğimi biliyorsun. Sen benim bir tanecik prensesimsin.” Claire’nin dudaklarına saldırdı. İlk kezmiş gibi uzun uzun öpüştüler.

Altı ay kadar sonra evlendiler. Seremoniyi her zamanki gibi Kraliçe Alicia planlamıştı.

Kraliyet arabasıyla katedrale doğru giderlerken yolun iki yanında toplanmış halk onları alkışlıyordu.

El sallayarak karşılık verdiler.

Katedralin önünde arabanın kapısını Henri açtı. Onunla iyi dost olmuşlardı. Sonra dev kapılar, trampet sesleriyle beraber açıldı. Koridor da yürümeye başladılar. İçerisi çok kalabalıktı. Ailenin yakın dostları, Raoul'un arkadaşları, parlamento üyeleri, kraliyet üst düzey yöneticileri salonu doldurmuşlardı.

Tomurcuk teknesinin sahibi Tom Raoul'un sağdııcıydı. Başka kim olabilir ki? Teknesini ödünç vererek bilmeden de olsa hayatını değiştirmişti.

Felicity için açtıkları dava sonuçlanmış ve ortağıyla beraber hapse girmişlerdi. Claire'nin hesabına da tazminat olarak yüklü miktarda para yatmıştı tabi.

Tören ne kadar resmi olsa da, Raoul onun biricik sevgilisiydi. Kaderleri onları birleştirmişti.

Maretal'in Adli Yardım Kurumu üç ay sonra açıldı. Açılışa kral ile kraliçe değil, Prens Raoul ile Majesteleri Prenses Claire katılmıştı.

 SON